nanmeebooks Teen

วรรณกรรมเยาวชนประเภทนวนิยาย แก่นแท้ ประจำปี ๒๕๕๐ รางวัลรองชนะเลิศ

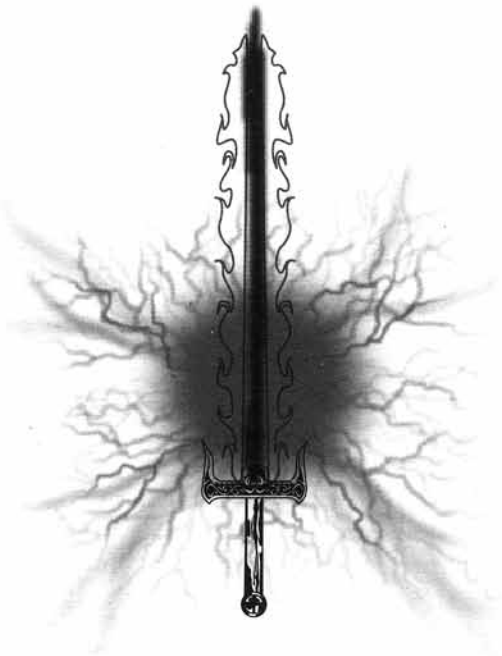
นวนิยายสำหรับเยาวชน
รางวัล แก่นแท้ ปี ๒๕๕๐

แคนเดลา

Gaderiel เขียน
พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ บรรณาธิการและคำนิยม
วนนท์ รักศิริพงษ์ ภาพประกอบ

แคนเดลา

Gaderiel เขียน
พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ บรรณาธิการและคำนิยม
วนนท์ รักศิริพงษ์ ภาพประกอบ

NANMEEBOOKS

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

แคนเดลา

Gaderiel เขียน
พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ บรรณาธิการและคำนิยม
วนนท์ รักศิริพงษ์ ภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๐
พิมพ์ครั้งที่ ๒ มีนาคม ๒๕๕๓
ราคา ๑๕๕ บาท

© **ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๐:** Gaderiel

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กาเดเรียล.
แคนเดลา. -- พิมพ์ครั้งที่ ๒. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, ๒๕๕๓.
๒๐๐ หน้า.
1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.
๘๙๕.๙๑๓
ISBN 978-974-94500-3-1

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการสายผลิตภัณฑ์** ราตรี สังสกฤษ **บรรณาธิการบริหาร** พรกวินทร์ แสงสินชัย **บรรณาธิการเล่ม** นนทญา ตั้งพินิจกุล **หัวหน้าฝ่ายผลิต** สุภาพร พงศ์ไกรศรีสิริ **ฝ่ายผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **หัวหน้าฝ่ายพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** สุเทพ พรมมงคล **ฝ่ายพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** จิราพร เฮงเจริญ วิชาญ จินายะ **หัวหน้าฝ่ายศิลปกรรม** กฤษดา เส่งสงค์ **ฝ่ายศิลปกรรม** ศรีวิสาข์ อินตระกูล **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุนัดดา เนตยานันท์
สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙
E-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลทที่ โอเชี่ยนฟิล์ม โทร. ๐-๒๒๑๕-๔๗๖๐ **พิมพ์ที่** แซทโฟร์พริ้นท์ติ้ง โทร. ๐-๒๙๓๑-๘๘๕๗
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กด ๑

คำนิยม

การเขียน "วรรณกรรม" ให้จับใจ "เยาวชน" ไม่ใช่งานที่ทำได้ง่ายนัก นักเขียนหลายคนแม้เคยประทับใจวรรณกรรมหลายเรื่องเมื่อครั้งเยาว์วัย เมื่อถึงวันที่จับปากกาสร้างสรรค์งานเอง หลายคนก็ยังไม่สามารถจะเขียนวรรณกรรมสำหรับคนวัยเยาว์ได้ดั่งใจนึก

ในหลากหลายองค์ประกอบที่จะให้วรรณกรรมสักเรื่องจับใจเยาวชน ความสนุกสนานของเนื้อเรื่องน่าจะเป็นสิ่งแรก ๆ ที่ทั้งผู้เขียนและผู้อ่านนึกถึงและต้องการโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อวรรณกรรมนั้นเป็นนวนิยาย คงจะไม่ใช่เรื่องเกินเลยถ้าจะกล่าวว่า ผู้อ่านวัยเยาว์นี้เป็นกลุ่มที่มีจินตนาการกว้างไกลที่สุด ถ้าจะอ่านหนังสือสักเรื่อง แต่ละคนคงต้องการเรื่องที่อุดมไปด้วยความสนุกสนานแห่งจินตนาการที่ไม่มีขีดจำกัดเป็นแน่

แคนเดลามีองค์ประกอบนี้อย่างชัดเจน ตัวละครทั้งหมดอยู่ในวัยเดียวกับคนอ่าน เป็นกลยุทธ์หนึ่งที่จะดึงดูดความสนใจให้อ่านได้เป็นอย่างดี ดินแดนสมมติในเรื่อง เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่น่าทึ่ง รวมทั้งชื่อของตัวละครทุกตัวที่ผู้เขียนสามารถดึงเอาวิทยาศาสตร์ด้านฟิสิกส์เบื้องต้นมาใส่ไว้อย่างกลมกลืนและสอดรับกันอย่างเป็นเหตุเป็นผล ความสามารถพิเศษของตัวละครทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างมี "แสงสี" และ "พลัง" ตื่นเต้นชวนติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ ผู้อ่านทุกคนจะเอาใจช่วยให้ "พระเอก" ชนะ "ผู้ร้าย" ได้อย่างงดงาม แม้จะต้องผจญกับความยากลำบากมากมาย

เมื่อแวดวงวรรณกรรมเยาวชนมีนวนิยายสำหรับคนวัยเยาว์ที่สนุกสนาน เช่น***แคนเดลา***เรื่องนี้ ความประทับใจเมื่อได้อ่านทำให้อาจพูดได้ว่า การจะสร้างนักอ่านวัยเยาว์ให้เกิดขึ้นอีกหลายๆ คน ก็ไม่ใช่เรื่องยากแล้ว

พิมพ์อนงค์ ริมสินธุ

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเป็น "เด็กสายวิทย์" คุณน่าจะคุ้นกับชื่อ ***แคนเดลา***

รวมทั้งชื่อตัวละครหลักๆ ในหนังสือเล่มนี้ด้วย

เรื่องราวใน ***แคนเดลา*** ถูกผูกขึ้นมาจากชื่อหน่วยต่างๆ ทางฟิสิกส์...จนกลายเป็นวรรณกรรมเยาวชนแฟนตาซี ที่ผสมผสานหลักการทางวิทยาศาสตร์อย่างลงตัว

เป็นผลงานนักเขียนวัยรุ่นหน้าใหม่อนาคตไกล รับประกันคุณภาพและความสนุกด้วยรางวัลรองชนะเลิศ ประเภทนวนิยาย จากการประกวดวรรณกรรมเยาวชน "แว่นแก้ว" ปีที่ ๔

แคนเดลา คือสุดยอดการผจญภัยใน "ดินแดนแห่งแสงสว่าง" กับภารกิจกอบกู้โลก ที่มีแต่ "เขา" เท่านั้นที่ทำได้

จากจุดเริ่มต้นที่โครงงานวิทยาศาสตร์แสนน่าเบื่อ "เคลวิน" เด็กชายจอมกวน วัย ๑๓ ปี ได้ค้นพบทางเข้าไปสู่โลกที่เขาไม่เคยรู้ว่ามีอยู่ ...โลกเหนือจริงที่ชื่อว่า "แคนเดลา"

ณ ที่นั้น เคลวินได้พบผู้ร่วมชะตากรรมอีกสองคน "โบฟอร์ต" และ "แอมแปร์" ซึ่งล้วนแล้วแต่ถูกคัดเลือกเข้ามาที่นี่ด้วยเหตุผลบางอย่าง

ทั้งสาม รวมทั้งเหล่าเพื่อนพ้องต้องร่วมมือกัน เดินทางลึกเข้าไปในโลกแห่ง "แคนเดลา" เพื่อทำภารกิจสำคัญ...ภารกิจกำจัดจอมวายร้ายและกอบกู้ความปลอดภัยของทั้งจักรวาล!

ร่วมเดินทางฝ่าฟันด่านอันตรายกับเด็กๆ กลุ่ม "ความหวังสุดท้าย" ในดินแดนสุดอัศจรรย์...ดินแดนที่*วิทยาศาสตร์*คือตัวช่วยสุดท้ายและตัวช่วยเดียวของคุณ!

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

สารบัญ

บทที่	๑	เคลวิน	๙
บทที่	๒	แอมแปร์	๑๔
บทที่	๓	โบฟอร์ต	๒๑
บทที่	๔	พลัง	๒๘
บทที่	๕	ลูมินอส	๓๔
บทที่	๖	ลักซ์ และ ลูเมน	๔๐
บทที่	๗	โรเมอร์	๔๗
บทที่	๘	ความช่วยเหลือ	๕๔
บทที่	๙	เพื่อนพ้อง	๖๐
บทที่	๑๐	แอมนีเซีย	๖๗
บทที่	๑๑	โมล	๗๓
บทที่	๑๒	เขาวงกต	๘๐
บทที่	๑๓	อาเดเนียมโอเบซัม	๘๗
บทที่	๑๔	กัมมันตภาพรังสี	๙๔

บทที่	๑๕	สเตรส และ สเตรน	๑๐๑
บทที่	๑๖	ไฟต์	๑๐๘
บทที่	๑๗	มอดุลัส	๑๑๔
บทที่	๑๘	บีตส์	๑๒๑
บทที่	๑๙	ไฮดราจีรัม	๑๒๘
บทที่	๒๐	พาย	๑๓๖
บทที่	๒๑	สตีเรเดียน	๑๔๓
บทที่	๒๒	แอ็บซอร์บ	๑๕๐
บทที่	๒๓	ซินิสตรา	๑๕๗
บทที่	๒๔	หนทางที่แสนไกล	๑๖๔
บทที่	๒๕	ผู้ชักใยใต้หน้ากาก	๑๗๑
บทที่	๒๖	โฟตอน	๑๗๘
บทที่	๒๗	ความหวังสุดท้าย	๑๘๕
บทที่	๒๘	การกลับมาอีกครั้ง	๑๙๒

แคนเดลา (candela): หน่วยพื้นฐานในระบบเมตริกของปริมาณความเข้มการส่องสว่าง (1/683 watt/steradian)

๑

เคลวิน

"เคลวิน...**เคลวิน!!!**"

เด็กชายผมแดงยุ่งเหยิงสะดุ้งเฮือกแล้วรีบเงยหน้าขึ้นมาจากโต๊ะที่เขาพยายามแกล้งไม่หลับอย่างแนบเนียน แต่ไม่อาจรอดพ้นสายตาของครูวิทยาศาสตร์คนนี้ไปได้

"ไหนล่ะโครงงานวิทยาศาสตร์ของเธอ... ฉันไม่เห็นจะมีอะไรมานำเสนอเลยฮึ"

เคลวินปาดมือหยิบแว่นตากรอบเหลี่ยมของเขาที่หลุดไถลไปอยู่บนโต๊ะตอนที่เขากำลังหลับขึ้นมาใส่อีกครั้ง แล้วยิ้มกวนๆ ตอบเพื่อนในห้องที่กำลังจ้องมองเขา

"มีสิครับ... โครงงานก็อยู่ในหัวผมมาตลอดนี่ละ"

ครูชินิสตราถึงกับถลึงตาโปนๆ หลังแว่นตาหนาเตอะพร้อมเบะปากหนาของเธออย่างไม่พอใจ

"**เย้!** มันต้องงี้สิ เคลวินของเรา"

เสียงแสดงความชื่นชมในความกล้าหาญของเพื่อนรักที่สามารถต่อปากต่อคำกับอาจารย์ได้อย่างสะใจจากเด็กชายร่างอ้วนที่ใส่หมวกกลับหลังสีน้ำเงินปกปิดผมหยักศกสีดำดังมาจากมุมห้อง ทำให้เคลวินหันไปโค้งอย่างขอบคุณ

"ขอบใจๆ รอเบิร์ต"

"อย่ามาลีลา เคลวิน! เหลือเธอคนเดียวในห้องแล้วนะที่ยังไม่ได้นำเสนอโครงงาน นี่ถ้าเธอไม่ทำให้เสร็จภายในวันนี้ก็อย่าหวังที่จะผ่านวิชาของฉัน!"

เด็กชายหันไปมองหน้าครูสาว (แก่) ที่กำลังสะบัดผมฟูๆ สีน้ำตาลและเชิดหน้าผอมแห้งจนกระดูกขากรรไกรโปนนั้นอย่างเย่อหยิ่ง... เขาละเบื่อคนที่ชอบมองเขาอย่างดูถูกเช่นนี้เสียจริง

"ครูก็อย่าเพิ่งประเมินผมต่ำไปสิครับ... พอผมนำเสนอเสร็จแล้วละก็ ครูจะให้เอบวกผมแทบไม่ทันเลยละ"

ร่างผอมแห้งของครูสั่นนิดๆ เมื่อได้ยินน้ำเสียงท้าทายของนักเรียนผู้นี้... แน่ละว่าเธอเองก็เบื่อความอวดดีของเด็กคนนี้ด้วยเช่นกัน

"ฉันก็เห็นนายดีแต่ปากทุกที..."

เสียงแหลมเล็กแสบแก้วหูของจูเลียดังขึ้น น้ำเสียงมีแววเสียดสีโดยปิดบังความหมั่นไส้เอาไว้ไม่มิด เคลวินหันไปจ้องเด็กสาวผมสีทองที่ผูกผมไว้สองข้างคนนั้นอย่างเอาเรื่อง

"เงียบเถอะน่าจูเลีย ฉันขี้เกียจฟังเสียงหนวกหูของเธอเต็มทน"

แต่คนที่หันไปต่อกรกับเด็กสาวฟันเหล็กตาสีเขียวคนนั้นกลับเป็นรอเบิร์ต และแน่นอนว่าจูเลียไม่ยอมให้ตัวเองโดนว่าอยู่ฝ่ายเดียว

"ฉันก็ขี้เกียจจะมาเถียงกับนายเหมือนกัน ไอ้อ้วน!"

"นี่...พวกเธอ หยุดได้แล้ว!"

ครูซินิสตราผู้สวมชุดลายดอกรีบแทรกขึ้นก่อนที่การทะเลาะกันของทั้งสองจะลุกลามไปมากกว่านี้ แล้วหันมาที่เด็กชายตัวเตี้ยสวมเสื้อหลวมโคร่งแขนยาวมีเสื้อแขนสั้นทับอีกชั้น เขายืนรอเวลาเงียบๆ อยู่หน้าห้อง

"เอ้า...นำเสนอมาซิ เคลวิน"

"ผมรอเวลานี้มานานแล้วครับครู..."

รอยยิ้มกวนๆ ที่สะกิดอารมณ์ขุ่นเคืองของผู้คนไปทั่วทุกสารทิศนั้นกระตุกขึ้นที่มุมปากของเด็กชายร่างเล็ก เขาเอื้อมมือขยับแว่นกรอบเหลี่ยมและเสยผมสีแดงเพลิงอย่างมากลีลา จนทำให้ความรู้สึกหมั่นไส้ของหลายคนพลุ่งพล่าน

"ต่อจากนี้ ผมจะขอนำเสนอโครงงานวิทยาศาสตร์เรื่อง..."

เคลวินหมุนตัวไปเขียนกระดานด้วยลายมือหวัดๆ ตัวโตเต็มเนื้อที่ ราวกับต้องการจะดึงดูดความสนใจของเพื่อนๆ ในห้อง

"อาณาจักรแคนเดลา ดินแดนแห่งแสงสว่าง"

เด็กชายหมุนตัวกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็วจนทำให้ผมสีแดงของเขาเสียทรง และพบว่าครูกำลังจะอ้าปากคัดค้าน แต่เขาห้ามไว้ไม่ทัน

"เธออย่ามามั่วนะเคลวิน แคนเดลาเป็นหน่วยวัดความเข้มของแสง แล้วมันจะมาเกี่ยวอะไรกับดินแดนแห่งแสงสว่างในจินตนาการของเธอ"

"เอาเถอะครับครู... รอให้ผมอธิบายให้เสร็จก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

"งั้นก็พูดมา" ครูซินิสตราส่งท้ายอย่างหมดความอดทน ร่างเตี้ยๆ กระแอมอีกครั้ง

"เรื่องนี้...เกิดขึ้นกับตัวผม เคลวิน แคลอรี[๑]... เด็กชายอายุสิบสามปีผู้หล่อเหลา..."

"ไม่ใช่ว่าจะแทรกหรอกนะเคลวิน แต่นายช่วยพูดให้เหมือนชาวบ้านเขาหน่อยได้ไหม"

...เสียงหัวเราะคิกของจูเลียแทงทะลุเหนือเสียงอื่นหลังจบคำพูดของคุณชายน้ำแข็งที่ถูกใจเธอยิ่งนัก เด็กหนุ่มผมดำมันเรียบที่นั่งอยู่อีกมุมห้องจ้องเขาด้วยดวงตาสีฟ้าเย็นยะเยือก ด้วยความรู้สึกรำคาญลีลาพร่ำเพรื่อนั้นเต็มทน

---

[๑] **เคลวิน** (kelvin) คือ หน่วยอุณหภูมิสัมบูรณ์ สัญลักษณ์คือ K **แคลอรี** (calorie) คือหน่วยความร้อน

"ฉันจะบอกให้นะว่าฉันเป็นนักเขียน แล้วถ้านายไม่อยากฟังเรื่องนี้ก็ไม่ได้บังคับให้ฟังนะ ***คุณชาย!***"

ดวงตาสีส้มที่ร้อนแรงจ้องตอบความเยือกเย็นพร้อมกับน้ำเสียงเย้ยหยัน ทำให้เด็กหนุ่มร่างสูงเบือนหน้าไปทางหน้าต่างห้องเรียนอีกครั้งด้วยความเบื่อหน่าย

"ฉันชื่อแดน หัดจำซะที"

คุณชายเพอร์เฟ็กต์บ่นเบาๆ กับตัวเอง พร้อมกับคิดว่ามันน่าเบื่อเหลือเกินที่ทุกคนเรียกเขาว่าคุณชายเพราะความเป็นผู้นำ ผลการเรียนดี มีความรับผิดชอบสูงเช่นนี้

"นี่เธอจะมีลูกเล่นอีกนานไหมกว่าจะได้เข้าเรื่อง"

เสียงยานคางของครูสาวร่างผอมดังขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้เด็กชายท่าทางกวนลูกตาเบื้องหน้าได้ฤกษ์ที่จะเริ่มเรื่องราวอันสุดแสนมหัศจรรย์ของเขาเสียที

"ก็...เรื่องนี้มันเริ่มต้นตอนที่ผมไปอ่านหนังสือที่ห้องสมุดประชาชนเมื่อวาน..."

"*ตาย!* ไม่น่าเชื่อ คนอย่างนายอ่านหนังสือออกด้วยเหรอ"

เคลวินพยายามไม่ใส่ใจเสียงรบกวนโสตประสาทของแม่สาวฟันเหยินหลังกรอบเหล็กนั้น "...เพื่อไปหาข้อมูลเรื่องโครงงานวิทย์ แต่ไม่นานผมก็เผลอหลับจมกองหนังสือเก่าๆ เหล่านั้น... จนกระทั่งบรรณารักษ์อ้วนตุ้ยนุ้ยเดินผ่านหน้าผมไปและคงจะมองผมอย่างโกรธเคือง ผมก็เลยต้องรีบหาหนังสือมาบังหน้าเอาไว้ และทันทีที่ผมเปิดหนังสือเล่มนั้นนั่นเอง ผมก็รู้สึกว่ามีแสงสว่างพุ่งออกมาจากกลางสันกระแทกเข้าใส่หน้าผมอย่างจัง และในขณะที่ผมกำลังตกตะลึงอยู่นั้น ความง่วงงุนงงก็ได้เข้ามาแทนที่..."

"...แล้วไงต่อ เคลวิน" เด็กชายร่างอ้วนเสริมเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักของเขาหยุดเว้นช่วงนานเกินไปเสียแล้ว... และถ้านานกว่านี้ทุกคนก็จะรู้กันหมดว่าเขากำลังแอบกินขนมอยู่ใต้โต๊ะ...

"ผมก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาอีกครั้ง และพบว่าตัวเองกำลังอยู่ที่...**อาณาจักรแคนเดลา!!!**"

แอมแปร์ (ampère): หน่วยพื้นฐาน (base units) ในระบบเมตริกของกระแสไฟฟ้า

๒

แอมแปร์

"นายฝันไปมากกว่า" แดนสวนขึ้นทันควันเมื่อเคลวินพูดจบ เด็กหนุ่มร่างเล็กที่กำลังเพลิดเพลินกับเรื่องของตัวเองอยู่นั้นหันมาจ้องผู้ที่ต่อว่าเขาด้วยความไม่พอใจในทันที

"ถ้าอย่างนั้นฉันก็อยากจะฝันให้นายเลิกขัดฉันเสียทีเหมือนกัน"

รอเบิร์ตหัวเราะหึๆ พลางเคี้ยวขนมในปากเสียงดังด้วยความหมั่นไส้คุณชายเพอร์เฟ็กต์คนนี้ไม่ต่างจากเพื่อนรัก ก่อนที่จะรีบกลืนแล้วพูดต่อ "...เล่าต่อสิเคลวิน"

"...ตอนนั้นผมรู้สึกตัวว่ากำลังนอนคว่ำหน้าอยู่ที่ไหนสักแห่ง แล้วอยู่ดีๆ ก็รู้สึกเหมือนมีไฟฟ้าช็อต..."

"ถึงว่าสิ ทำไมผมนายถึงยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงอย่างนั้น!" จูเลียพูดแทรกแล้วหัวเราะชอบใจ

เคลวินข่มใจเล่าต่อไป "พอสติเริ่มกลับมา ผมก็ต้องถึงกับร้องจ๊าก... เพราะว่าผมเห็นร่างของผู้หญิง...ลอยคว้างอยู่ตรงหน้า"

ถึงตรงนี้มีเพื่อนบางคนที่หายใจกระตุกขึ้นมา ทำให้เคลวินยิ้มอย่างพอใจก่อนจะเล่าต่อ

"เธอเป็นคนทีสวยมาก แม้จะดูสุขุมเรียบร้อย แต่เธอกลับไม่เหมือนคนเอาซะเลย" เด็กชายโบกไม้โบกมือเล่าเรื่องอย่างออกรส "เพราะร่างกายของเธอดูเหมือนจะกึ่งโปร่งแสง มีประกายไฟแลบออกมาเป็นระยะๆ และที่สำคัญ...เธอลอยอยู่บนอากาศ!!!"

"นี่...เธอซักจะเลอะเลือนไปใหญ่แล้วนะเคลวิน ผีไม่มีในโลกเสียหน่อย!" เสียงแหลมๆของครูซินิสตราดังแทรกขึ้นมาจนเกือบทำให้เคลวินสมาธิแตก

"...สาวน้อยอายุสักสิบหกคนนั้นกำลังจ้องมาที่ผม"

"เธอฟื้นแล้วใช่ไหม" เสียงเรียบๆของเธอดังขึ้น เกือบจะทำให้ผมขนลุก และเมื่อผมสังเกตเห็นดวงตาสีอำพันกับผมยาวสลวยสีฟ้าใสของเธอด้วยแล้วยิ่งดูไม่เหมือนคนเข้าไปใหญ่

"เมื่อกี้เธอทำอะไรกับฉัน" ผมไม่ตอบ แต่กลับย้อนถามเมื่อรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาตรงที่ที่ดูเหมือนจะถูกไฟฟ้าช็อตเมื่อครู่ที่ผ่านมา

"ขอโทษนะ...ไม่คิดว่าเธอจะเจ็บ" สาวรุ่นคนนั้นพูดต่อไป ดวงตาสีอำพันนั้นหลุบลงต่ำ

"ก็ไม่เจ็บเท่าไรหรอก...แล้วฉันอยู่ที่ไหน เธอเป็นใคร"

ผมเริ่มยิงคำถาม แล้วเริ่มมองสำรวจไปรอบตัว และผมก็ได้รู้ว่าผมกำลังอยู่ในที่พักอาศัยที่ดูเหมือนโดมแก้วขนาดเท่าบ้านทาวน์เฮาส์ที่หลายๆสิ่งคงจะทำจากวัสดุโปร่งใส แล้วแม่สาวคนนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้ที่ทำจากแก้วข้างๆเตียงที่ผมนั่งอยู่

"เธออยู่ที่บ้านพักของฉัน และฉันคือแอมแปร์...สัญลักษณ์แห่งกระแสไฟฟ้า"

เคลวินไม่ทันจะจบประโยคก็โดนสับแหลกจากคนในห้องทันที

"นายจะเล่านิทานหรือจะเสนอโครงงานวิทยาศาสตร์กันแน่" แดนบ่น

"แอมแปร์เป็นผู้ค้นพบกระแสไฟฟ้า[๑] แล้วเขาจะมาเป็นผีสาวของเธอได้ยังไงกัน ฮึ!!!" ครูซินิสตราร้องออกมาอย่างหมดความอดทน

"ต๊าย...ในที่สุดฉันก็พิสูจน์ได้แล้วว่านายหลุดออกมาจากโรงพยาบาลบ้า!!!" แล้วจูเลียก็ปิดท้ายด้วยเสียงหัวเราะที่เกือบทำให้กระจกแตก

"พวกเธอปล่อยให้เขาเล่าจะได้ไหม!!" รอเบิร์ตหยุดการประท้วงทั้งหลายเอาไว้เพียงแค่นั้น เพราะเขากำลังมันกับเรื่องที่เพื่อนรักเล่าจนรำคาญเสียงนกเสียงกาเหล่านี้เต็มทน

รอจนกระทั่งทั้งห้องเงียบลง เคลวินจึงเล่าเรื่องต่อไป "ขอบใจรอเบิร์ต... เธอบอกว่านักวิทยาศาสตร์ที่ชื่อแอมแปร์ได้ค้นพบเธอและตั้งชื่อให้ตามชื่อของเขา เธอก็เลยมีพลังไฟฟ้าอยู่กับตัว"

"เมื่อกี้เธอก็เลยช็อตฉันงั้นสิ" ผมถาม

"แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจนะ" ดวงตาสีเหลืองอำพันของแอมแปร์กลับมาจ้องผมอีกครั้ง

แล้วผมก็ถามเธอต่อไป "มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ได้"

"เธอมาที่นี่ด้วยวิธีเดียวกับฉัน... ถูกดูดมาน่ะ"

"ถูกดูด!!" ผมทวนคำอย่างงุนงง

"พวกเราคือความหวังสุดท้ายที่จะช่วยอาณาจักรนี้ไว้ได้ พวกเราก็เลยถูกส่งมาจากอาณาจักรของเรา"

"เดี๋ยว ๆ !!! แล้วไอ้อาณาจักรของเธอนี่มันอะไรกัน ไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย"

---

[๑] **André-Mari Ampère** อองเดร-มารี อองแปร์ นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส ผู้ตั้ง "กฎแอมแปร์" หรือ Ampère's law

แอมแปร์สะบัดผมสีฟ้าใสไปข้างหลังด้วยความรำคาญนิดๆ ที่ถูกขัดอยู่บ่อยๆ ก่อนจะอธิบายต่อ "เธอถูกส่งมาจากโลกมนุษย์ใช่ไหมล่ะ ส่วนฉันถูกส่งมาจากอาณาจักรแห่งไฟฟ้า... ที่นั่นใกล้จะร้างเต็มทีแล้ว"

"ทำไมล่ะ" ผมซักด้วยความอยากรู้

"ก็พวกแอ็บซอร์บน่ะสิ"

"การดูดกลืน[๒] เนี่ยนะ" จูเลียทะลุกลางปล้องขึ้นมาดื้อๆ และเป็นครั้งแรกที่เคลวินเห็นด้วยกับเธอ

"ใช่แล้ว แต่มันน่ากลัวกว่าที่พวกเธอคิดไว้หลายเท่า...แอมแปร์บอกว่ามันเกิดจากหลุมดำที่ขยายตัวและเข้ามาในรูปของความมืด ซึ่งจะดูดกลืนทุกสิ่งทุกอย่างที่มันต้องการเป็นอาหาร และเมื่อมันดูดความสามารถเหล่านั้นไปแล้ว ก็จะไม่สามารถเอาคืนได้อีกเลย... เธอบอกว่า มันจับครอบครัวของเธอไป ทั้งโวลเทจทั้งโอห์ม"

"เพ้อฝัน" คุณชายน้ำแข็งบ่นเบาๆ แต่ก็ไม่พ้นหูของรอเบิร์ตที่หันมาส่งเสียงให้เขาเงียบ

"แล้วไอ้อาณาจักรที่เธอว่าล่ะ อธิบายมาหน่อยซิ" ผมยังคงซักไซ้ต่อ แอมแปร์ทำหน้าเหมือนไม่อยากเชื่อที่ผมจะทื่มได้ถึงเพียงนี้...

"ฉันเห็นด้วยกับหล่อนเลยละ" เด็กสาวผมทองหัวเราะเสียงแหลมอย่างชอบอกชอบใจ จนเคลวินเกือบจะอดใจหาอะไรเขวี้ยงไปอุดปากเธอไม่ไหว

---

[๒] **การดูดกลืน** (absorbtion หรือ แอ็บซอร์บชัน) เป็นปรากฏการณ์ที่แสงถูกดูดกลืนหายเข้าไปในตัวกลาง โดยทั่วไปเมื่อพลังงานแสงถูกดูดกลืนหายเข้าไปในวัตถุใดๆ มันจะเปลี่ยนเป็นพลังงานความร้อน

"ในจักรวาลนี้มีอยู่หลายอาณาจักรด้วยกัน แต่ละอาณาจักรนั้นจะเชื่อมต่อกัน เช่น อาณาจักรไฟฟ้าของฉันก็จะเป็นแหล่งรวบรวมพลังงานไฟฟ้าของจักรวาลไว้ เช่นเดียวกับที่นี่..."

เด็กสาวลอยนำทางไปอย่างช้าๆ ผมเดินตามเธอไปจนถึงประตูทางออก แล้วเธอก็เปิดประตูให้ผมก้าวออกไปข้างนอกเพื่อพบกับภาพที่แสนตระการตา...

"อาณาจักรแคนเดลา ดินแดนแห่งแสงสว่าง"

"ภาพวิวเบื้องหน้านั้นน่าตื่นตาตื่นใจยิ่งนัก เพราะมันเป็นภาพที่คงจะหาดูไม่ได้บนโลกนี้อย่างแน่นอน... โดมแก้วที่ผมอยู่นั้นตั้งอยู่บนพื้นที่ลอยอยู่เหนืออาณาจักรอีกที ส่วนภาพเบื้องล่างเป็นพื้นที่ลอยอยู่เช่นเดียวกัน มันเป็นพื้นลอยกว้างใหญ่เต็มไปด้วยโดมหลากหลายขนาดที่เปล่งแสงออกมาได้ และพื้นลอยนั้นแยกกันเป็นสองชั้น เชื่อมต่อด้วยลำแสงสีขาวที่อยู่ตรงแกนกลาง พื้นลอยชั้นที่อยู่บนสุดเหนือทั้งสองขึ้นไปมีปราสาทสีทองอร่ามที่ถ้าเปรียบเทียบกับบนโลกนี้แล้วคงจะสูงเสียดฟ้า มันเปล่งแสงออกมาจากแกนกลางที่ดูเหมือนจะเป็นที่รวบรวมแสงสว่างของทั้งจักรวาลอย่างที่แอมแปร์ได้ว่าไว้ และนอกจากพื้นลอยหลักแล้วยังมีโดมที่อยู่บนพื้นลอยในระดับเดียวกับผมอีกมากมาย เหมือนกับมันเป็นพื้นที่ที่แยกออกจากอาณาจักรนั้น"

เสียงแอบเคี้ยวขนมของรอเบิร์ตหยุดลง จูเลียเองก็คิดคำถากถางไม่ออกเพราะกำลังทึ่งในสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นได้เล่ามา และคุณชายน้ำแข็งกับครูซินิสตรายังคงคิดว่ามันเป็นแค่เรื่องเพ้อฝัน แต่คราวนี้กลับไม่มีใครนึกอยากจะแทรกขึ้นมาสักคน

"ทำไมพวกเราต้องแยกออกมาจากพื้นใหญ่ด้วยล่ะ" ผมนั่งลงชะโงกหน้ามอง

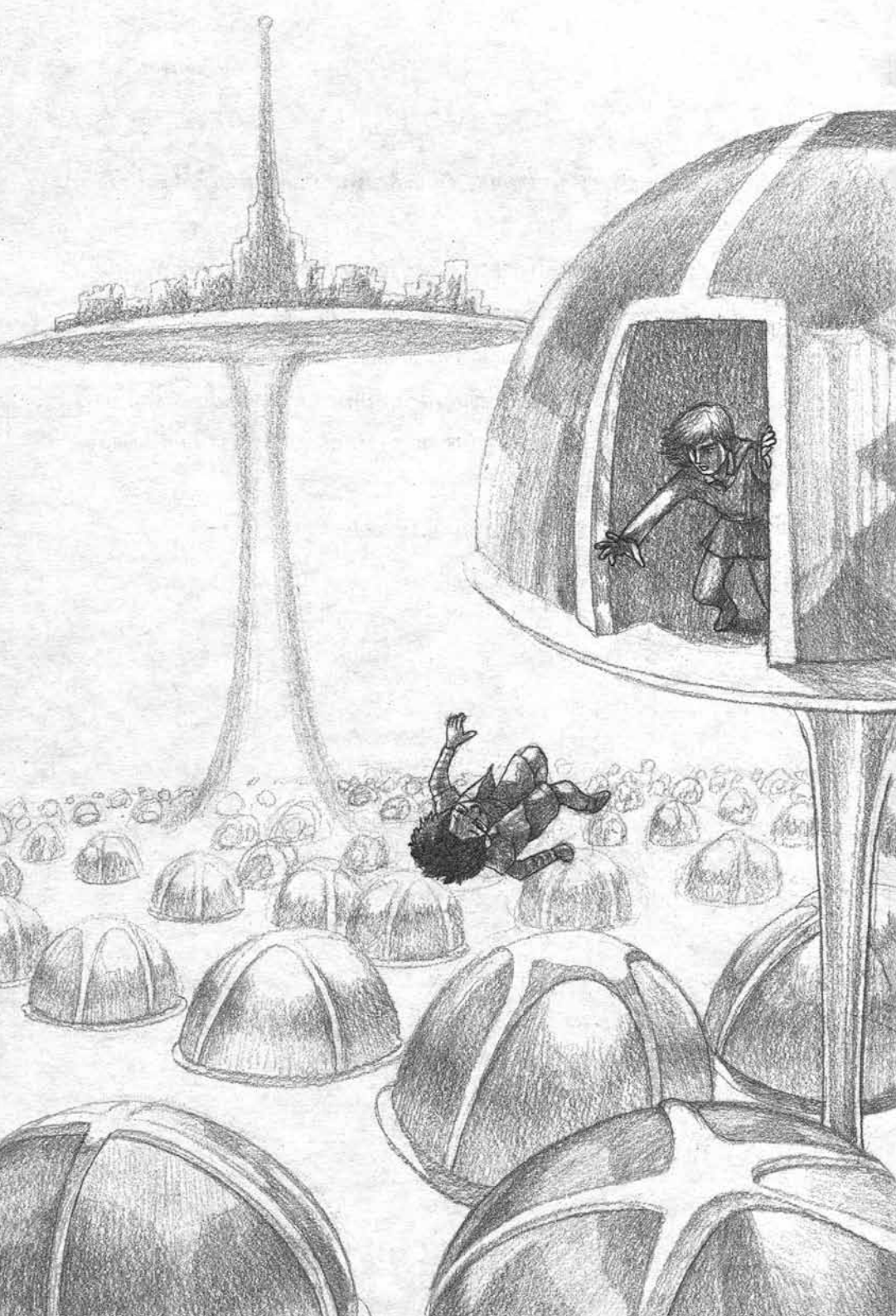
ลงไปข้างล่าง

"ก็เพราะพวกเราไม่ใช่คนของที่นี่น่ะสิ... พื้นที่ที่แยกออกมานั้นจะเป็นที่พักของคนต่างอาณาจักรเท่านั้น..."

คราวนี้ผมสังเกตเห็นว่าอาณาจักรทั้งหมดถูกครอบด้วยลูกแก้วทรงกลมใส อีกทีเหมือนกับเป็นลูกแก้วหิมะขนาดยักษ์ที่คงจะไม่เคยมีใครเห็นที่ไหนมาก่อน...

ในขณะที่ผมกำลังชื่นชมอาณาจักรแคนเดลาอยู่อย่างเพลิดเพลินนั้น ก็มีเสียงกระหึดกระหอบของใครบางคนดังขึ้น ผมรีบหันหน้าไปทางเสียงนั้นและพบกับร่างร่างหนึ่งอยู่หน้าประตู จ้องมองมาที่พวกเรา แล้วเอ่ยคำที่พวกเราไม่กล้าแม้แต่จะคาดคิด

"พวกแอ็บซอร์บ...มาถึงอาณาจักรนี้แล้ว!!!"

โบฟอร์ต (beaufort): หน่วยวัดความเร็วลม มีหน่วยเป็น km/h

๓

โบฟอร์ต

ดวงตาสีอำพันของแอมแปร์เบิกกว้าง ผมมองหน้าผู้มาใหม่สลับกับเด็กสาวตัวแทนกระแสไฟฟ้าอย่างงุนงง เพราะยังไม่เคยพบกับความน่ากลัวของเหล่าอมนุษย์นามแอ็บซอร์บมาก่อน แล้วร่างที่มาใหม่นั้นก็หันมาทางผม

"แอมแปร์ ไอ้หมอนี่...มันใครกัน"

"ฉันควรจะเป็นคนพูดคำนี้มากกว่า" ผมสวนกลับไปทันที ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ประเมินอะไรฝ่ายตรงข้ามเลยสักนิด

ใบหน้าอันหล่อเหลาของอีกฝ่ายเริ่มบูดเบี้ยวด้วยความไม่พอใจ ผู้มาใหม่นั้นเป็นเด็กหนุ่มร่างสูงในชุดแปลกๆ ที่ดูเหมือนชุดเจ้าชาย ที่แปลกยิ่งกว่านั้นคือเขามีผ้าคลุมสีขาวกับผมซอยยาวประบ่าสีเทาที่ดูเหมือนจะพลิ้วไหวตามแรงลมอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่ไม่ได้มีลมอะไรพัดผ่านมาเลย

"อะไร ผีอีกแล้วเหรอ" คุณชายน้ำแข็งบ่นขึ้นมา แต่กลับไม่มีใครสนใจ

ไอ้หมอนั่นเดินเข้ามาหาผมอย่างช้าๆ แล้วสั่งเสียงเข้ม "เจ้า...ลุกขึ้น"

ตอนแรกผมก็ไม่อยากจะทำตามคำสั่งของคนที่ชอบทำท่าวางก้ามอย่างนี้หรอก แต่เมื่อเสียงวางอำนาจสั่งให้ผมลุกขึ้นอีกครั้ง ผมเลยอยากจะรู้ขึ้นมาว่าไอ้หมอนี่มันจะแน่สักแค่ไหน

"มีอะไร" ผมเอื้อมมือไปจัดแว่นตา เมื่อซักจะไม่แน่ใจว่าเห็นสีตากับสีผมของไอ้หมอนี่เป็นสีเข้มกว่าเมื่อสักครู่จริงหรือเปล่า

"เจ้ารู้ไหมว่าเจ้ากำลังพูดอยู่กับใคร"

"ถ้าตรัสรู้ได้เมื่อไรจะมาตอบ"

"สามหาว!!!" *คราวนี้สีผมกับสีตาของเขาเข้มขึ้นอีก จนดูเหมือนสีท้องฟ้ายามมีพายุเข้าไปทุกที "เจ้ากล้าพูดอย่างนี้กับเจ้าชายแห่งอาณาจักรวายุเชียวหรือ!!!"*

ผมที่กลายเป็นสีเข้มนั้นยิ่งพลิ้วไหวมากขึ้นกว่าเดิม ราวกับว่าร่างของเจ้าชายชื่อยาวนั่นจะกลายเป็นพายุไปในไม่ช้า

"พอแล้ว...ทั้งสองคนเลย" แอมแปร์พูดขึ้นเบาๆ แต่ไม่มีใครฟัง

"เป็นเจ้าชายแล้วไง คิดว่าตัวเองใหญ่นักเหรอ ถึงได้ทำวางก้ามไปทั่วน่ะ หา!!!"

ในขณะที่ผมรู้สึกว่าร่างกายกำลังร้อนรุ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกฝ่ายก็ยื่นมือมาทางผม ราวกับจะผลักให้ผมตกพื้นลอยนี่ลงไป แต่มือนั้นกลับเอื้อมมาไม่ถึง

"หึๆๆ แขนสั้นไปหน่อยนะน้อง"

*"ข้า**โกรธ**แล้วนะ **ไอ้สามหาว!!!**"*

ทันใดนั้นแรงลมจากตรงที่ที่หมอนั่นยืนอยู่ก็เข้ามาปะทะผมอย่างจัง รวดเร็วรุนแรงจนผมตั้งตัวไม่ทันและตกลงไปข้างล่างทันที!!!..."

"กรี๊ด" เสียงอุทานเบาๆของจูเลียดังแทรกขึ้นเพราะเผลอตัวเคลิ้มไปกับเรื่องที่เด็กหนุ่มเล่ามากเกินไปหน่อย แต่เธอก็ห้ามตัวเองไว้ทัน

ตอนนั้นผมคิดว่าผมจะต้องตายแล้ว เพราะพื้นเบื้องล่างนั้นอยู่ไกลเหลือเกิน แต่แล้วทันใดนั้นผมก็เห็นอะไรบางอย่างลอยลงมาจากพื้นลอยข้างบนตามผมมาแวบๆ แล้วคว้าร่างของผมเอาไว้

"โอ๊ย หยุดนะ จักจี้!!!" ผมร้องออกมาอย่างช่วยไม่ได้เมื่อรู้สึกว่ามีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆจี้ไปทั่วร่าง... เป็นแอมแปร์นั่นเองที่ช่วยผมให้กลับขึ้นมาบนพื้นลอยข้างบนอีกครั้ง

"เลิกทำตัวไร้สาระเป็นเด็กๆซะที โบฟอร์ต ถึงนายจะเป็นเจ้าชายในอาณาจักรเดิม แต่ที่นี่นายก็ไม่ใช่เจ้าชายอีกต่อไปแล้ว" เด็กสาวเริ่มต่อว่าหลังวางผมลงกับพื้น คราวนี้กระแสไฟฟ้าที่ไหลทั่วร่างเธอนั้นดูมีกำลังมากกว่าเดิม แล้วเธอก็หันมาทางผม "และนายก็ควรจะทำตัวให้ดีกว่านี้ด้วยรู้ไหม ในฐานะความหวังหนึ่งเดียวสุดท้ายน่ะ"

"อะไรสุดท้ายนะ" ผมทวนคำอย่างงงๆ ตอนนี้สีตากับสีผมของโบฟอร์ตค่อยๆกลับคืนสีเดิมอีกครั้ง

"ผู้คนที่ถูกส่งมาที่นี่อย่างพวกเรา ได้ยินมาว่าจะเป็นความหวังสุดท้ายของแสงสว่างทั้งมวล" แอมแปร์อธิบาย

"อย่างนายน่ะเหรอ...ความหวังสุดท้าย" จูเลียหันไปหัวเราะกับเพื่อนอย่างไม่เชื่อหู แต่คราวนี้เคลวินนั้นเมามันเกินกว่าที่จะมาสนใจเสียงแหลมๆของเธอ

"เอาเป็นว่า พวกนายสองคนควรจะทำตัวสนิทสนมกันไว้ก่อนดีกว่านะ นี่คือ...โบฟอร์ต เจ้าชายแห่งอาณาจักรวายุ"

"เพ้อเจ้ออะไรอีกแล้วเคลวิน โบฟอร์ตที่เป็นหน่วยวัดความเร็วลมน่ะเรอะ ตลกสิ้นดี" ครูซินิสตราหัวเราะเยาะเย้ยความฝันเฟื่องของลูกศิษย์ แต่เคลวินก็ยังคงเล่าต่อไป

แล้วแอมแปร์ก็หันมาทางผมเพราะเพิ่งจะนึกขึ้นได้ว่าเธอยังไม่รู้จักชื่อของผมเลย

"แคลอรี... เคลวิน แคลอรี"

โบฟอร์ตหันหน้ามาทางผม ตอนนี้ตาของเขากลายเป็นสีฟ้าและผมกลายเป็นสีขาวไปแล้ว

"จากอาณาจักรอะไร" ไอ้ผมขาวจอมหยิ่งถาม

"จากโลกมนุษย์เฟ้ย!"

"รู้ไหม ข้าเคยเจอคนในอาณาจักรเพลิง หน้าตาเหมือนเจ้าเปี๊ยบ"

"มันเป็นโลกคู่ขนานน่ะ จะเจอคนหน้าตาเหมือนกันก็ไม่เห็นแปลกอะไร" แอมแปร์ว่า

แต่บทสนทนาของเราไม่คืบหน้าไปกว่านั้นเมื่อเสียงกรีดร้องของผู้คนด้านล่างดังขึ้นมาด้วยความหวาดกลัว พวกเราเพ่งมองลงไปก็เห็นโดมที่เคยเปล่งแสงนั้นมีส่วนหนึ่งดับมืดไป

"พวกแอ็บซอร์บจริงๆด้วย..." เด็กสาวอุทานอย่างใจหาย แล้วโบฟอร์ตก็ลอยตัวขึ้นอย่างสง่างามก่อนจะมาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเรา

"ข้าบอกแล้ว ลงไปช่วยข้ากู้บัลลังก์คืน... เอาเลย! เราไปช่วยพวกนั้นกัน

ดีกว่า"

"เคลวิน...ฉันเองก็ไม่อยากจะขัดหรอกนะ แต่...นายเข้าไปยุ่งเรื่องทั้งหมดนี้ทำไมกัน" เพื่อนร่างอ้วนถามอย่างไม่เข้าใจ เพราะรู้นิสัยของเคลวินดีว่าเป็นคนไม่สนโลกเลยสักนิด

"หึๆ นายไม่รู้น่ะดีแล้ว... เอาเป็นว่าขอเล่าต่อละนะ"

แล้วพวกเราสามคนก็ลงไปถึงข้างล่างอย่างปลอดภัย (ด้วยความช่วยเหลือจากแอมแปร์)

และพบสภาพที่เต็มไปด้วยความน่าสะพรึงกลัว...

ผู้คนหวีดร้องในความมืด... ชาวเมืองที่ดูเหมือนจะเปล่งแสงในตัวเองได้เช่นเดียวกับโดมซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยนั้นกำลังวิ่งหนีจากบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้รู้สึกขนลุกเกินจะพรรณนา

...สิ่งที่ดูเหมือนไม่มีชีวิต แต่สัมผัสได้ถึงความเลือดเย็นนั้นคลุมด้วยชุดสีดำไปทั้งร่าง จนมองไม่เห็นส่วนไหนเลยแม้แต่ส่วนเดียว และส่วนที่ควรจะเป็นใบหน้านั้นก็ปกปิดไว้ด้วยหน้ากากสีขาวโพลน ไม่มีส่วนโค้งเว้าอย่างที่ใบหน้าควรมีเลยสักนิด พวกมันสักยี่สิบตนค่อยๆ เคลื่อนตามแนวราบมาอย่างช้าๆ และไล่ตามผู้คนที่หวาดกลัวจนสุดทาง...

แล้วผมก็ได้เห็นความโหดร้ายของมัน ชาวเมืองคนหนึ่งทรุดลงนั่งติดกับกำแพง... ไม่มีทางหนีจากพวกมันอีกแล้ว ทันใดนั้นร่างสีดำก็ยื่นส่วนที่น่าจะเป็นมือมาทางเขา แล้วดูดเอาแสงสว่างและทุกสิ่งทุกอย่างจากชาวเมืองคนนั้น จนเหลือแต่ร่างว่างเปล่านอนกองอยู่กับพื้น

...เช่นเดียวกับอีกหลายศพที่เรียงรายอยู่บนถนน ในแวบนั้นผมรู้สึกกลัวขึ้นมา จนอยากวิ่งหนีไปให้ไกล หนีจากความมืดที่น่าสยดสยองนั้น..."

"เคลวิน..."

คราวนี้กลับเป็นรอเบิร์ตที่ขัดขึ้นมา ทำให้ทุกคนหันไปมองร่างอ้วน ๆ นั้น พร้อมกันอย่างสงสัย...

"หรือนาย...**จะกลัวความมืด**"

จิกะ (giga): อุปสรรคที่เติมหน้าหน่วยเพื่อบอกปริมาณ 10^9

๔

พลัง

เคลวินอึ้งไปนาน... คิดไม่ถึงว่าเพื่อนรักจะพูดอะไรแทงใจดำได้ถึงขนาดนี้ แต่ความเงียบนั้นก็ถูกทำลายลงเมื่อเสียงหัวเราะของจูเลียแผดก้อง หลายคนหัวเราะตามเธอไปด้วย

และมันก็ทำให้ความโกรธแค้นที่ความลับถูกเปิดเผยจากคนที่ไว้ใจแล่นปราดไปทั่วร่าง ก่อนจะไปรวมกันอยู่ที่ฝ่ามือทั้งสอง... เป็นความรู้สึกเดียวกับเมื่อครั้งนั้น...

"เคลวิน..." เสียงของรอเบิร์ตแทรกขึ้นมาเมื่อเห็นเพื่อนมีท่าทางไม่ค่อยดี

...แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีเปลวไฟลุกท่วมมืออีกแล้ว...

"ขอโทษนะ คือ...ฉันไม่รู้ว่ามันจะเป็นจริงนี่นา... เล่าต่อเถอะ"

เด็กชายผมสีแดงเพลิงค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจ... พลังนั้นใช้ไม่ได้ในโลกมนุษย์อย่างนั้นหรือ

"ถ้าเธอไม่เล่าเธอก็เอาเอฟไปแล้วกัน" เสียงครูซินิสตราเตือนสติขึ้นมาอีกครั้ง... รู้สึกราวกับว่าครูสาว (แก่) ผู้นี้ก็ติดใจเรื่องราวของเขาเข้าเสียแล้ว

"ผมละอยากให้พวกแอ็บซอร์บมาอยู่ที่นี่ซะจริง ๆ... ความโหดเหี้ยมอำมหิตแบบนั้นน่ะ ให้พวกเธอได้รู้สึกบ้างคงจะดี..." เสียงของเด็กหนุ่มยังคงเจือด้วยความเจ็บใจ แต่เขาก็สลัดมันทิ้งได้อย่างรวดเร็ว เขาเริ่มเล่าต่อไป

หลังจากนั้น ผมก็หันไปมองเพื่อนร่วมทางทั้งสอง แล้วผมก็ต้องตกตะลึง...

โบฟอร์ตกำลังยืนอยู่ในวงล้อมของพายุหมุนที่โหมกระหน่ำ พวกแอ็บซอร์บที่พยายามจะเข้ามาต้องกระเด็นหลบไปอยู่ในความมืดทุกราย แล้วพายุหมุนนั้นก็เปลี่ยนเป็นแรงอัดอากาศที่พุ่งเข้าใส่ร่างสีดำแทน ทำให้พวกมันถูกอัดลมลงไปทีละราย ส่วนแอมแปร์สร้างสนามแม่เหล็กไฟฟ้าขึ้นเป็นเกราะป้องกันเหล่าชาวเมืองที่เหลืออยู่ ทำให้พวกแอ็บซอร์บผ่านเข้าไปไม่ได้ จึงถูกโบฟอร์ตอัดไปทีละร่างสองร่าง... ยกเว้นร่างเดียวที่กำลังตรงไปที่เด็กคนหนึ่ง

พอผมเห็นอย่างนั้นผมก็วิ่งเข้าไปหาเธอโดยไม่คิดชีวิต เด็กผู้หญิงชาวญี่ปุ่นคนนั้นคงจะไม่ใช่ชาวเมืองที่นี่ ร่างกายภายใต้ชุดกิโมโนของเธอดูมีเนื้อหนังมากกว่าชาวเมืองทั่วไป เธอกำลังเล่นลูกบอลแบบญี่ปุ่นลูกเล็ก ๆ พร้อมกับร้องเพลงคลอราวกับจะกล่อมตัวเองให้หลุดพ้นจากความหวาดกลัวและหันหลังให้กับความมืดมิดที่คืบคลานเข้ามาอย่างช้า ๆ

ผมกระโจนเข้าไปรวบตัวเธอไว้ได้ทัน แล้วพวกเราก็ล้มลงไป และเมื่อเธอเห็นร่างสีดำนั้นเธอก็กรีดร้องออกมา ในขณะที่ผมคว้าลูกบอลลูกนั้นขึ้นมาโดยอัตโนมัติ หมายจะขว้างใส่อมนุษย์เลือดเย็นตนนั้นให้รู้แล้วรู้รอด

"แกอย่ามาบ้านะ!!!" *ผมตะโกนก้องด้วยความโกรธแค้นต่อความโหดเหี้ยม*

เลือดเย็นของมัน แล้วความโกรธแค้นนั้นก็ไปรวมกันอยู่ที่ฝ่ามือ... ลูกบอลลูกนั้นถูกบีบเกร็ง

"พรึ่บ!!"

ก่อนที่ผมจะรู้ตัว ลูกบอลนั้นก็ลุกท่วมไปด้วยเปลวเพลิงเสียแล้ว ผมไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แล้วปฏิกิริยาอัตโนมัติของผมก็สั่งให้ขว้างมันออกไปในทันที

ทันใดนั้นเองเด็กญี่ปุ่นคนนั้นก็พูดอะไรบางอย่างออกมา ผมแทบไม่เชื่อสายตา เมื่อลูกบอลไฟที่ขว้างออกไปนั้นขยายขนาดขึ้นจนกลิ้งทับพวกแอ็บซอร์บได้สบายๆ ทำให้มันตกใจจนถอยร่นไปอยู่กับพรรคพวกที่สะบักสะบอม... รวมตัวเป็นความมืด ก่อนจะมลายหายไปเพราะความสว่างของเปลวเพลิงนั้น

แอมแปร์สลายสนามแม่เหล็กไฟฟ้า แล้วเดินมาหาผมพร้อมกับโบฟอร์ตที่จ้องมองลูกบอลเพลิงยักษ์นั้นอย่างไม่เชื่อสายตา

"เคลวิน...เมื่อกี้นายทำอะไร"

สาวพลังไฟฟ้ากัมลงมองผมที่กำลังฉุดเด็กญี่ปุ่นคนนั้นให้ลุกขึ้นมาด้วยกัน ผมเองก็ตอบไม่ได้เหมือนกันว่าผมทำอะไร

"หรือที่จริงแล้วนายจะมาจากอาณาจักรเพลิงกันแน่" โบฟอร์ตจ้องผมอย่างสงสัย

"ฉันบอกแล้วว่าฉันมาจากโลกมนุษย์!"

"อะริงาโตะโกไซมัส..." เสียงเล็กๆ น่ารักของสาวน้อยคนนั้นดังขึ้น ทำเอาผมงงไปเลย

"อ่า...ซาโยนาระ" ผมตอบกลับด้วยความรู้งๆ ปลาๆ ทำเอาชาวเมืองคนหนึ่งหัวเราะงอหาย

"เมื่อกี้เธอบอกขอบคุณคุณน่ะ" ชาวเมืองหน้าตาแบบคนเอเชียคนนั้นแปลให้แล้วพูดต่อเมื่อเขาเลิกหัวเราะได้แล้ว "แต่คุณกลับบอกลาเขาน่ะ"

"งั้นก็บอกเขาด้วยว่าไม่เป็นไร" ผมยิ้มแก้เขิน ทั้งๆ ที่โบฟอร์ตกับแอมแปร์แอบหลบไปหัวเราะกันเรียบร้อย

"จิกะจังถามว่าคุณชื่ออะไร..."

"จิกะรึ" ครูซินิสตราพ่นเสียงหัวเราะในความเพ้อฝันของลูกศิษย์ "ต่อไปจะมีเมกะ เฮกโต กิโล ไหมนี่"

"อันนี้ผมไม่รู้ แต่เขาอาจมีพี่น้องชื่อนี้จริงๆ ก็ได้ เพราะเขาชื่อจิกะ เขาก็เลยมีความสามารถในการขยายขนาดสิ่งของ...ผมรู้ผมยังทึ่งเลย"

"เธอเป็นแขกของอาณาจักรนี้น่ะ หรือว่าพวกคุณจะเป็น...เหล่าความหวังสุดท้าย"

แอมแปร์หันมายิ้มให้ชาวเมืองคนนั้นแล้วตอบด้วยเสียงหวานละไม "ใช่ค่ะ"

"งั้น...ทุกคนช่วยปรบมือให้กับความกล้าหาญของเหล่าความหวังสุดท้ายด้วย"

ชาวเมืองคนนั้นตะโกนก้อง แล้วผู้คนที่อยู่รอบข้างก็ปรบมือขึ้นพร้อมกัน... ความรู้สึกของผมในขณะนั้นเป็นความประทับใจไม่รู้ลืม ทั้งๆ ที่ผมยังไม่ค่อยอยากเชื่อเลยว่า ผมกลายเป็นความหวังสุดท้ายไปแล้ว...

และเมื่อเสียงปรบมือค่อยๆ จางหายไป ชาวเมืองคนเดิมก็พูดขึ้นมาอีกครั้ง

"พวกคุณน่ะ ช่วยอาณาจักรของพวกเราด้วยนะ พวกแอ็บซอร์บมาถึงที่นี่แล้ว มันอาจจะกลับมาเมื่อไรก็ได้..."

"แล้วตอนนี้พวกมันหายไปไหนกัน" ผมถามขึ้น

"มันก็คงจะหลบซ่อนอยู่ที่ไหนสักที่ในอาณาจักรนี้แหละ พวกมันไม่ได้มีแค่นี้แน่ หลังจากนี้มันจะตามกันมาเป็นพันๆ เลย" เจ้าชายผมขาวตอบอย่างอวดรู้

"เราต้องรีบทำให้พวกมันกลับไปหลุมดำโดยเร็ว... ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมพวกมันถึงหลุดออกมาได้" แอมแปร์ครุ่นคิด

"แล้วเราทำลายพวกมันไม่ได้เลยเหรอ"

"พลังงานและสสารในจักรวาลนี้ไม่สูญหายหรอกนะ แต่มันจะเปลี่ยนรูปแบบไปต่างหาก ถึงเราจะทำลายมันได้ แต่มันก็จะเปลี่ยนไปเป็นพลังงานรูปแบบอื่นอยู่ดี แล้วในจักรวาลนี้ก็ไม่ได้มีหลุมดำแค่หลุมเดียวด้วย" สาวพลังงานไฟฟ้าตอบกลับมา ดูเหมือนว่าเธอจะรู้เรื่องพวกนี้ดีเป็นพิเศษเลยทีเดียว

"ราชาของอาณาจักรนี้ทราบข่าวหรือยัง" โบฟอร์ตหันไปถามกับชาวเมือง

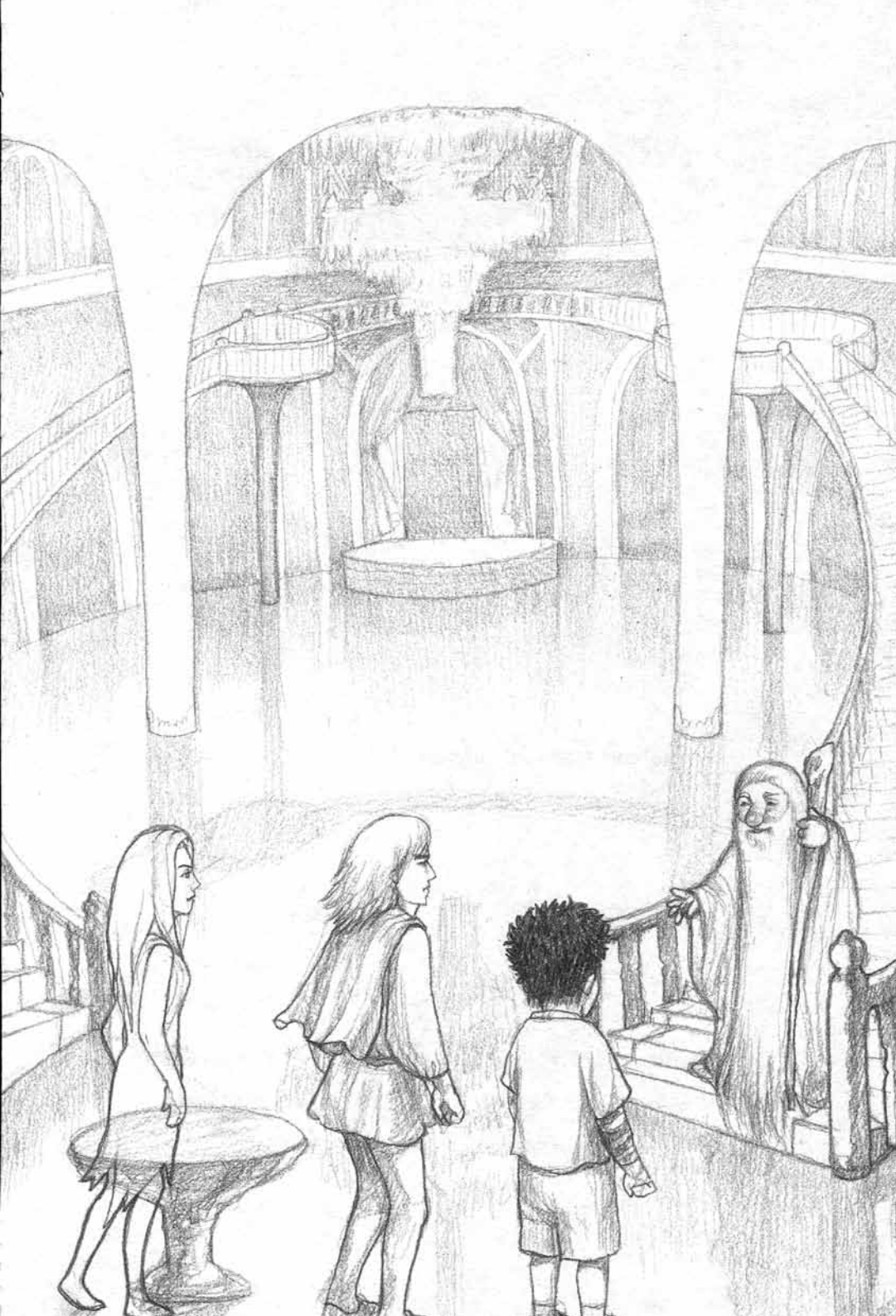
"พระองค์คงทราบแล้ว..."

"...ในเมื่อเรายังหาแหล่งกบดานของพวกแอ็บซอร์บไม่ได้ เราก็ทำได้แค่เพียงไปหาราชาแห่งแคนเดลาเท่านั้น" เจ้าชายจอมหยิ่งวางแผนเสร็จสรรพ ทำเอาผมกับแอมแปร์คิดไม่ทัน

"แล้วเราจะไปกันยังไง" ผมถามด้วยความสงสัย ก่อนจะได้รับคำตอบ...

แอมแปร์ชี้ไปทางลำแสงสีขาวใจกลางเมือง ดูเหมือนว่ามันจะทำงานคล้ายลิฟต์ที่เชื่อมต่อกับพระราชวังสีทองอร่ามบนพื้นลอยเบื้องบน...

*"งั้นก็...**ไปกันเลย!!!**"*

ลูมินอส (luminous): แปลว่า แสงสว่าง มาจากความเข้มแสง หรือกำลังเทียน (luminous intensity, I)

๕

ลูมินอส

เด็กชายร่างเล็กสอดส่ายสายตาไปทั่วห้อง ขณะนี้ทุกคนตั้งใจฟังเรื่องราวของเขาโดยไม่รู้ตัว แม้แต่คนที่ชอบขัดคออย่างจูเลียก็ยังไม่คิดจะเปิดปากแทรกขึ้นมาอีกแล้ว

"หลังจากนั้น...พวกเราก็ออกเดินทาง ตรงที่ที่พวกเราอยู่เป็นพื้นลอยชั้นสอง และการจะไปให้ถึงใจกลางเมืองนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย..."

หลังจากที่ทุกคนรู้ว่าพวกเราเป็นเหล่าความหวังสุดท้าย ชาวเมืองก็ทยอยตามกันมาห้อมล้อมพวกเราราวกับว่าพวกเราเป็นดาราดังอย่างไรอย่างนั้น ผมกับแอมแปร์ที่ไม่เคยคุ้นกับสภาพเช่นนี้ก็คุยเล่นกับชาวเมืองไปเรื่อยเปื่อย ในขณะ

ที่โบฟอร์ต ซึ่งคงจะพบกับสภาพนี้จนชินก็เร่งพวกเราไปตลอดทาง

"นี่พวกนายอยากจะช่วยอาณาจักรนี้จริงๆ หรือเปล่า จะมัวโอ้เอ้ไปถึงไหนกัน!"

และเมื่อพวกเราไปถึงใจกลางเมืองแล้ว ก็ต้องตกตะลึงกับลานกว้างที่สวยสดงดงามที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาซึ่งเต็มไปด้วยประติมากรรมแปลกตามากมาย พื้นหญ้าประดับด้วยลูกปัดลูกเล็กๆ ที่เปล่งแสงออกมาระยิบระยับราวกับหิ่งห้อยยามค่ำคืน แล้วยังมีรูปปั้นแก้วเรียงราย คล้ายกับสวนสาธารณะใจกลางเมืองหลายๆ แห่ง เพียงแต่สวนสาธารณะบนโลกเหล่านั้นคงจะไม่มีลำแสงสีขาวที่เชื่อมไปสู่พื้นลอยชั้นสูงสุดของอาณาจักรเป็นแน่

ในขณะที่ผมกับแอมแปร์กำลังชื่นชมความพิสดารอลังการของสถานที่แห่งนี้อยู่นั้น โบฟอร์ตกลับไม่สนใจและเดินดุ่มเข้าไปหายามร่างยักษ์ที่เฝ้าลำแสงนั้นทันที

และเมื่อเจ้าชายวายุเดินไปถึงที่แล้ว หนึ่งในยามทั้งสี่ก็ตั้งท่าเตรียมการป้องกันโดยอัตโนมัติ

"ท่านเป็นใคร" เสียงทุ้มต่ำที่แฝงความไม่ไว้วางใจดังจากปากยามร่างยักษ์หรี่ตาเล็กหยีที่ซ่อนอยู่หลังชุดเกราะมองอีกฝ่ายอย่างเคลือบแคลง

"ข้า...คือโบฟอร์ต เจ้าชายแห่งอาณาจักรวายุ มีประสงค์จะเข้าเฝ้าราชาแห่งอาณาจักรนี้!" เจ้าชายตอบอีกฝ่ายไปอย่างเย่อหยิ่ง และยิ่งรู้สึกไม่พอใจเมื่อคิดไปว่ายามผู้นั้นกำลังจ้องเขาอย่างดูถูก ทั้งๆ ที่ร่างยักษ์ต้องมองต่ำลงมาเพราะความสูงที่แตกต่างกันของทั้งสองคนก็เท่านั้น

"อาณาจักรวายุน่ะหรือ... ข้าได้ยินมาว่าเกิดการจลาจลแย่งชิงบัลลังก์กันวุ่นวายไปหมดแล้วนี่"

โบฟอร์ตได้ยินดังนั้นความไม่พอใจก็ยิ่งทวีคูณ ความทรงจำที่เจ็บแค้นก็กลับมาอีกครั้ง ...หลังจากที่พวกอมนุษย์แอ็บซอร์บพวกนั้นได้บุกมาถึงอาณาจักรของเขาก็เกิดจลาจลขึ้น ราชวงศ์ถูกล้มล้างจนหมดสิ้น... เหลือเพียงเขาคนเดียว

เท่านั้น...

"ไป... โบฟอร์ต บัลลังก์นี้จะยังไม่ใช่ของเจ้า ถ้าเจ้ายังไม่อาจจัดการพวกแอ็บซอร์บได้...เข้าใจไหม"

"...ท่านพ่อ"

"เพราะเจ้าคือ...ความหวังสุดท้าย"

สีตากับสีผมของเด็กหนุ่มกลายเป็นสีเมฆพยับฝนไปเรียบร้อยแล้ว ผมประบ่าปลิวไสวอย่างบ้าคลั่งเช่นเดียวกับผ้าคลุมสีขาวนั้น

"โบฟอร์ต!!! อย่า!" ผมร้อง

"หลีก...ไป!!!"

ยามร่างยักษ์ขยับกายหมายเตรียมรับการจู่โจมอย่างเต็มที่ แต่ก็ไม่ทันกับร่างบางที่เคลื่อนมาข้างหลังของเด็กหนุ่ม

"เปรี๊ยะๆๆ!!!"

"อ๊ากกกกกกกกก!!"

โบฟอร์ตทรุดลงไปกองอยู่กับพื้น แอมแปร์นั่นเองที่หยุดเขาเอาไว้

"นี่มันไม่ใช่เวลาจะมาหาเรื่องใครนะ... ตัวเองเป็นคนพูดเองแท้ๆ ว่าจะมาช่วยอาณาจักรนี้ กลับมาหาเรื่องคนอื่นเขาได้" เด็กสาวพูดอย่างโกรธๆ แล้วหันไปมองร่างยักษ์ในชุดเกราะนั้น

"พวกเราเป็นเหล่าความหวังสุดท้ายค่ะ... จะขอเข้าเฝ้าราชาแห่งแคนเดลา..."

ยามผู้นั้นลดอาวุธในมือลง แล้วหลีกทางให้พวกเราได้ผ่านเข้าไป

"แคนเดลาขอต้อนรับเหล่าความหวังสุดท้ายขอรับ..."

"แล้วตอนนี้ที่อาณาจักรแห่งวายุเป็นไงบ้าง" อยู่ดีๆ แดนก็ถามโพล่งขึ้นมาด้วยความสงสัย

"ลองเปิดหน้าต่างดูสิ" เคลวินว่า แล้วคุณชายน้ำแข็งก็เอื้อมมือไปเปิด

หน้าต่างข้างโต๊ะของเขาแต่โดยดี

"มีลมไหมล่ะ" เด็กชายร่างเล็กถามเปรยๆ ทำให้ทุกคนหันไปสนใจสภาพภายนอกห้องเรียนในทันที... ทุกอย่างในตอนนี้เงียบสนิท ทุกสิ่งไม่ไหวติง แลดูมืดมนไปทั่วท้องฟ้า

...ไม่มีลมเลยสักนิด...

"แต่กระแสลมของโลกยังอยู่ เพราะอาณาจักรวายุยังไม่เสื่อมสลาย และโบฟอร์ตเป็นความหวังสุดท้าย ตอนนี้เขาถูกจับไป..."

"ถูกจับ!!!" จูเลียร้องเสียงแหลม เมื่อชายในดวงใจของเธออีกคน (จากที่เพื่อนเล่ามา) ตกอยู่ในอันตราย

"แอมแปร์ก็เหมือนกัน ที่ไฟดับเมื่อคืนน่ะ มันดับไปทั่วโลก แต่สนามแม่เหล็กไฟฟ้าของโลกยังอยู่ เพราะอาณาจักรไฟฟ้ายังไม่เสื่อมสลายไปเหมือนกัน"

"อย่าบอกนะว่าที่เธอเล่ามาทั้งหมดมันเป็นความจริง..." ครูซินิสตราเริ่มผวาเมื่อคิดว่าเรื่องนี้น่าเชื่อถือเกินกว่าจะเป็นเพียงจินตนาการของลูกศิษย์ เพราะเรื่องที่ไฟดับทั่วทั้งเมืองเมื่อคืนนั้นเป็นเรื่องจริงที่ทุกคนก็รู้กันดี

"ผมยังไม่ได้เล่าทั้งหมดเลยนี่ครับ..."

หลังจากที่ยามในชุดเกราะยักษ์หลีกทางให้พวกเราได้เข้าไปในลำแสงนั่นแล้ว (ซึ่งโบฟอร์ตยังหมดสติอยู่ แอมแปร์เลยลากเขาเข้ามา) สิ่งที่พวกเราเห็นคืออาณาจักรแคนเดลาที่กลายเป็นสีขาวจางๆ ทั้ง ๓๖๐ องศา เนื่องจากลำแสงเลเซอร์รัศมีสักห้าเมตรที่ล้อมรอบพวกเราไว้ แต่ผมก็ไม่มีเวลาให้ตื่นตาตื่นใจได้มากนัก

"ปราสาทลูมินอส!!!"

แอมแปร์กล่าวขึ้น แล้วทันใดนั้นผมก็รู้สึกว่ารอบตัวได้กลายเป็นสีขาวสว่างจ้าอย่างรวดเร็ว ภาพเมืองแห่งแสงสว่างได้จางหายไป มันเกิดขึ้นเพียงไม่ถึงเสี้ยววินาที พอพวกเรารู้สึกตัวอีกครั้งลำแสงก็หมดลง และพวกเราก็มาถึงจุดหมาย

เรียบร้อยแล้ว

โบฟอร์ตฟื้นขึ้นมาทันได้เห็นภาพสุดอลังการที่ล้อมรอบพวกเราไว้...เห็นได้ชัดว่า ตรงที่ที่เรายืนอยู่นี้คือจุดกึ่งกลางของปราสาท เบื้องล่างของพวกเราคือพื้นวงกลมสีขาว และพื้นวงกลมใหญ่ที่ล้อมรอบพวกเราไว้อีกชั้นเป็นหินอ่อนชั้นดีสีจันทร์นวล สะท้อนภาพโคมระย้าขนาดมหึมาที่ประดับด้วยเทียนไขนับพัน ซึ่งแขวนอยู่ตรงจุดกึ่งกลางของเพดาน รูปโดมครึ่งวงกลมที่ใหญ่พอจะบรรจุสนามฟุตบอลได้ทั้งสนาม ส่วนความสูงนั้นยากจะคาดคะเน และระเบียงรอบห้องโถงนั้นก็ประดับด้วยเสาที่ทำเป็นซุ้มโค้งเรียงรายอยู่โดยรอบ มีผู้คนที่ดูคล้ายกับขุนนางสมัยโบราณเดินอยู่ประปราย (เพียงแต่พวกเขานั้นเปล่งแสงในตัวเองได้) ส่วนบันไดเวียนขนาดใหญ่ทั้งสองฝั่งซึ่งขึ้นไปบรรจบตรงระเบียงชั้นสองก็ปูด้วยพรมชั้นดี และทั้งหมดที่กล่าวมานี้สว่างไสวไปด้วยโคมไฟทรงกลมนับพันที่ประดับอยู่โดยรอบ...

ตอนนั้นเองที่ร่างร่างหนึ่งค่อยๆเดินลงมาจากบันไดเวียน สิ่งแรกที่พวกเราสะดุดตาก็คืออะไรบางอย่างสีเงินยวงที่สะท้อนแสงจนเห็นได้เด่นชัด พวกเราเดินไปหาร่างนั้นเพื่อจะพบกันครึ่งทาง แล้วก็ต้องพบว่าสิ่งที่เป็นสีเงินยวงนั้นคือเคราของร่างนั้นนั่นเอง

"เหล่าความหวังสุดท้ายใช่ไหมขอรับ" ร่างนั้นถามขึ้น ...เขาเป็นชายชราร่างเล็กที่มีเคราสีเงินยวงยาวระพื้น และชุดคลุมสีขาวที่เขาสวมอยู่นั้นยิ่งดูสะท้อนแสงแสบตามากขึ้นไปอีก

"ใช่ค่ะ" แอมแปร์ตอบอย่างอ่อนน้อม เราห้ามโบฟอร์ตไม่ให้พูดอะไรออกมาได้ทัน

"ตามข้ามาเลยขอรับ... ราชาและราชินีกำลังรอพวกท่านอยู่พอดี"

ฟลักซ์แสงสว่าง (luminous flux, F): ปริมาณแสงสว่างที่ผ่านพื้นที่หนึ่งในเวลา 1 วินาที มีหน่วยเป็น*ลูเมน* (lumen) ซึ่งเป็นหน่วยอนุพันธ์ของระบบสากล **ฟลักซ์ของแสงที่ตกกระทบต่อพื้นที่ที่กำหนด** มีหน่วยเป็น*ลักซ์* (lux) หรือลูเมน/ตารางเมตร

๖

ลักซ์ และ ลูเมน

พวกเราเดินตามชายชราร่างเล็กมาเรื่อยๆ ผ่านบันไดเวียนข้างหนึ่งแล้วเดินไปตามระเบียงนั้น... วนเวียนขึ้นไปเรื่อยๆ จนเริ่มรู้สึกเวียนหัว บรรดาคนที่อาศัยอยู่ในปราสาทลูมินอสหันมามองพวกเราแบบไม่คุ้นเคยกับคนแปลกหน้า บางคนที่พอรู้ว่าพวกเราคือเหล่าความหวังสุดท้ายก็เข้ามาทักทายและฝากความหวัง ซึ่งไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกดีขึ้นเลยแม้แต่น้อย

ก็เพราะว่าผมไม่เหมือนกับสองคนนี้น่ะสิ... ทั้งโบฟอร์ต ทั้งแอมแปร์ ต่างก็มีพลังพิเศษที่รู้วิธีควบคุม ส่วนผม...ทำได้แค่ให้ลูกบอลนั้นลุกเป็นไฟเท่านั้นเอง

แล้วผม...จะเป็นความหวังสุดท้ายได้จริงๆ หรือ และจะสามารถช่วยรักษาแสงสว่างของทั้งจักรวาลนี้เอาไว้ได้อย่างที่พวกเขาหวังได้หรือเปล่า...

"นายต้องทำได้แน่ เคลวิน" รอเบิร์ตแทรกขึ้น และยิ้มจนเห็นเศษขนมติดฟัน ทำให้เพื่อนรักรู้สึกมีกำลังใจขึ้นมาเป็นกอง

"แต่ก็นั่นแหละ..." เคลวินไม่รีรอที่จะเล่าต่อไป "ในที่สุดเราก็มาถึงห้องห้องหนึ่งตรงสุดปลายทางเดิน ซึ่งมีประตูขนาดยักษ์พร้อมทหารยามยืนเฝ้าประตูสองคน

"พวกเขาเป็นเหล่าความหวังสุดท้าย" ชายชราชี้แจง แล้วยามทั้งสองก็หลีกทางให้

"ราชาและราชินีมีพระประสงค์จะพบกับพวกท่านเป็นการส่วนตัว" ร่างเล็กนั้นกล่าว ก่อนจะยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ปล่อยให้พวกเราเข้าไปกันแค่สามคน

ผมรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่รู้ว่าเพื่อนร่วมทางอีกสองคนจะรู้สึกเหมือนกันหรือเปล่า... ก็ตลอดสิบสามปีที่ผ่านมาผมไม่เคยได้รับเกียรติได้พบกับคนใหญ่คนโตเลยสักครั้ง มาวันนี้ผมก็ต้องมาเข้าเฝ้าราชาและราชินีของอาณาจักรแห่งแสงสว่าง!! แค่การวางตัวก็ยังไม่รู้เลยว่าต้องทำอย่างไร...

แล้วประตูบานหนักอึ้งทั้งสองก็เปิดออก ผมยิ่งรู้สึกปั่นป่วนในท้องพร้อมๆ กับที่แสงสว่างจ้าพุ่งเข้ามาใส่พวกเรา และกว่าที่ผมจะปรับสายตาได้นั้นก็พบว่าอีกสองคนลงไปคุกเข่าคำนับเรียบร้อยแล้ว ผมเลยต้องรีบทำตามเพื่อจะได้ไม่ต้องยืนเด่ออยู่คนเดียว

"ลุกขึ้นเถอะ..."

ผมไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าเมื่อเสียงเรียบๆ เย็นๆ นั้นดังขึ้น แต่ก็ต้องลุกขึ้นตามคำสั่ง แล้วก็ได้เห็นสภาพห้องที่ดูเหมือนจะเป็นห้องประชุมใหญ่ โต๊ะยาวทำจากแก้วที่มีเก้าอี้วางเรียงรายทั้งสองฝั่งนั้นดูเข้ากับทุกสิ่งในห้องที่เป็นสีขาวหรือไม่ก็เป็นสีใส และคนที่อยู่ในห้องนั้นก็มีเพียงแค่สองคนเท่านั้น

"พวกเราเฝ้ารอเหล่าความหวังสุดท้ายมานานแล้ว..."

เสียงเรียบๆ นั้นดังขึ้นอีก คราวนี้ผมก็ได้เห็นแล้วว่าเจ้าของเสียงคือหญิงสาว

ที่มีใบหน้าเรียบเฉย สวมชุดที่ดูเหมือนชุดราชินียุโรปสมัยโบราณสีขาวโพลนสว่างเจิดจ้า... และที่น่าแปลกก็คือทั้งผิวพรรณและทรงผมที่รวบไว้อย่างวิลิศมาหรานั้นล้วนเป็นสีขาวบริสุทธิ์ที่เปล่งแสงออกมาได้เช่นเดียวกัน ไม่เหมือนกับชาวเมืองคนอื่นๆ ที่ผิวพรรณของพวกเขาเปล่งแสงอ่อนๆ เป็นสีนวล

"ข้าขอแนะนำตัว... ข้าคือลูเมน ราชาแห่งอาณาจักรแคนเดลา และนี่คือลักซ์ราชินีของข้า..."

เคลวินหยุดชั่วคราวเพื่อดูว่าครูชินิสตราจะค้านอะไรขึ้นมาหรือไม่ แต่ครูสาวกลับนิ่งเงียบตั้งใจฟังลูกศิษย์อย่างลืมตัว เขาเลยถือโอกาสเล่าต่อไป

...คราวนี้เป็นชายหนุ่มที่ยืนอยู่อีกมุมห้องพูดขึ้น เขาดูอบอุ่นและเป็นมิตรกว่าราชินีของเขามาก และที่สำคัญคือทั้งชุดที่ดูเหมือนเป็นชุดออกรบกับเสื้อคลุม รวมไปถึงผิวพรรณกับผมตรงยาวที่รวบเอาไว้ตรงท้ายทอย ล้วนเป็นสีขาวบริสุทธิ์ซึ่งเปล่งแสงได้เช่นเดียวกับราชินี

"พวกเราคือความหวังสุดท้ายเพคะ หม่อมฉันคือแอมแปร์ จากอาณาจักรไฟฟ้า ...นี่คือโบฟอร์ต เจ้าชายจากอาณาจักรวายุ และ...เคลวิน แคลอรี จากโลกมนุษย์เพคะ" แอมแปร์แนะนำพวกเราจนหมด และประโยคสุดท้ายเธอต้องหันมาดูปากผมที่บอกอีกทีว่าผมชื่ออะไร

"โลกมนุษย์..." ราชินีตรัสถามขึ้นด้วยเสียงเย็นๆ ที่แฝงความเคลือบแคลงใจ "แล้วความสามารถพิเศษของเจ้าคืออะไร"

ผมรู้สึกเสียวสันหลังวาบกับน้ำเสียงที่ฟังดูไม่ค่อยเป็นมิตรนั้น "คงจะไฟมั้งครับ...เอ้อ! พ่ะย่ะค่ะ" แอมแปร์ช่วยผมแก้คำพูดคำสุดท้าย

"...นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่พวกแอ็บซอร์บได้บุกเข้ามาในอาณาจักรของเรา" ราชา

ตรัสขึ้น "และข้าก็มีลางสังหรณ์ว่าครั้งสุดท้ายกำลังจะมาถึง"

โบฟอร์ตกำลังจะอ้าปาก แต่พวกเรารีบหยุดเอาไว้ได้ทัน

"และถ้าครั้งสุดท้ายนั้นมาถึงจริงๆ และข้าไม่อาจรักษาแสงสว่างทั้งมวลไว้ได้ ก็เหลือแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่จะกู้แสงสว่างคืนมาให้จักรวาล"

*...ฟังดูเหมือนภารกิจที่ยิ่งใหญ่รอผมอยู่ แล้วความกลัวก็หลั่งไหลเข้ามา... กลัวว่าตัวเองจะไม่ดีพอ กลัวจะทำไม่ได้ และกลัวจะทำให้ทุกคน**ผิดหวัง...***

"ไม่ต้องห่วงพ่ะย่ะค่ะ พวกเราจะทำให้ได้!!!" ในที่สุดเราก็หยุดโบฟอร์ตไว้ไม่ได้ กลัวอยู่อย่างเดียวว่าน้ำเสียงที่หยิ่งยโสนั้นจะทำให้พวกเราเคราะห์ร้ายหนักขึ้นกว่าเดิม

"ข้าดีใจที่ได้ยินเช่นนั้น แต่เจ้าก็ควรจะรู้ว่าต้องทำอย่างไร ใช่ไหม"

เราสามคนเงียบ... รู้สึกดีใจเล็กน้อยที่คนพูดเป็นลูเมน ไม่ใช่ลักซ์

"หอคอยกลางปราสาท... มีโฟตอนอยู่ที่นั่น มันเป็นลูกแก้วที่รวบรวมพลังงานแสงสว่างของทั้งจักรวาลเอาไว้... อย่าให้พวกแอ็บซอร์บไปถึงที่นั่นได้ มิฉะนั้นอาณาจักรของเราจะล่มสลาย" ราชาแห่งแคนเดลาอธิบาย ทำให้ผมรู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจว่า ถ้าความสว่างหายไปหมดสิ้นจะเป็นเช่นไร "และถ้าข้ากับลักซ์ถูกจับ... โฟตอนก็จะเหลือพลังงานอยู่อีกไม่นาน เพราะสิ่งที่ให้พลังงานกับโฟตอนคือเราสองคน"

ลักซ์ลุกขึ้น และจ้องเราด้วยดวงตาสีเงินชวนขนลุกนั้น "ทั้งหมดที่พวกแอ็บซอร์บได้ทำไปเป็นแค่การกินของว่างเท่านั้น และพวกมันกำลังจะกินอาหารจานหลักในเร็วๆ นี้"

ยิ่งได้ฟัง...ก็ยิ่งขนลุก ตามไม่ทันว่าพวกแอ็บซอร์บคิดจะทำอะไรกันแน่ "ทุกคนที่ถูกพวกมันจับไป มันจะนำมารวมกัน... เพื่อเป็นอาหารมื้อใหญ่เพียงมื้อเดียว"

แอมแปร์เบิกตาโพลงด้วยความหวัง... ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงครอบครัวของเธอก็ยังไม่สูญสลายไป...

"พอถึงตอนนั้น...จักรวาลก็จบสิ้น"

ทันใดนั้นก็มีเสียงกรีดร้องของยามหน้าประตู... ใจผมหล่นวูบ หรือกาลอวสานจะมาถึงเร็วกว่าที่คิด... แอมแปร์หันไปจ้องประตูและทำท่าจะปกป้องราชาและราชินีโดยอัตโนมัติ ส่วนสัญชาตญาณของโบฟอร์ตก็เตรียมรุกไว้เรียบร้อย ในขณะที่ผมกลับเตรียมหนี

...แล้วสิ่งที่รอคอยอยู่หลังประตูก็มาถึง ไม่มีเสียงอะไรทั้งสิ้น พวกมันไม่ได้เปิดประตูหรือแม้แต่ทำลายประตูเข้ามา แต่มันกลับดูดประตูหินหายไปในคราวเดียว!!!

เมื่อพวกแอ็บซอร์บก้าวเข้ามาในห้อง ผมถึงกับหยุดหายใจไปชั่วครู่ด้วยความกลัวที่หลั่งไหลอย่างล้นหลาม... มันไม่ได้มีแค่ตัวเดียว... แต่มันรออยู่เป็นร้อย!!! ภายนอกของห้องนั้นเต็มไปด้วยร่างสีดำที่มีใบหน้าสีขาวโพลน... พวกมันบุกยึดปราสาทลูมินอสสำเร็จแล้ว!!!

*"พวก...**แก!!!**" เจ้าชายวายุที่อุ่นเครื่องรออยู่แล้วนั้นพุ่งแรงอัดอากาศเข้าใส่พวกมันในทันที... ถึงจะอัดอมนุษย์พวกนั้นลงไปได้หลายตน แต่คราวนี้เขากลับช้าไป เมื่อร่างสีดำก้าวเข้ามาหาเขาแล้วดูดเรี่ยวแรงจนหายไปหมดสิ้น*

"อ๊ากกก...!!"

"โบฟอร์ต!!!" แอมแปร์ร้อง เธอสร้างสนามแม่เหล็กไฟฟ้าขึ้นมาทันที "เคลวิน...ใช้พลังของเธอ"

ผมถอยกรูด... ในขณะที่ความกลัวเข้าครอบงำจิตใจอยู่นั้น ผมไม่มีอารมณ์จะโกรธใครหรอกนะ เพราะผมสังเกตว่า ถ้าผมโกรธใคร ผมถึงจะใช้พลังนั้นได้

"แอมแปร์... ฉันทำไม่ได้"

"เธอทำได้! ตั้งสมาธิสิ" พวกแอ็บซอร์บไม่ได้เดินเข้ามาอย่างเดียว แต่พวกมันเล็ดลอดเข้ามาตามช่องว่างทุกช่องที่เป็นเงามืด และในตอนนี้พวกมันก็เข้ามากันเกือบเต็มห้องประชุมแล้ว

ผมหลับตา พยายามตั้งสมาธิ แต่มันก็หายไปหมดเมื่อเสียงกรีดร้องของแอมแปร์ดังขึ้น ผมลืมตาขึ้นมาก็เห็นร่างของเด็กสาวฟุบลงกับพื้น

"หลับตาซะ!!!"

และในแวบนั้นผมเห็นลักซ์กับลูเมนยืนจับมือกัน ก่อนที่ผมจะหลับตาลงทันที ที่แสงสว่างขนาดที่ทำให้ตาบอดได้นั้นแผดจ้าไปทั่วทั้งห้อง... ผมหวังเหลือเกินว่า เมื่อผมลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง พวกอมนุษย์แอ็บซอร์บจะมลายหายไป

"หมับ!!!"

ตอนนั้นผมตกใจแทบสิ้นสติเมื่อรู้สึกว่ามีมือของใครบางคนจับข้อเท้าผม (มาคิดได้ทีหลังว่าคงจะเป็นโบฟอร์ตที่นอนอยู่) และปฏิกิริยาอัตโนมัติก็สั่งให้ผม วิ่งหนีไปให้เร็วที่สุด ทั้งๆ ที่ยังไม่อาจลืมตาขึ้นมาได้ แล้วสิ่งสุดท้ายที่ผมรู้สึกก็คือ แรงกระแทกที่ท้ายทอย ซึ่งทำให้ผมหมดสติไป...

โรเมอร์ (rømer): หน่วยวัดอุณหภูมิชนิดหนึ่ง ใช้ในประเทศเยอรมนีและรัสเซีย

๗

โรเมอร์

บรรณารักษ์สาวร่างท้วมหันไปมองเด็กชายที่เดินเข้ามาในห้องสมุดด้วยความสงสัย เพราะแวบแรกนั้นเธอไม่แน่ใจว่าเขาจะใช่เด็กแสบเคลวินหรือเปล่า... แต่คงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะเธอเพิ่งจะเห็นเคลวินนั่งหลับคากองหนังสือไปเมื่อหลายสิบนาทีที่แล้ว... และไม่เห็นเขาเดินออกไปเลยสักนิด

"หนู!"

หล่อนเรียก เด็กชายคนนั้นหันมา... ผมสีแดงเพลิงกับร่างเล็กๆ นั้นช่างเหมือนกับเคลวินเสียนี่กระไร เพียงแต่เด็กชายคนนี้ไม่ใส่แว่นและผมเผ้าก็ดูเรียบร้อย

"ขอโทษนะฮะ... คือ เห็นพี่ชายผมไหมฮะ ผมรู้ว่าเขาไม่น่าจะมานั่งอ่านหนังสือที่นี่หรอก แต่ผมก็ตามหาเขาไปทั่วเมืองแล้ว" เด็กชายคนนั้นพูดอย่างเจียมตัวสุดๆ ตรงนี้สิที่ต่างกับพี่ชายอย่างสุดขั้ว

"*อ๊ย!* หนูมาถูกที่แล้วละ พี่ชายของหนูน่ะเหรอ ไม่รู้วันนี้โลกจะแตกหรือยังไงที่เด็กแสบบ้าจินตนาการอย่างนั้นจะมาอ่านหนังสือวิทยาศาสตร์! เห็นนั่งหลับอยู่ที่โต๊ะตรงนั้นน่ะ" บรรณารักษ์ร่างท้วมบุ้ยปากไปทางโต๊ะที่ว่า แล้วไฝเหนือปากใหญ่ๆ ของเธอก็วาดลวดลายอีกครั้ง

"ขอบคุณฮะ..."

"เดี๋ยวๆ นี่มันก็เย็นมากแล้ว อีกเดี๋ยวเดียวห้องสมุดก็จะปิด เธอช่วยไปเรียกพี่ชายเธอกลับบ้านด้วยนะ ฉันไม่อยากมาที่นี่วันพรุ่งนี้แล้วเห็นเขายังนั่งหลับอยู่ตรงนั้นทั้งคืน! อ้อ... แล้วมาคนเดียวแบบนี้พ่อแม่ไม่เป็นห่วงแย่เหรอจ๊ะ"

"คือ...พ่อแม่ผมไปต่างประเทศฮะ สุดสัปดาห์นี้ก็กลับแล้ว พี่เลี้ยงผมให้มาตามพี่..." เด็กชายยิ้มแล้วตอบอย่างเจียมตัว

"หูย! แย่จริงเป็นพี่เลี้ยงเด็กก็ต้องดูแลเด็กตัวเองสิเนอะ! เออนะ ช่วยไปตามเขาด้วยแล้วกัน อ้อ! หนูชื่ออะไรนะ"

"โรเมอร์ฮะ"

หญิงสาวอมยิ้ม "ฝากบอกพี่เธอด้วยนะว่าหัดทำตัวน่ารักให้เหมือนเธอซะบ้าง!"

โรเมอร์ยิ้มรับอย่างที่เขาเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมนิสัยของเขากับพี่ชายถึงได้ต่างกันสุดขั้วเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ภายนอกทั้งสองคล้ายกันเสียยิ่งกว่าอะไร แถมความสูงก็เริ่มจะไล่เลี่ยกันอีก

เด็กชายเดินไปทางโต๊ะที่บรรณารักษ์ (ที่พูดมากที่สุดในโลก) ได้บอกไว้ แต่เขากลับพบว่ามันเป็นโต๊ะซึ่งมีหนังสือวางกองอยู่เต็มไปหมด ราวกับจะเป็นเกราะกำบังให้คนอื่นคิดว่าคนที่นั่งตรงนั้นกำลังคร่ำเคร่งอ่านหนังสือ ทั้งๆ ที่ความจริงเขาหลับอยู่... และอันที่จริงนั่นก็เป็นสิ่งที่ทำให้เขารู้ว่าเคลวินนั่งตรงนั้น

แต่...ไม่มีใครนั่งอยู่เลยสักคน...

ผู้เป็นน้องชายเริ่มเป็นกังวล เขามองซ้าย มองขวา ...คนในห้องสมุดก็หายไปกันเกือบหมดแล้วเพราะใกล้ถึงเวลาปิดทำการ ไม่มีวี่แววของพี่ชาย...

เขาเดินไปที่กองหนังสือนั้น บางทีอาจจะได้รู้เบาะแสว่าพี่ชายของเขาอยู่ที่ไหน และเขาก็พบหนังสือประหลาดเล่มหนึ่ง...ดูเป็นหนังสือเก่าคร่ำคร่า ดูได้จากปกที่เคยเป็นสีนวลจันทร์กลายเป็นสีน้ำตาลไหม้เพราะกาลเวลา และตัวหนังสือสีทองบนหน้าปกก็เลอะเลือนไปด้วยฝุ่น

"แคนเดลา..." โรเมอร์อ่านชื่อหนังสือบนปกออกมาเบาๆ พลางสงสัยว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร

แล้วทันทีที่เขาเปิดหน้าแรก หนังสือนั้นก็พลิกไปที่หน้ากลางอย่างรวดเร็ว เขายังไม่ทันจะกะพริบตา...ก็มีแสงสว่างวาบสีขาวพุ่งเข้าใส่หน้าเต็มๆ พร้อมๆ กับความง่วงเข้าครอบงำ...

ทั้งห้องเรียนเงียบกริบ ทุกคนลุ้นระทึกไปกับเรื่องราวของเด็กชายที่ดื่นเต้นเร้าใจมากขึ้นทุกวินาที ในขณะที่บรรยากาศภายนอกกลับมืดลงเรื่อยๆ ยิ่งกว่าเมื่อครั้งที่เกิดสุริยุปราคา...

ดวงตาสีฟ้าน้ำแข็งของแดนจ้องเด็กหนุ่มที่เล่าเรื่องอยู่หน้าห้องอย่างใจจดใจจ่อ... เพราะไม่บ่อยนักที่เขาจะได้พบเจอกับเรื่องสนุกเช่นนี้

พอผมฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ห้องประชุมนั้นก็ว่างเปล่า ทำให้ผมใจหายขึ้นมาทันที... ไม่มีทั้งลักซ์ ลูเมน แอมแปร์ โบฟอร์ต และพวกแอ็บซอร์บเลยสักตน... ส่วนภายนอกห้องนั้นก็เต็มไปด้วยร่างไร้วิญญาณของทหารยามและขุนนางทั้งหลายที่เรียงรายกันตามทางเดิน ดูเหมือนว่าทุกคนพยายามจะปกป้องราชาและราชินีเอาไว้ แต่ก็ไม่สำเร็จ

ผมเดินผ่านสภาพที่ชวนให้หดหู่ใจเช่นนั้น แต่แล้วความหวังก็เริ่มเรืองรองเมื่อเห็นร่างเล็กที่มีเคราสีเงินยวงยืนอยู่ที่อีกฟากหนึ่งของระเบียง

ผมรีบวิ่งไปหาผู้อาวุโสท่านนั้น และเมื่อผมไปถึงก็พบว่าเขาเองก็สะบักสะบอมพอสมควร แต่คงจะหนีพวกอมนุษย์เลือดเย็นเหล่านั้นได้ทัน

"คุณ... พวกแอ็บซอร์บขึ้นไปถึงโฟตอนหรือเปล่า" ผมเขย่าร่างเขาแล้วถามด้วยความร้อนใจ เพราะนึกถึงคำพูดของลูเมนขึ้นมาได้

หอคอยกลางปราสาท... มีโฟตอนอยู่ที่นั่น มันเป็นลูกแก้วที่รวบรวมพลังงานแสงสว่างของทั้งจักรวาลเอาไว้... อย่าให้พวกแอ็บซอร์บไปถึงที่นั่นได้ มิฉะนั้นอาณาจักรของเราจะล่มสลาย

"โฟตอนอยู่ได้ด้วยพลังงานของราชาและราชินี... พวกนั้นจับทั้งสองพระองค์ไปได้แล้ว... มีค่าเท่ากับพวกมันได้โฟตอนไป..." เสียงของชายชราแหบแห้งราวกับคนใกล้สิ้นใจ

"แล้วตอนนี้พวกมันอยู่ที่ไหน" ผมถาม

"ได้ยินว่า... พวกมันกบดานอยู่ที่สตีเรเดียน..."

"สตีเรเดียน!!" ผมทวนคำ นึกสงสัยว่ามันอยู่ที่ไหน

"ตอนแรกความหวังสุดท้ายมีแค่สองคน... ท่านมาทีหลัง ท่านเคลวิน... มันต้องมีเหตุผลที่ท่านมา อาจเป็นเพราะคนที่ส่งท่านมานั้นรู้ว่าท่านแอมแปร์กับท่านโบฟอร์ตจะถูกจับตัวไป..."

ผมเบิกตาโพลง... สุดท้ายก็เหลือเพียงผมคนเดียวจริงหรือนี่!!

"รีบไปเถิด... ท่านอาจตามมันไปถึงสตีเรเดียนได้... พวกมันยังอยู่ในแคนเดลา"

"แล้วคุณล่ะ" ทันทีที่ผมถามเขาก็เริ่มไอ ไม่รู้ว่าเขาจะอยู่ต่อไปได้อีกนานแค่ไหน

"ท่านเป็นความหวังสุดท้าย! รีบไปเถิด อย่าใส่ใจข้าเลย" ว่าแล้วเขาก็ไอโขลกๆ ไม่หยุด

ผมลังเลอยู่ชั่วอึดใจ...

"ไปเถิด!!!"

ผมพยักหน้ารับคำ... คงถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องทำหน้าที่ "ความหวังสุดท้าย"

จริงๆ เสียที

สองขาพาผมวิ่งไปที่แรกที่คิดออก ...ใจกลางรัศมีของลำแสงสีขาว

แต่แล้วผมก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าไม่รู้จะกลับลงไปที่แคนเดลาได้อย่างไรจนเผลอบ่นออกมา "ทำไงดี จะรู้ไหมเนี่ยว่าจะไปแคนเดลาต้องพูดว่าอะไร!"

และทันทีที่ผมพึมพำจบก็เกิดแสงสีขาวสว่างวาบ... ชั่ววินาทีเดียวผมก็ลงมาอยู่ที่ใจกลางเมืองแล้ว คงต้องพูดคำว่า "แคนเดลา" นั่นแหละ

แต่สภาพที่ผมเห็นตอนนี้กับตอนก่อนขึ้นไปที่ปราสาทลูมินอสนั้นแตกต่างราวฟ้ากับเหว! เมื่อชาวเมืองรู้ถึงความหายนะที่คืบคลานเข้ามา พวกเขาก็เริ่มระส่ำระสายวุ่นวายกันไปทั้งเมือง เพราะทั้งราชา ทั้งราชินี และความหวังสุดท้ายทั้งสองก็ถูกจับไปหมดแล้ว

ยามร่างยักษ์คนเดิมหันมาที่ผม ...เขาจำผมได้

"ความหวังสุดท้าย... ยังเหลืออยู่อีกหนึ่งคนหรือ" เสียงทุ้มใหญ่ของเขาถามขึ้น

"แต่ผมไม่รู้ว่าต้องทำยังไง" ผมร้องอย่างร้อนใจ

"ข้าเองก็คงจะไม่อาจให้คำตอบท่านได้ขอรับ"

และทันใดนั้นเองลำแสงสีขาวเปล่งแสงออกมาอีกครั้ง พร้อมๆ กับที่ยามคนนั้นกันตัวผมออกห่างจากรัศมีสีขาวในทันที...

สิ่งที่ปรากฏคือเด็กชายร่างเล็กที่นอนคว่ำหน้านิ่งไม่ไหวติง... และผมสีแดงเพลิงที่เหมือนกับของผมไม่มีผิดเพี้ยนนั้นทำให้ผมจำเขาได้ทันที

"โรเมอร์!!!"

ทุกสิ่งประเดประดังเข้ามาอย่างรวดเร็ว... น้องชายของผมไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร เขามาทำอะไรที่นี่!! และในขณะที่ผมกำลังตกตะลึงอยู่นั้น เงาดำที่คืบคลานขึ้นมาตามพื้นก็ปรากฏขึ้นเป็นรูปเป็นร่างใกล้ๆ กับที่ที่โรเมอร์นอนอยู่!!!

"**อย่านะ!!** อย่าทำอะไรเขา!!!"

ผมร้อง แต่ก็ช้าไป! ร่างยักษ์ในชุดเกราะนั้นบังผมมิด ราวกับกลัวว่าหากผมกระโจนเข้าไปช่วยน้องชายจะทำให้ผมถูกจับไปอีกคน

"อย่าเลยขอรับ แคนเดลาไม่อาจเสี่ยงให้ท่านถูกจับไปอีกคน" ผมคิดถูก...

"แต่เขาเป็นน้องชายผมนะ!!!"

แอ็บซอร์บตนนั้นอุ้มโรเมอร์ขึ้นมา ผมทำได้แค่มองดูทั้งสองร่างแวบหายไปในชั่วพริบตา...

"ไม่...!!!" *ผมร้อง แล้ววิ่งกลับไปที่ลำแสงสีขาวนั้นด้วยความหวังลมๆ แล้งๆ ว่าทั้งคู่จะกลับมาและผมจะช่วยโรเมอร์ไว้ได้ทัน...*

แต่ก็ผมทำได้แค่นั้นจริงๆ...

๘

ความช่วยเหลือ

"พรึ่บ!!!"

บรรณารักษ์สาวไม่รู้เลยว่าเธอไม่ได้คิดไปเองเรื่องที่ไฟดับครั้งนี้ต้องไม่ได้ดับแค่เมืองของเธอ... แต่เธอก็ยังต้องทำงานในห้องสมุดประชาชนแห่งนี้ต่อไป

ค่ำแล้ว...ห้องสมุดปิดทำการเวลาเดียวกับทุกวัน แต่คราวนี้ที่ต่างไปคือทุกอย่างนั้นมืดสนิท เพราะไฟฟ้าทุกดวงดับลงพร้อมกัน เธอจึงต้องใช้ไฟฉายช่วยในการเก็บหนังสือเข้าที่ ส่วนปากเจ้ากรรมก็บ่นพึมพำไปตามประสา

"โอ๊ย! มันจะอะไรมากมายซะจริงเชียว ปกติงานก็เยอะอยู่แล้ว ยังจะมาไฟดับอีก!..."

และเมื่อเธอเดินมาถึงโต๊ะซึ่งรกระเกะระกะนั้น เธอก็ยิ่งหัวเสียเข้าไปใหญ่

"เด็กแสบเคลวินนี่ไม่รู้จักความเป็นระเบียบบ้างหรือไงนะ! ดูสิ... เอ๊ะ

หนังสือนี่มันอะไร"

สาวร่างท้วมหยิบหนังสือแปลกตาขึ้นมา... จำไม่ได้ว่าหนังสือเล่มนี้มาอยู่ที่นี่ตั้งแต่เมื่อไร แล้วเธอก็อ่านชื่อหนังสือได้ว่า "แคนเดลา"

"ทำไมมันหนักจริง..."

และพอเธอหยิบหนังสือนั้นขึ้นมา มันก็ทำท่าจะร่วง แต่เธอก็คว้าปกเอาไว้ได้ ทำให้หน้ากระดาษคว่ำหน้าลงกับพื้น

ทันใดนั้นก็เหมือนกับมีแรงลมพัดให้มันเปิดไปที่หน้ากลางพอดี... พลันแสงสว่างวาบก็สาดส่องออกมาจากสันหนังสือนั้น พร้อมๆ กับที่อะไรบางอย่างหล่นออกมาจากหนังสือ!!!

"...ไม่นะ โรเมอร์! *พี่ผิดเอง!*"

"กรี๊ดดดดดดดดดดดดดดดดดดดด!!!"

สิ่งที่หล่นลงมานั้นก็คือเด็กแสบที่เธอคิดว่าได้กลับไปพร้อมกับน้องชายตั้งนานแล้ว บรรณารักษ์สาวสลบไปทันทีหลังจากที่เสียงกรีดร้องจบลง ส่วนเด็กแสบคนนั้นกลับร้องขึ้นมาอีก

"*ไม่!!!* เอาฉันกลับไป! โรเมอร์!!!"

"**เคลวิน!** กลับบ้านได้แล้ว โรเมอร์อยู่ไหน!!"

เด็กชายหันไปมอง สาวรุ่นหน้าเหลี่ยมส่งสายตาถมึงทึงมาให้เขา

"แพม!!! แพมต้องเชื่อผม โรเมอร์อยู่ในแคนเดลา... มันเป็นอาณาจักรแห่งแสงสว่าง แล้วตอนนี้เขาถูกพวกแอ็บซอร์บจับตัวไป!..."

"เลิกเพ้อเจ้อบ้าบอได้แล้วเคลวิน! ถ้าพ่อแม่เธอรู้ว่าเธอกับน้องหายตัวไป ฉันจะทำยังไง พวกเขาไม่ได้จ้างให้ฉันมาดูแลพวกเธอเปล่าๆ หรอกนะ!!! และอีกอย่าง ฉันไม่ได้ชื่อแพม ฉันชื่อพาเมลา!!!" กรามเหลี่ยมนั้นขยับส่งเสียงไม่หยุด

"ผมไม่ได้เพ้อเจ้อนะแพม!!! โรเมอร์กำลังอยู่ในอันตราย!"

"บางทีเขาอาจจะกลับไปรออยู่ที่บ้านก็ได้ ไป! **กลับ!!!**"

แล้วแม่สาวคางเหลี่ยมคนนั้นก็ลากเคลวินไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น โดยที่

ไม่รู้ตัวเลยว่าสิ่งที่เธอทำไปนั้นผิดมหันต์!!!

"แล้วตอนนี้น้องชายของนายอยู่ไหนล่ะ" แดนถามขึ้นท่ามกลางความเงียบ ช่างเป็นคำถามที่ตรงใจทุกคนในห้องเสียเหลือเกิน

"...ฉันไม่รู้ ฉันภาวนาให้ทุกสิ่งเป็นแค่ความฝัน ภาวนาให้เขากลับมาบ้านเมื่อคืน แต่เขาก็ไม่กลับมา"

ทั้งห้องเรียนเงียบกริบ... ทุกคนต่างก็หวาดกลัวว่าเรื่องที่เคลวินเล่าจะเป็นความจริง

"ที่นายเล่ามาทั้งหมดมันเป็นความจริงใช่ไหม" รอเบิร์ตมองตามเพื่อนรักที่เดินอย่างเศร้าสร้อยไปหยุดอยู่ที่หน้าต่างของห้องเรียน... และนี่อาจจะเป็นครั้งแรกที่ดวงตาซุกซนสีเพลิงนั้นจะท่วมท้นไปด้วยความกังวลใจ

"พวกนายคิดว่าไงล่ะ ดูท้องฟ้าตอนนี้สิ"

นักเรียนทั้งหลายหันไปมองนอกหน้าต่างพร้อมกัน... ทุกสิ่งมืดลงเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่มันควรจะสว่างไสวไปด้วยแดดยามเที่ยงวัน

"โฟตอนเหลือพลังงานอยู่อีกไม่นานหรอก ถ้าไม่มีลูเมนกับลักซ์..."

เด็กชายร่างเล็กพึมพำกับตัวเอง แต่ก็ไม่พ้นหูของใครบางคน

"นี่เคลวิน สมมตินะว่าทุกอย่างที่นายเล่ามาเป็นความจริง... แล้วนายจะทำยังไงต่อไป" จูเลียถามขึ้น

เคลวินเงียบไปพักใหญ่

"ฉันก็จะหาทางกลับไปแคนเดลา"

"ยังไงล่ะ"

"...ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน" คราวนี้น้ำเสียงกวนๆ อันเป็นเอกลักษณ์ของเขากลายเป็นเศร้าสร้อยอย่างน่าใจหาย *"ฉันก็เลยมาขอความช่วยเหลือจากพวกเธอนี่ไง!!!"*

เกิดเสียงฮือฮาขึ้น หลายคนคิดว่านี่มันเป็นเรื่องน่าสนุกตื่นเต้น แต่ก็ยัง

มีบางพวกที่ยังคงปักใจเชื่อว่าเรื่องสุดแสนพิสดารนั้นเป็นแค่เรื่องโกหกหลอกลวงเท่านั้นเอง

"แล้วนายจะกลับไปยังไง"

ข้อนี้แหละที่เขาไม่รู้เลยสักนิด "ฉันคิดว่าถ้าหลับไปอีกครั้ง ฉันอาจจะกลับไปก็ได้..."

ทันใดนั้นคุณชายน้ำแข็งก็ลุกขึ้น แล้วเดินตรงมาที่เขา

"แล้วนายไม่คิดบ้างหรือว่าสิ่งที่ทำให้นายไปแคนเดลาได้น่ะ...คือ**หนังสือนั่น!!!**"

เคลวินได้ฟังก็อ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึง... ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาไม่ได้คิดถึงหนังสือเล่มนั้นเลยสักนิด! และตอนนี้เด็กชายที่เขาหมั่นไส้สุดๆ กลับทำให้เขาตาสว่าง

"นายฉลาดมาก... ขอบใจนะ!!!"

ว่าแล้วเขาก็โผเข้ากอดอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว ทำให้แดนถึงกับต้องหลบหน้าร้อนๆ ของตนไปทางอื่น แล้วเคลวินก็กระโดดอย่างลิงโลดด้วยความดีใจออกไปนอกห้อง

"เคลวิน แคลอรี!!! เธอคิดว่าเธอจะไปไหน!!" ครูซินิสตราร้องขึ้นเมื่อเพิ่งจะมารู้สึกตัวว่าบางทีลูกศิษย์คนนี้อาจจะกุเรื่องขึ้นมาทั้งหมดแล้วหาเรื่องโดดเรียนวิชาของเธอก็เป็นได้

"ผม...จะไปช่วยน้องชายของผม และไป*กู้แสงสว่างคืนมาให้จักรวาลไงครับ!!!*"

บรรณารักษ์สาวร่างท้วมเบิ่งตาโตใส่ผู้ที่เพิ่งเดินเข้ามา เมื่อเธอนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืนวานขึ้นมาได้

"นี่มันเวลาเรียนนะเคลวิน! แล้วหนังสือแฟนตาซีทั้งหลายแหล่ที่เธอเอาไปดองไว้ที่บ้านล่ะ เมื่อไรจะเอามาคืนซะที มันเป็นของห้องสมุดนะ ไม่ใช่ของเธอ!"

"*นี่แน่ะ!!!* ถ้าป้าไม่ปล่อยให้ผมไป ป้าก็ใช้ชีวิตอยู่ในความมืดไปชั่วกัลปาวสาน

เถอะ! บอกผมมาเสียทีว่าหนังสือที่เป็นประตูไปสู่แคนเดลาอยู่ที่ไหน!!!"

"อย่ามาเรียกฉันว่าป้านะ!!!" บรรณารักษ์ร้องอย่างมีโทสะ "และฉันไม่รู้เรื่องบ้าบอของเธอหรอก... กลับมานี่นะ! ไม่งั้นฉันจะเรียกสารวัตรนักเรียน!!!"

แต่เคลวินไม่สนใจ เขารีบเดินดุ่มไปยังที่ที่เขาพอจะจำได้ว่าเขาหยิบหนังสือเมื่อวานมาจากตรงนั้น...

แล้วเขาก็เริ่มพลิกหนังสือทุกเล่ม... แต่ก็จำไม่ได้เลยว่าหนังสือเล่มนั้นมันเป็นเล่มไหนกันแน่ จนในที่สุดเขาก็เริ่มท้อ... ไม่มีเล่มไหนที่มีแสงสว่างพุ่งออกมาจากสันเลยสักเล่ม

"หาไอ้นี่อยู่เหรอ"

เสียงเนิบๆของใครบางคนดังขึ้นข้างหลัง และเมื่อเขาหันไปมองก็ต้องไม่เชื่อสายตา!

แดนยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับหนังสือปกสีน้ำตาลไหม้ที่เขียนว่า "แคนเดลา" อยู่ในมือ รอยยิ้มเยียบเย็นส่งมาให้พร้อมดวงตาสีฟ้าน้ำแข็งที่จับจ้องอยู่ที่เขา นอกจากนี้ก็ยังมีรอเบิร์ตยืนอยู่ข้างหลัง...กับคนที่เขาไม่คิดว่าจะยืนอยู่ตรงนั้น

"มัวแต่อึ้งอยู่นั่นแหละ หามาให้ก็บุญแค่ไหนแล้วเนี่ย!"

เสียงแหลมบาดหูของจูเลียดังขึ้นพร้อมรอยยิ้มอวดฟันเหยินหลังลวดเหล็กดัดเคลวินถึงกับอึ้ง...จนได้แต่พูดตะกุกตะกัก "พวกนาย..."

"พวกเราจะมาช่วยกู้แสงสว่างกับนาย เคลวิน!"

อังสตรอม (angstrom): หน่วยของความยาวคลื่นแสง

๙

เพื่อนพ้อง

เด็กชายร่างเตี้ยแทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเหล่าเพื่อนพ้องของเขามารวมตัวกันอยู่ที่นี่ เพราะทั้งแดนและจูเลียนั้นไม่เคยนึกจะชอบขี้หน้าเขาเลยแม้แต่น้อย

"นี่...พวกนายแน่ใจนะ"

"ไม่แน่ใจก็ไม่มาหรอกย่ะ เอ้า! ไปกันได้หรือยัง" จูเลียชิงวางท่าเผด็จการกับพวกเขาเสร็จสรรพ แล้วทุกคนก็มามุงกันรอบหนังสือเล่มหนานั้น

"ฉันไม่รู้เหมือนกันนะว่าพวกนายจะหมดสติหรือเปล่าตอนที่โผล่ไปที่นั่น... ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำว่าจะไปกันได้หรือเปล่า"

"เอาเถอะน่าเคลวิน นายทำได้!" รอเบิร์ตให้กำลังใจ

"อย่ามัวชักช้าอยู่เลย..." แดนว่า แล้วคว้าหนังสือนั้นมาถือเอง "พร้อมแล้วใช่ไหม"

ไม่มีใครตอบ แต่แดนก็รู้ว่าทุกคนพร้อม... เขาจึงตัดสินใจเปิดหนังสือเล่มนั้นทันที

...แล้วหนังสือเล่มหนาก็พลิกเปิดไปที่หน้ากลางอย่างรวดเร็ว พร้อมๆ กับมีแสงสว่างพุ่งเข้ามาใส่พวกเขา... แต่ไม่มีใครแปลกใจ เพราะพวกเขาได้เตรียมตัวเตรียมใจกันเอาไว้เรียบร้อยแล้ว

ผลัวะ!

...เร็วกว่ากะพริบตา พวกเขารู้สึกว่าหล่นลงมาจากที่ไหนสักแห่ง พวกเด็กๆ คลำร่างกายที่บวมช้ำกันป้อยๆ แต่ก็ไม่มีใครหมดสติเลยแม้แต่คนเดียว

"แปลกแฮะ... ทำไมครั้งก่อนเราไม่รู้สึกตัวหว่า" เคลวินรำพันกับตัวเอง ก่อนจะสังเกตว่าพวกเขาอยู่ตรงกลางของลำแสงสีขาว แต่กลับไม่มียามร่างยักษ์ประจำทิศทั้งสี่อีกต่อไปแล้ว และเพื่อนทั้งสามก็มองไปรอบด้านอย่างไม่เชื่อสายตา

มีเคลวินคนเดียวที่เคยเห็นแคนเดลาในสภาพที่งดงามกว่านี้... สภาพที่โดมทั้งหลายในอาณาจักรยังคงส่องสว่าง มีผู้คนเดินบนถนนประปราย ทุกอย่างดูเงียบสงบเรียบร้อย... แต่ตอนนี้มันกลับดูมืดมนสิ้นหวัง กลายเป็นซากของความวุ่นวายโกลาหลที่เกิดขึ้น... บางทีเขาอาจมาสายไป

"ท่านเคลวิน..."

พวกเขาทั้งหมดหันไป แล้วก็พบคนกลุ่มหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น มีร่างสองร่างที่เคลวินจำได้ดี

ร่างหนึ่งที่นำหน้าเป็นร่างเตี้ยของชายชราที่มีเคราสีเงินยวง... ส่วนอีกร่างหนึ่งก็เป็นร่างเล็กของเด็กหญิงชาวญี่ปุ่น... จิกะจังคนนั้น

"ท่านผู้เฒ่า!!! ท่านยังไม่ตาย!" เคลวินอุทานอย่างแปลกใจแล้วเดินออกมาจากรัศมีของลำแสงสีขาว ทำให้เพื่อนที่ตามมาทั้งสามไม่ลังเลใจที่จะก้าวออกมา

"ข้ายังไม่ตายง่ายๆ หรอกขอรับท่าน ก็ข้าเป็นถึงอังสตรอม... ข้ารับใช้เก่าแก่ในวังลูมินอสนี่นะ..." ชายชราพูดยิ้มๆ ก่อนจะกล่าวถึงจุดประสงค์ต่อไป

"ข้ารู้ว่าท่านคงสู้ได้ลำบากเมื่อเหลือท่านคนเดียวที่เป็นความหวังสุดท้าย ข้า

เลยช่วยรวบรวมผู้ที่มีพลังพิเศษที่เหลืออยู่มาช่วยท่าน... นี่คือจิกะ ผู้มีความสามารถในการขยายขนาดวัตถุ"

อังสตรอมแนะนำ เด็กหญิงตัวน้อยโค้งให้ตามมารยาท "คนนิจิวะ... เครุ-วินซัง"

"เราเคยพบกันแล้วละ" เคลวินบอกพลางยิ้มให้เด็กหญิง แล้วชายชราก็แนะนำคนต่อไป

"เฟอร์รัม[๑] นักรบเหล็กกล้า"

เด็กชายที่ตัวเตี้ยอยู่แล้วยิ่งเตี้ยเข้าไปใหญ่เมื่อเทียบกับเฟอร์รัมผู้นี้ เขาเป็นชายร่างสูงสง่าผ่าเผย ซึ่งแม้แต่แดนที่ว่าสูงแล้วก็ยังอยู่แค่ระดับหัวไหล่ของเขาเท่านั้นเอง และที่สำคัญคือหน้าตาอันหล่อเหลาใต้เรือนผมสีเงินเข้มกับร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามนั้น ทำเอาจูเลียเพ้อจนแทบละลายไปกองอยู่แทบเท้า สิ่งที่น่าสนใจในตัวเขาคือดาบเหล็กกล้าเล่มโตที่เขาแบกอยู่ข้างหลัง... เขายิ้มแข็งๆ ให้เมื่อเข้ามาจับมือกับเคลวิน เด็กชายสังเกตเห็นว่าดวงตาของชายผู้นี้เป็นสีเหล็กแบบที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

"และเวเบอร์ กับ เทสลา ฝาแฝดพลังแม่เหล็ก" ชายชราแนะนำสองคนสุดท้าย

"นี่แน่ะ ถึงเราจะเป็นฝาแฝด แต่ก็ไม่ได้มีพลังเหมือนกันหรอกนะ" คนที่ดูจะเป็นผู้หญิงพูดขึ้น

"แต่พลังมันเข้ากันได้เท่านั้นเอง... ฉันเวเบอร์ พลังฟลักซ์แม่เหล็ก[๒]น่ะ" คนนี้ดูท่าจะเป็นผู้ชายและสูงพอๆ กับแดน เขาดูกระตือรือร้นมากและไล่จับมือกับทุกคน

"ฉันเทสลานะ พลังสนามแม่เหล็ก ยินดีที่ได้รู้จัก" แฝดผู้หญิงไล่จับมือกับทุกคนเช่นกัน เหมือนกับจะไม่ยอมแพ้แฝดอีกคน

---

[๑] **เฟอร์รัม** (ferrum) เป็นชื่อภาษาละตินของธาตุเหล็ก (iron) ตัวย่อคือ Fr

[๒] **ฟลักซ์แม่เหล็ก** คือปริมาณหรือจำนวนของเส้นแรงแม่เหล็ก ใช้สัญลักษณ์ Ø หรือ *เวเบอร์* (weber) **ความเข้มสนามแม่เหล็ก** (B) หมายถึงจำนวนเส้นแรงแม่เหล็กต่อหน่วยพื้นที่ที่เส้นแรงแม่เหล็กตกตั้งฉาก มีหน่วยเป็น*เทสลา* (tesla)

เคลวินหัวปั่นเล็กน้อยเมื่อพยายามแยกแยะว่าใครเป็นใคร เพราะสองคนนี้เหมือนเป็นตัวโคลนนิ่งของกันและกันมากกว่าที่จะเป็นฝาแฝด หน้าตา ทรงผม และร่างกายของทั้งสองดูกึ่งชายกึ่งหญิงพิกล ส่วนเสื้อผ้าก็เป็นชุดคลุมยาวสีดำแบบเสื้อโค้ต ซึ่งดูจะยาวเกินขนาดของทั้งคู่ แต่แล้วเขาก็รู้สึกได้ว่าสองคนนี้ดูเข้ากันไม่ค่อยได้

"แล้ว...สามคนนั้นล่ะขอรับ"

อังสตรอมถามขึ้น พลางกวาดตามองไปยังเด็กอีกสามคน

"เพื่อนของผมเอง...รอเบิร์ต จูเลีย และแดน"

ทั้งสามยิ้มรับ แต่จูเลียก็ยังจ้องเฟอร์รัมไม่วางตา แถมยังเพ้อไม่หยุด

"แล้วจากนี้จะทำไงต่อไปล่ะครับ ผมเองก็ไม่รู้จะเริ่มที่ตรงไหนด้วย" เคลวินเดินมากระซิบปรึกษากับท่านผู้เฒ่าอย่างกังวลใจ

"อย่าห่วงไปเลยขอรับ... ข้าว่าเราควรกลับไปวางแผนกันก่อน"

"ที่ไหนล่ะ" เด็กชายถาม แล้วเขาก็ได้คำตอบทันใจเมื่อชายชราชี้ไปทางอาคารที่ดูหรูหราขนาดมหึมาหลังหนึ่ง ซึ่งบัดนี้ดูเหมือนว่าจะโดนประชาชนที่โกรธแค้นทำลายไปหลายส่วน

"เป็นที่พักของขุนนางที่ดูแลทุกข์สุขของชาวเมืองชั้นกลางน่ะขอรับ และตอนนี้มันก็ร้างไปแล้ว" อังสตรอมเสริมเมื่อเห็นสีหน้างงงวยของความหวังสุดท้าย แล้วเขาก็นำทุกคนไปยังอาคารหลังนั้น

ขณะที่ทุกคนกำลังเดินไปที่อาคารตามที่ท่านผู้เฒ่าพาไปนั้น เคลวินครุ่นคิดถึงวิธีการที่จะรักษาแสงสว่างของจักรวาลเอาไว้ แต่เขาก็คิดไม่ออก เพราะแม้แต่ความคิดของเขายังมืดมน... จนกระทั่งเขาไม่รู้สึกตัวว่ากำลังเดินรั้งท้ายและจังหวะการเดินก็ช้าลงเรื่อยๆ

"ช่วย...ช่วยด้วย"

เคลวินหยุดกึกทันทีเมื่อได้ยินเสียงแผ่วเบาที่ท่วมท้นไปด้วยความหวาดกลัวดังมาจากที่ไหนสักแห่ง แล้วเขาก็ตัดสินใจเข้าไปหาเสียงนั้น เพราะคิดว่าตามไป

ทีหลังก็ไม่เป็นไร

...ซึ่งเขาไม่รู้เลยว่ากำลังจะติดกับเข้าเสียแล้ว...

ไม่มีใครสังเกตเลยว่าเคลวินแยกตัวออกมา แล้วเขาก็ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือดังมาอีกครั้ง... พอแน่ใจถึงที่มาของเสียงเขาก็รีบวิ่งไปหาทันที ด้วยหวังว่าจะเจอแอ็บซอร์บสักตน แล้วบังคับให้มันบอกทางไปยังที่ที่พวกมันซ่อนลักซ์และลูเมนไว้ บางทีเขาอาจจะโชคดีไม่ต้องมานั่งคิดให้ปวดหัว

แต่เขาก็ต้องผิดหวังไปครึ่งหนึ่งเมื่อมาถึงซอยตันที่เสียงนั้นดังมา... เขามาช่วยคนที่ร้องขอความช่วยเหลือไม่ทัน... สตรีชาวเมืองผู้น่าสงสารคนนั้นได้ถูกดูดวิญญาณไปก่อนหน้านี้เพียงแค่นิดเดียว แต่ก็ยังดีที่ในซอยตันนั้นยังมีแอ็บซอร์บอมนุษย์เลือดเย็นที่เขาเกลียดชังเกินพรรณนา รอประมือกับเขาอยู่เงียบๆ

"เอาสิ...ก็อยากลองใช้พลังดูอีกสักรอบเหมือนกัน"

ร่างสีดำนั้นหันมาหาเขาอย่างช้าๆ หน้ากากสีขาวโล้นๆ นั้นดูน่าขนลุกยิ่งกว่าสิ่งใด เคลวินรีบกลบความกลัว แล้วใช้ความเกลียดชังที่รวมอยู่ในมือนั้นเปลี่ยนให้มันเป็นเปลวไฟ

มันย่างสามขุมเข้ามา... เขารู้ จึงพยายามเพิ่มความเกลียดชังมากขึ้นไปอีก แต่แล้วเขาก็นึกได้... ตอนนี้มือเขานั้นว่างเปล่า แต่คราวก่อนเขามีลูกบอลอยู่ในมือ... ใช่แล้ว เขาต้องมีวัตถุอยู่ในมือด้วย!

เคลวินหันซ้ายหันขวา แต่ไม่เห็นอะไรสักอย่างที่น่าจะนำมาใช้ได้ ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจเพียงชั่ววินาทีก่อนที่มันจะมาถึงตัวเขา

"พรึ่บ!!!"

ทันทีที่ฝ่ามือของเขาสัมผัสกับพื้นดิน ทั่วทั้งซอยตันก็กลายเป็นทะเลเพลิง... ในตอนนี้เขาต้องตั้งสมาธิให้เปลวไฟลามจากพื้นไปเผาอมนุษย์ตนนั้นให้ได้

...แต่ไม่มีเสียงร้องใดๆ อย่างที่เขาคาด ดูเหมือนว่าแอ็บซอร์บตนนั้นจะไม่สะทกสะท้านเลยสักนิด แล้วเคลวินก็คิดขึ้นได้... ตลอดเวลาที่เขารู้จักพวกแอ็บ-ซอร์บนั้น *มันไม่เคยพูดเลย*

ไม่นานนักเขาก็รู้สึกตัวว่าเปลวเพลิงกำลังหดหายไป! มันทำให้เขาตกใจจนชักมือขึ้นจากพื้น แล้วเงยหน้ามอง... อมนุษย์ตนนั้นรวบรวมทุกอณูเพลิงไว้ที่ตนจนดูเหมือนมันกำลังถูกไฟคลอก แต่ที่จริงแล้วมันดูดเปลวไฟไปสิ้นจนไม่เหลือทะเลเพลิงให้เห็นอีกต่อไป

เคลวินรู้ทันทีว่าคราวนี้เขามายุ่งกับแอ็บซอร์บผิดตนเสียแล้ว... และกลายเป็นเขาเองที่ถูกต้อนให้จนมุม อมนุษย์ตนนั้นย่างสามขุมเข้ามาจนหัวใจเขาถูกความกลัวเกาะกินราวกับมันกลายเป็นน้ำแข็ง... หนาวเย็นเกินกว่าจะผลิตอัคคีออกมาใช้ได้อีกครั้ง

เขาไม่กล้าพูด...ไม่กล้าแม้แต่จะคิด จนในที่สุดก็ไม่กล้าแม้แต่จะขยับกาย ทันใดนั้นมันก็ยื่นส่วนที่ควรจะเป็นมือออกมา... ซึ่งที่จริงแล้วดูเหมือนหนอนสีดำขนาดเท่าแขนคนอ้วน ๆ ที่เป็นท่อกลวงมากกว่า แต่ตรงปลายที่หันมาหาเขานั้นมีฟันแหลม ๆ ล้อมรอบอยู่ข้างในถึงสองชั้น ดูแล้วน่าสะพรึงกลัวจนเขาไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ

"มะ มะ...ไม่..." เคลวินพูดได้แค่นั้นเมื่อส่วนอวัยวะอันน่าสยดสยองของมันมาถึงศีรษะของเขา แล้วฟันแหลม ๆ ของมันก็เจาะผิวหนังลงไปจนเขารู้สึกเจ็บแปลบ ไม่นานนักเลือดก็ไหลออกมาจากปากแผลของเขา... มันทำอะไรกับเขานะเขาถึงได้รู้สึกว่าสมองเริ่มว่างเปล่ามากขึ้นทุกที

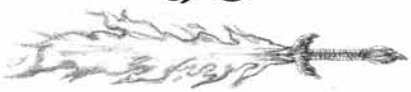
แล้วเขาทำอะไรอยู่... ไอ้ตัวดำ ๆ นี่มันเป็นใคร... แล้ว...เขาล่ะ...

จนในที่สุดเขาก็รู้สึกตัวว่าเขาไม่อาจรั้งสติให้อยู่กับตัวได้อีกต่อไป

แอมนีเซีย (amnesia): ภาวะเสียความจำ (ศัพท์แพทยศาสตร์)

๑๐

แอมนีเซีย

"ถอยไป!!!"

เสียงทุ้มใหญ่ของเฟอร์รัมดังมาก่อนที่เจ้าตัวจะมาถึงเพียงแค่เสี้ยววินาที ฝาแฝดเวเบอร์กับเทสลาที่กำลังวิ่งแข่งกันมาก็เลยต้องรีบถอยกรูดเมื่อนักรบเหล็กกล้าชักดาบเล่มมหึมาออกมา แล้ววิ่งไปหาร่างสีดำในซอยตันนั่นอย่างไม่คิดชีวิต

แอ็บซอร์บตนนั้นยังไม่รู้สึกตัวเมื่อชายหนุ่มวิ่งกระโดดตัวลอยมาที่มัน เฟอร์-รัมใช้สองมือฟาดดาบที่เงื้อไว้ข้างหลังแหวกร่างของอนุษย์ตนนั้นในทันที!!!

"กรี๊ดดดดดดดดดดดด!!!" จูเลียกรีดร้องเมื่อเห็นภาพตรงหน้า... ไม่รู้ว่าเธอกรี๊ดให้กับความเท่บาดใจของชายหนุ่ม หรือกรี๊ดเพราะตกใจที่เห็นปีศาจแห่งความมืดแยกออกเป็นสองซีกต่อหน้าต่อตาก่อนจะค่อยๆ มลายหายไปกันแน่

"เคลวิน!!!" รอเบิร์ตร้องขึ้นมาเป็นคนแรกเมื่อเห็นเพื่อนรักนอนสลบอยู่ในซอยนั้น... เป็นความรู้สึกที่เขากลัวจับใจเพราะไม่รู้ว่าเพื่อนคนนี้ยังมีลมหายใจอยู่หรือไม่

ทุกคนค่อยๆ เข้ามามุงร่างของเด็กชายที่ยังหมดสติ ยกเว้นท่านผู้เฒ่าที่ไปดูลาดเลาในอาคารนั่นก่อนพวกเขา และ ณ ที่นั้นก็มีแต่แดนคนเดียวที่บ่นออกมาว่า "นายนี่มันก็โง่จริงๆ ด้วย" แต่ถูกรอเบิร์ตหันมาจ้องอย่างโกรธแค้น เขาเลยเงียบไป

"คงยังมีชีวิตอยู่ละ" เทสลาว่า หลังจากจับชีพจรของเขาแล้ว

"คงจะสูญเสียพลังงานหรือบางอย่างไปนี่แหละ... พาเขากลับไปพักก่อนก็แล้วกัน"

ไม่นานทุกคนก็เข้ามาอยู่ในห้องโถงรับแขกของอาคารหลังนั้น ต่างจับจ้องรอคอยให้ความหวังสุดท้ายของพวกเขารีบตื่นขึ้นมาเพื่อพาพวกเขาไปสู่ภารกิจที่รออยู่เบื้องหน้า แต่การรอคอยนั้นช่างยาวนานเหลือเกิน สำหรับสองฝ่าแฝดนั้นก็เบื่อเสียก่อน ทั้งคู่เลยออกไปทะเลาะกันต่อข้างนอก

ทุกคนตัดสินใจเตรียมเสบียงไว้เสียตั้งแต่ตอนนี้ ผู้เฒ่าจึงจัดการหาอุปกรณ์ทุกสิ่งทุกอย่างให้พวกเขา และสุดท้ายก็เหลือเพียงคนเดียวที่เฝ้าเคลวินในตอนนั้น

ในที่สุดดวงตาสีเพลิงก็ค่อยๆ ลืมขึ้นมา... แดนเก็บอาการดีใจไว้แล้วก้าวเข้าไปใกล้ รู้สึกโชคดีจริงๆ ที่จะได้ตำหนิเคลวินให้หนำใจเป็นคนแรกเช่นนี้

"จ้องหน้าฉันทำไม" เด็กชายถามขึ้นอย่างไม่สบอารมณ์แล้วยันตัวขึ้นมา แต่ตัวเองกลับคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย... โซฟานี่นุ่มดีแฮะ... แล้วที่นี่มันที่ไหน

"ฉันจะจ้องหน้านายไม่ได้หรือไง นี่นายรู้ตัวไหมว่าไอ้ที่ทำลงไปน่ะมันเป็นสิ่งที่โง่ที่สุดเท่าที่ฉันจะคิดออกเลย! ให้ตายสิ" แดนบ่นออกมาพรวดเดียว โดยที่ไม่ได้สังเกตเลยว่าอีกฝ่ายกลับไม่นึกอยากจะตีฝีปากกับเขาเหมือนกับที่ผ่านๆ มา

"แล้วนายเป็นใครถึงมาต่อว่าฉันเอาเป็นเอาตายอย่างนี้! ฉันไปทำอะไรให้นายมิทราบ"

"เลิกทำไก๋ซะทีเหอะน่า นายรู้ไหมว่าทำให้พวกเราเสียเวลามามากพอแล้ว ถ้านายยังทำตัวเหลวไหลอย่างนี้อยู่ละก็ จักรวาลมีหวังได้ตกอยู่ในความมืด

ตลอดกาลแน่ๆ"

เคลวินนั่งเงียบ... ไม่มีสีหน้าสำนึกขึ้นมาเลยแม้แต่น้อย "...นายรู้ไหมว่านายควรไปหาจิตแพทย์! *'จักรวาลตกอยู่ในความมืด'* เฮอะๆๆ เหลวไหลสิ้นดี"

คราวนี้แดนรู้สึกว่ามีบางอย่างที่แปลกไปไม่นานนักทุกคนที่ออกไปเตรียมตัวก็กลับเข้ามาดูอาการของเขาอีกครั้ง และรอเบิร์ตก็รู้สึกได้ทันทีว่าคนคนนี้ไม่ใช่เพื่อนของเขาอีกต่อไป

"เคลวิน...นายสบายดีหรือเปล่า"

"อะไรนะ...ใคร เคลวิน *ฉันเหรอ* ถ้าใช่... ฉันก็สบายดี"

และจากคำตอบนั้นก็ทำให้ทุกคนถึงกับพูดไม่ออก มีแต่รอเบิร์ตคนเดียวที่รู้เหตุผลดี เพียงแต่เขาไม่อยากจะยอมรับก็เท่านั้น

"...อย่ามาล้อเล่นนะเคลวิน ลองบอกมาหน่อยเหอะว่าฉันเป็นใคร" ร่างอ้วนๆ เริ่มมีน้ำตาคลอ ถึงเขากับเคลวินจะเคยล้ออะไรเล่นมากมายแค่ไหน แต่เขาก็ไม่เคยรู้สึกกลัวจับใจอย่างนี้มาก่อนเลยสักครั้ง

"นาย...ก็เป็นเด็กสมบูรณ์ไง ดูพุงนายสิ!"

จูเลียกลั้นหัวเราะ แต่รอเบิร์ตกลับกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่... เขารู้ตั้งแต่เห็นแววตาสีเพลิงตอนที่เขาเข้ามาในห้องนี้แล้วว่าแววตาแบบนั้น...มันไม่ใช่ของเคลวินอย่างแน่นอน!!!

"**เลิกบ้าสักที** เคลวิน!!! นายเป็นความหวังสุดท้ายก็อย่าทำให้ทุกคนผิดหวังจะได้ไหม!!" แดนเข้ามาเขย่าตัวเพื่อนด้วยความโมโหให้เลิกแกล้งกันเล่นแบบนี้เสียที

"ความหวังสุดท้ายอะไรอีกล่ะ! ฉันไม่เห็นจะรู้เรื่องเลย"

เคลวินพูดเสียงดังพลางคว้าแว่นมาใส่แล้วลุกขึ้น แววตาเฉยเมยนั้นดูโกรธเคือง "ขอบอกไว้ตรงนี้เลยนะว่า...ฉันไม่รู้จักพวกนายเลยสักคนเดียว และ **ฉันก็ไม่ใช่ความหวังสุดท้ายของพวกนายด้วย!!!**"

เด็กชายเดินปึงปังออกจากห้องไป... ทิ้งความผิดหวังที่เกาะกินลึกไปถึงขั้วหัวใจ ให้ทุกคนท้อถอยหมดกำลัง...

"**เคลวิน!** ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่านายจะทำอย่างนี้..."

แดนก้าวเข้ามาแล้วปิดประตู ทั้งสีหน้าและน้ำเสียงที่เคยเย็นชานั้นถูกความโกรธครอบงำจนกายสะท้านไปถึงขั้วหัวใจ แต่คนที่นั่งอยู่ในห้องนั้นกลับยังคงเฉยเมย

"ถ้านายจะหวังให้ฉันทำในสิ่งที่นายคิดไว้ละก็ กลับไปซะเถอะ ฉันไม่ใช่เคลวินของนายอีกต่อไปแล้ว"

คำพูดบอกปัดอย่างไร้เยื่อใยเช่นนี้ทำให้โทสะของแดนพลุ่งพล่าน เขารู้ตัวว่าเกลียดเพื่อนคนนี้มาตลอด แต่ก็ไม่คิดเลยว่าจะเกลียดได้มากถึงขนาดนี้

"ถ้าอย่างนั้นนายจะทำอะไรที่นี่! นายจะอยู่ไปเพื่ออะไร!! หา!"

คราวนี้เด็กชายที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงหันมาจ้องอีกฝ่าย... เปลวไฟที่เคยลุกโชนไปด้วยความกระตือรือร้นในดวงตาของเขาดูจะมอดดับลง และไร้ชีวิตชีวาเช่นเดียวกับคำพูดของเขา *"ไม่รู้"*

พอกันที!!!

คุณชายน้ำแข็งเดินตรงไปหาอีกฝ่ายแล้วกดไหล่ไว้แน่น "ทำไมนายทำตัวน่ารังเกียจอย่างนี้! ทั้งๆที่ฉันเคยแอบชื่นชม อิจฉานายมาตลอด... อิจฉาชีวิตที่สนุกสนานเต็มไปด้วยจินตนาการของนาย! อิจฉาที่นายได้เล่นสนุกเหมือนเด็กผู้ชายคนอื่นๆทั่วไป... ไม่ต้องมาเรียนพิเศษบ้าบอ ถูกขังอยู่แต่ในบ้าน! ฉันไม่เคยมีโอกาสแบบนายเลยสักครั้ง แล้วดูตอนนี้... นายน่ะทำตัวน่ารังเกียจสิ้นดี! ฉันเพิ่งรู้ว่าฉัน***เกลียด*** นายมากที่สุดก็วันนี้นี่เอง!!!"

เคลวินลุกขึ้นฉับพลัน! ถึงแม้เขาจะตัวเตี้ยกว่าอีกฝ่าย แต่การที่ทั้งสองได้จ้องหน้ากันในความร้อนแรงนั้นทำให้ลืมเรื่องส่วนสูงไปเสียสนิท เจ้าของผมสีเพลิงกุมข้อมือของอีกฝ่ายที่กดไหล่ตนไว้ แล้วอยู่ๆเปลวไฟในดวงตาของเขาก็ลุกโชนขึ้น... แบบที่แดนไม่เคยเห็นมาก่อน

"งั้นเหรอ... นาย*คิด*อย่างนั้นเหรอ น่าเสียดายที่ฉันจำนายไม่ได้ ไม่งั้นคงได้บอกว่าฉันก็รู้สึกกับนายอย่างนั้นเหมือนกัน..."

ในระหว่างที่คำพูดเย็นๆนั้นดำเนินต่อไป แดนซึ่งถูกสะกดไว้กับดวงตาสีเพลิง

หลังแว่นกรอบเหลี่ยมนั้นก็ไม่รู้สึกตัวเลยว่าเขากำลังถอยหลังไปจนจะชนขอบเตียงอยู่แล้ว

"...รู้สึกว่าเกลียดนายจับใจยังไงล่ะ!"

เคลวินยื่นหน้าเข้าไปพูดใกล้ๆ จนสัมผัสได้ถึงความโกรธแค้นที่แผ่ซ่านออกมา แล้วทันทีที่เขาปล่อยมือจากแขนของแดนทั้งสองข้างก่อนจะจิ้มเบาๆ ที่หน้าอกของอีกฝ่าย แดนก็ทรงตัวไม่อยู่จนล้มลงไปบนเตียงอย่างง่ายดาย

...ถ้าเป็นเคลวินคนเก่าก็คงจะต่อด้วยการชกหน้าเขาจนพอใจ แต่คราวนี้เด็กชายคนเดิมกลับนั่งชันเข่าคร่อมเขาไว้แล้วทำหน้าครุ่นคิด *"ฉันจะทำยังไงกับนายดีน้า..."*

แดนพูดไม่ออก ได้แต่คิดว่าคนผู้นี้น่ากลัวกว่าที่เขาคิด... คนที่เขาเคยชื่นชมกับความใจเด็ดในการแก้เผ็ดคนที่สร้างความแค้น... และคนคนนี้แหละ ที่กำลังจะแก้เผ็ดเขาอย่างที่นึกไม่ถึงเลยทีเดียว!

...ไม่ใช่... เคลวินไม่น่ากลัวถึงขนาดนี้...

"นายไม่ใช่เคลวินอีกต่อไปแล้ว!!!"

เด็กหนุ่มผุดลุกขึ้นมาทันทีจนเคลวินถึงกับผงะ ตอนนี้ทั้งสองเผชิญหน้ากันอีกครั้ง

"ฉันอยากได้เคลวินคนเดิมกลับมา"

"ไม่ละ...ฉันชอบอย่างนี้มากกว่า"

"อย่างนี้น่ะ...มันดีตรงไหนกัน!!" แดนจับไหล่ของอีกฝ่ายไว้อีกครั้ง แล้วสายตาเยือกเย็นของเขาก็เริ่มร้อนรนบ่งบอกถึงความไม่พอใจที่พลุ่งพล่านอยู่ภายใน "อย่างน้อย...ฉันก็อยากให้นายจำฉันได้สักคนก็พอ"

เคลวินนั่งนิ่ง ก่อนจะเลื่อนมือที่จับไหล่เขาออกไป

"ความจริงฉันเอง...ก็อยากจำให้ได้ *...แค่นาย...ก็ยังดีเหมือนกัน"*

เด็กชายลุกขึ้นช้าๆ แล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้แดนอยู่กับความเงียบที่ครอบคลุมภายในห้องเพียงลำพัง

โมล (mole): เป็นหน่วยบอกจำนวนอนุภาคของสาร ซึ่งหมายถึงปริมาณของสารที่มีจำนวนอนุภาคเท่ากับจำนวนอะตอมของคาร์บอน-12 ที่มีมวล 12 กรัม

๑๑

โมล

ห้องโถงรับแขกเมื่อสักครู่นั้นว่างเปล่า... แต่แล้วเคลวินก็รู้ตัวว่าคิดผิดเมื่อมีร่างหนึ่งกระโจนใส่เขาจากข้างหลังจนทั้งคู่ล้มลงไปกองอยู่กับพื้น

"ฉันเกลียดแก!!!" รอเบิร์ตร้องด้วยความคั่งแค้น ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนหลังของคนที่เขาเคยคิดว่าเป็นเพื่อนรักแล้วเริ่มดัดขาอย่างสะใจ

เสียงกระดูกขาลั่นกำลังดังแข่งกับเสียงร้องโหยหวนด้วยความเจ็บปวดของผู้ที่ถูกทรมาน... ถ้าเคลวินยังเหลือความทรงจำอยู่บ้างละก็ เขาคงจะรีบหนีรอเบิร์ตผู้บ้ามวยปล้ำไปนานแล้ว!

"ที่นี่ไม่ต้อนรับนายอีกต่อไปแล้ว!" เด็กชายแหงนหน้าขึ้นมองก็เห็นจูเลียยืนค้ำหัวเขาด้วยสีหน้างอง้ำที่สุดเท่าที่เคยปรากฏบนหน้าเธอ และเสียงแหลมๆ นั้นก็ทำให้ทั้งกระดูกค้อน ทั่ง โกลน ในหูเขาสั่นสะเทือนจนเกือบชาไปพร้อมๆ กับ

กล้ามเนื้อขาที่รอเบิร์ตกำลังดัดอยู่นั้น "นายรู้ไหมว่านายทำให้พวกเราผิดหวังมากแค่ไหน รู้ไหมว่าทุกคนลำบากยากเข็ญที่ต้องมาช่วยนาย...ซึ่งเป็นความหวังสุดท้าย! มาช่วยกู้แสงสว่างคืนมาให้จักรวาล แต่นายกลับทำตัวงี่เง่า น่ารังเกียจ ไร้สมองอยู่อย่างนี้ ทั้งๆที่ทุกคนพร้อมจะช่วยนาย... ฉันไม่เคยคิดเลยว่านายจะทุเรศขนาดนี้!!! นายนี่มัน..."

คำพูดที่พรั่งพรูออกมาจากปากของจูเลียนั้นดูเหมือนว่าเธอจะไม่หยุดหายใจเลยแม้แต่ช่วงเดียว และเขาก็มั่นใจว่าถึงแม้จะไม่ได้โดนเพื่อนร่างอ้วนนั่งทับอยู่บนหลังแล้วดัดขาเขาไปพร้อมกับที่โดนด่า ทุกคนก็คงจะรู้สึกหูชาไปเหมือนกัน

"...เตี้ย! หล่อก็ไม่หล่อ คิดว่าเท่นักหรือไง ทุเรศที่สุด ไร้ความคิด โง่ งี่เง่า!!!"

"จูเลีย... รอเบิร์ต **พอได้แล้ว!!!**"

ทั้งสองหยุดการทรมานเคลวินทันทีที่เห็นแดนเดินออกมาจากห้องนอนห้องนั้น ไม่มีใครอยากเชื่อว่าแดนจะหยุดพวกเขาแทนที่จะช่วยซ้ำเติมอย่างที่น่าจะเป็น

"ทำไม หรือไอ้หมอนี่จะล้างสมองนายไปแล้ว! นายคิดบ้างไหมว่าอะไรจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ ถ้าไอ้นี่..." รอเบิร์ตลุกขึ้นแล้วเตะสีข้างร่างที่นอนอยู่หนึ่งครั้ง "...ยังทำบ้าอยู่ที่นี่ละก็ เราก็จะตกอยู่ในความมืดตลอดไป! แล้วเรายังกลับบ้านไม่ได้อีกด้วย!!!"

คุณชายน้ำแข็งนิ่งเงียบ สายตามองดูความหวังสุดท้ายที่นอนร้องโอดโอยอยู่บนพื้น ส่วนจูเลียก็กำลังถลึงตาจ้องเขาอย่างคาดไม่ถึงว่าเขาจะตอบเช่นนั้น "บอกสิเคลวิน ว่านายจะสู้"

ทุกคนหันกลับไปมองเจ้าของผมสีแดงเพลิงซึ่งกำลังพยายามจะลุกขึ้นตอบแต่ก็ใช้เวลานานโขเพราะความปวดเมื่อยทั้งร่างกายและสมองที่มึนชากับถ้อยคำชุดใหญ่เมื่อสักครู่

"...ถ้าฉันสู้แล้วได้ความทรงจำคืนละก็... *ฉันจะทำ*"

จูเลียกับรอเบิร์ตอึ้งไปพร้อมๆกัน โดยที่เฟอร์รัม จิกะจัง และท่านผู้เฒ่ากับ

สองฝาแฝดซึ่งเพิ่งจะเข้าห้องมาก็ต้องแปลกใจตามกันไปด้วย

"แล้ว...พวกท่านผู้เฒ่าจะ...ไปไหน"

"ไปสตีเรเดียนน่ะสิ!" เวเบอร์ตอบด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่หายโกรธเช่นเดียวกับแฝดสาว

"ไปกู้แสงสว่างน่ะสิ... คุ้นๆไหมล่ะ!"

เคลวินนิ่งอึ้ง จิกะมองเขาอย่างผิดหวัง สองฝาแฝดกำลังจะออกไปจากอาคารหลังนี้ ส่วนเฟอร์รัมก็หยุดมองที่เขาชั่วครู่ก่อนจะเดินตามท่านผู้เฒ่าไป

"เดี๋ยว!!!" เคลวินลุกขึ้นอย่างยากเย็น เขาทรุดลงครั้งหนึ่งแต่ก็ตามไปจนทันท่านผู้เฒ่า

"ถ้าผมสู้ ผมต้องทำอะไรบ้าง"

อังสตรอมก็ดูเหมือนจะยังโกรธเขาอยู่เหมือนกัน "ท่านก็ต้องไปที่สตีเรเดียนถามโมล... เขารู้ทุกอย่าง และเขาจะบอกทางไปหาพวกแอ็บซอร์บ แล้วนำความหวังสุดท้ายอีกสองคนกลับคืนมา จากนั้น...ท่านต้องหาคำตอบเอาเอง"

"แล้วผมจะมีโอกาสได้ความทรงจำคืนมาหรือเปล่า"

"ถ้าท่านกำจัดพวกแอ็บซอร์บได้หมด มันก็จะคืนทุกอย่างให้..."

เคลวินหันไปหาเพื่อนทั้งสามที่ตามมาทัน แล้วเขาก็ยิ้มขึ้นมาอีกครั้ง

"ดี! **งั้นฉันจะสู้!!!** ใครไม่อยากก็ไม่ต้องมา!"

พอรู้สึกตัวอีกที พวกเขาก็มารวมกันอยู่ที่ใจกลางเมืองแล้ว... และเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางไปสู่สถานที่ที่เรียกว่าสตีเรเดียน

"เคลวิน... เมื่อกี้...ฉันขอโทษนะ" รอเบิร์ตพูดอุบอิบอย่างสำนึกผิด แต่เคลวินก็ได้ยินทุกคำ

"ไม่เป็นไรน่า...เรื่องจิ๊บจ๊อย" ...แต่ตอนที่โดนดัดขาก็เจ็บไม่ใช่เล่นหรอกนะ

"งั้นถามหน่อย เมื่อกี้นายกับแดนเข้าไปทำอะไรในห้องนั่นน่ะ" ในที่สุดรอเบิร์ต

ก็ถามข้อสงสัยออกมาอย่างอดไม่ได้ แต่เคลวินกลับแค่ยิ้มอย่างมีเลศนัย และแดนก็ดูเหมือนจะไม่อยากพูดเรื่องนี้...

"ทุกท่านพร้อมใช่ไหม" ท่านผู้เฒ่าถามขึ้น และทุกคนก็ตอบรับกันอย่างดี

"สตีเรเดียน!"

หลังจากที่คำพูดนั้นจบลง แสงสีขาวรอบตัวพวกเขาก็เริ่มทำงาน แต่ผิดกับคราวก่อนที่แสงนี้พาเคลวินไปสู่ปราสาทลูมินอสเบื้องบน คราวนี้มันจะพาพวกเขาลงไปเบื้องล่าง

ภายในเสี้ยววินาทีนั้นพวกเขาก็รู้สึกว่าพื้นรอบตัวที่หายวับไปกลับมาอีกครั้ง และตอนนี้พวกเขาก็มาถึงพื้นชั้นล่างก่อนที่สมองจะทันคิดอะไรเสียอีก

คราวก่อนที่เคลวินเคยมองสำรวจแคนเดลาจากพื้นลอยซึ่งเป็นที่พักของแอมแปร์ เขาคิดว่าพื้นชั้นกลางกับชั้นล่างนี้ก็คงจะเหมือนๆ กัน แต่คราวนี้เขารู้เลยว่ามันแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

เพราะพื้นลอยชั้นล่างนั้นดูเหมือนจะเป็นที่อยู่อาศัยสำหรับชาวเมืองที่มีบรรดาศักดิ์ต่ำกว่าชั้นกลางมากนัก ทำให้พวกเขาไม่อยากจะเชื่อสายตาว่า แม้กระทั่งอาณาจักรที่เต็มไปด้วยแสงสว่างก็ยังมีความมืดมนในเรื่องชนชั้นศักดินาอยู่อีก และในขณะนี้ที่ทุกสิ่งทุกอย่างดูจะมืดลงเรื่อยๆ ทำให้รอบๆ ตัวของพวกเขาดูเหมือนจะเป็นแหล่งชุมชนแออัดมากเข้าไปทุกที

เคลวินเงยหน้าขึ้นไปข้างบน แล้วเขาก็สังเกตเห็นสิ่งที่เขาไม่เคยสังเกตเลย นั่นคือข้างล่างของพื้นลอยชั้นกลางที่พวกเขาเพิ่งจากมานั้น มีลักษณะเหมือนหินย้อยแหลมห้อยอยู่เต็มไปหมด จนนึกหวาดเสียวกลัวว่ามันจะหล่นลงมาใส่พวกเขา

"ทำไมมันถึงไม่ไปสตีเรเดียนกันนะ" ท่านผู้เฒ่าพึมพำ ทำให้เฟอร์รัมหันมามองอย่างสงสัย

"ท่านหมายความว่าที่นี่ยังไม่ใช่สตีเรเดียนงั้นหรือ"

"สตีเรเดียนอยู่ข้างล่างของพื้นลอยชั้นนี้..."

"...และท่านก็ไม่สามารถไปถึงที่นั่นได้อีกแล้ว"

เสียงเนิบๆ ยานคางที่แทรกกลางประโยคของอังสตรอมนั้นทำให้ทุกคนหันเหความสนใจไปยังผู้มาใหม่ในทันที แล้วก็เห็นได้อย่างชัดเจนว่าผู้มาใหม่นั้นไม่มีจุดประสงค์ดีแฝงอยู่เลยแม้แต่นิดเดียว

"โมล"

ชายร่างท้วมเตี้ยยิ้มแหยๆ ในแวบแรกเคลวินเปรียบเทียบเขาว่าเหมือนตัวตุ่นได้อย่างไม่ลังเล ทั้งใบหน้าเสี้ยม แววตาหรี่เล็กดูชั่วร้ายราวกับเกลียดแสงสว่างหนักหนา เขามีจมูกยาวแหลม ผมบางบนศีรษะปิดไว้ด้วยหมวกปีกสีน้ำตาลกลมใบเล็กๆ แบบสุภาพบุรุษ เช่นเดียวกับชุดสูทหางค็อกเทลสีน้ำตาลของเขา และที่น่าแปลกคือเขาโผล่มาจากไหนก็ไม่มีใครรู้เลย

"ท่านอังสตรอม ยินดีที่ได้พบกันอีก" โมลก้มหัวน้อยๆ เป็นการคำนับ

"พาพวกเราไปสตีเรเดียนเร็วเถิด โมล... เวลาเหลือน้อยเต็มทีแล้ว"

แต่ชายร่างเตี้ยกลับเล่นไม้เท้าของเขาอย่างสบายใจ แล้วหันมาตอบอย่างไม่เดือดร้อน "เมื่อกี้ข้าก็พูดไปแล้วว่าท่านไม่สามารถไปที่สตีเรเดียนได้"

"ทำไมล่ะ" จูเลียถามโพล่งขึ้น

"เพราะ... เพราะอะไรเหรอแม่หนูน้อย คงเป็นเพราะมันกลายเป็นสถานที่ต้องห้าม...สำหรับคนที่ต้องการจะขัดขวางเหล่าแอ็บซอร์บกระมัง"

"ให้พวกเราไปเดี๋ยวนี้เลยนะ!" เทสลาร้องขึ้นมาบ้าง... รู้สึกว่าท่าทางของชายผู้นี้จะไม่ถูกชะตากับใครเอาเสียเลย เพราะแม้แต่จิกะจังก็ยังดูไม่พอใจ

"จุ๊ๆๆๆ เลิกล้มความตั้งใจนี้เสียเถอะ เพราะอย่างไรท่านก็ผ่านไปไม่ได้อยู่แล้ว...ยกเว้น..."

คมดาบเหล็กกล้าจ่ออยู่ที่คอหอยของเขาทันทีที่ท่าทีกวนประสาทนั้นชักจะมากลีลาเกินไปเสียแล้ว เฟอร์รัมพูดเสียงต่ำๆ อย่างไม่สบอารมณ์ "ยกเว้นอะไร"

โมลยิ้มแหยๆ ออกมาอีกครั้ง "ยกเว้นถ้าจะผ่านทุกด่านไปได้อย่างปลอดภัย..."

"งั้นก็เริ่มผ่านที่เจ้าเลยก็แล้วกัน"

คราวนี้ทุกคนหันมามองท่านผู้เฒ่าอย่างแปลกใจ... เขาเองก็มีไม้เท้าเป็นของ

ตนเองและชี้ไปที่คอหอยของโมลเช่นเดียวกัน ทำให้เคลวินนึกสงสัยขึ้นมาแวบนึงว่าอังสตรอมซ่อนไม้เท้าไว้ที่ใต้เครายาวสีเงินนั่นหรืออย่างไร

"โธ่...อย่าขู่กันสิท่านอังสตรอม..."

ทันทีที่เฟอร์รัมเลื่อนดาบยักษ์ออกมาเพื่อให้ท่านผู้เฒ่าจัดการชายผู้นี้ได้สะดวกขึ้น อังสตรอมก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง เขาเสกแสงสว่างออกมาจากปลายไม้...

"*โอ๊ย...!* ไม่...**ตาของข้า!!!**"

โมลร้องโหยหวน แล้วถอยไปตั้งหลักอยู่หลายก้าว ดูเหมือนว่าเขาจะคล้ายกับตัวตุ่นมากกว่าที่คิด และพอเขาลืมตาขึ้นมาอีกทีก็พบอังสตรอมใช้ไม้เท้าขู่เขาไว้อีกครั้ง

"จะให้ผ่านด่านหรืออย่างไรก็ได้... ให้พวกเขาไปก็พอ"

"ท่านผู้เฒ่า!!!" เวเบอร์ร้องอย่างตกใจที่รู้ว่าอังสตรอมจะไม่ร่วมการเดินทางในครั้งนี้

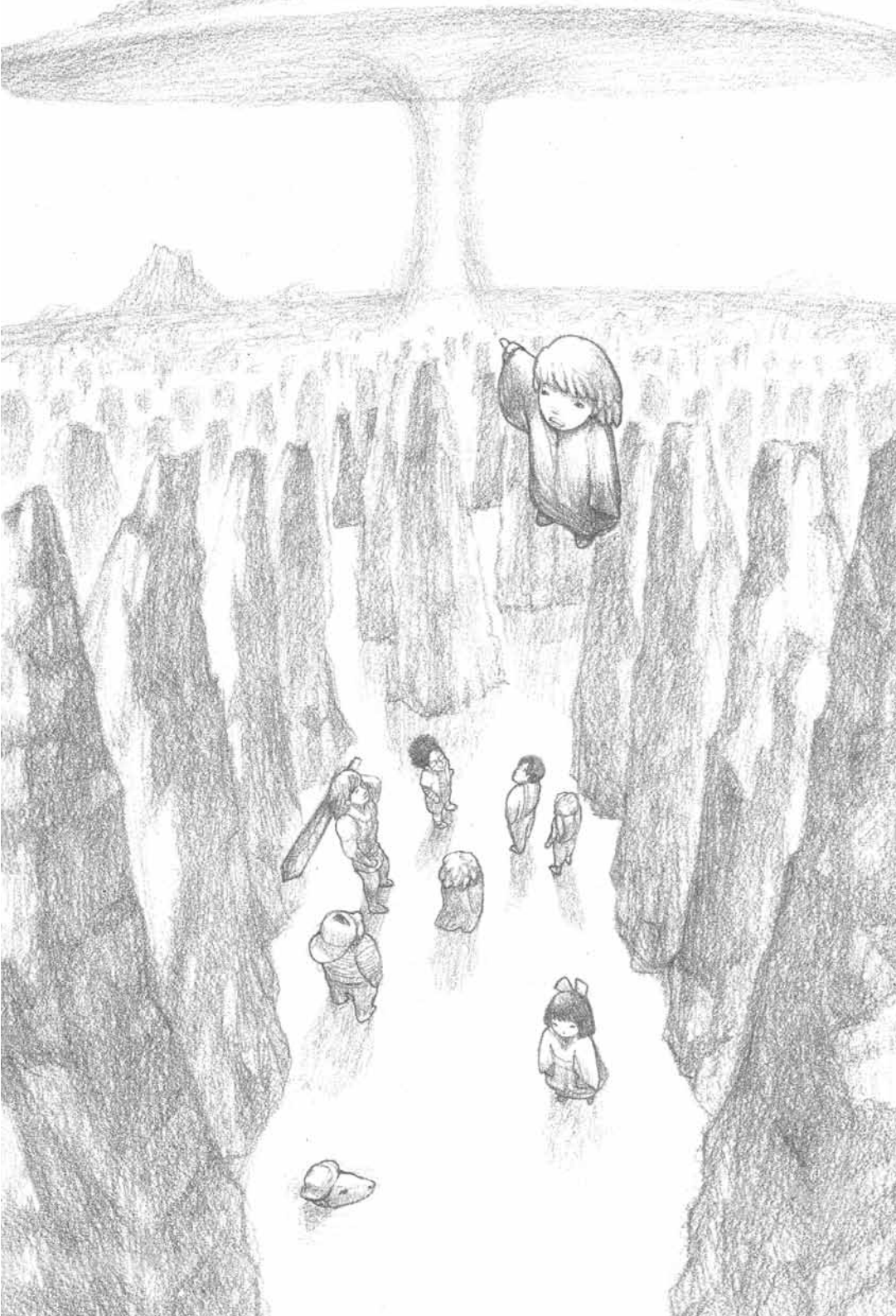
"ข้ามีหน้าที่ต้องดูแลรักษาการณ์ในอาณาจักรนี้ต่อไป... แต่พวกท่านมีหน้าที่ในการช่วยความหวังสุดท้ายกู้แสงสว่างให้กลับคืนมา..."

โมลกลืนน้ำลายดังเอื๊อกใหญ่... ดวงตาสีเงินของอังสตรอมไม่เคยดูโกรธเกรี้ยวเช่นนี้

"ส่วนเจ้าก็ต้องมีหน้าที่นำทางพวกเขาไป ใช่ไหม"

สายตาทุกคู่คาดคั้น... ซึ่งในแววตาของแต่ละคนก็ต่างมีความมุ่งมั่นอย่างน่ากลัว จนทำให้โมลเปลี่ยนใจ

"ตะ...ตกลง..."

๑๒

เขาวงกต

หลังจากที่ทุกคนได้ล่ำลาอังสตรอมกันหมดแล้ว ท่านผู้เฒ่าก็คอยดูลู่ทางจนกว่าพวกเขาจะไปถึงที่หมาย เมื่อมีใบมีดเหล็กกล้าขนาดมหึมาอยู่ใกล้ๆ ก็ทำให้โมลไม่กล้าตุกติกอีกเลย

"จับมือข้าไว้ข้างหนึ่ง แล้วก็จับมือต่อๆ กันไป" โมลสั่ง และคนที่จับมือกับเขาก็คือเฟอร์รัม ที่เข้าประกบตัวเขาพร้อมด้วยดาบยักษ์กันไม่ให้เขาเปลี่ยนใจ ส่วนจูเลียเพิ่งมารู้ว่าเทสลาคงจะหลงเสน่ห์ชายหนุ่มรูปงามคนนี้ด้วยเช่นกันเมื่อพวกเธอสองคนแย่งตำแหน่งที่จะได้จับมือกับเฟอร์รัมอย่างเอาเป็นเอาตาย

แต่ก่อนที่แดนจะบ่นว่าเสียเวลาออกมาเป็นรอบที่สอง โมลก็คงจะคิดเช่นเดียวกันเมื่อเฟอร์รัมยิ้มขู่ หลังจากที่จัดการเรื่องสาวๆ ได้ ชายร่างเตี้ยก็หยิบไม้เท้าออกมา แล้วจิ้มมันลงบนพื้นดิน

ทันใดนั้นทุกคนก็รู้สึกเหมือนกับอยู่กลางทรายดูด เพียงแต่พวกเขาถูกดูดลงสู่พื้นอย่างรวดเร็วเกินกว่าที่ทรายดูดควรจะเป็น และในขณะเดียวกันก็รู้สึกได้ว่ารอบตัวนั้นเป็นพื้นดินไม่ก็พื้นหินแข็งๆ ร่างกายของพวกเขากลับกลายเป็นหนึ่งเดียวกับสสารรอบตัว หมุนเหวี่ยงไปพร้อมกัน จนในที่สุดก็หลุดออกมาจากสภาพน่าเวียนหัว

"มีใครหายใจไม่ทันบ้าง" โมลถาม พลางมองหน้ารอเบิร์ตที่คงจะอยากอาเจียนอยู่เหมือนกัน แต่สุดท้ายทุกคนก็แค่ยืนเซๆเล็กน้อย

เคลวินมองไปรอบๆ แล้วพบว่าสภาพแวดล้อมนี้ดูแปลกตา แต่ก็ให้ความรู้สึกคุ้นๆอย่างบอกไม่ถูก ก่อนที่เขาจะคิดได้ว่าหินงอกแหลมๆที่สูงท่วมหัวซึ่งขึ้นอยู่รายล้อมรอบตัวนี้เหมือนกับหินย้อยข้างใต้ของพื้นลอยชั้นกลางไม่มีผิด... ก็แปลว่าตอนนี้พวกเขาก็ต้องยืนกลับหัวอยู่น่ะสิ! แต่เขากลับไม่รู้สึกแปลกอะไรเลย... เหมือนกับว่ามีแรงดึงดูดออกมาจากพื้นที่พวกเขายืนอยู่ เพราะฉะนั้นการยืนอยู่ข้างบนหรือข้างล่างคงรู้สึกเหมือนกัน

แต่ที่ทุกคนสนใจก็คือภาพเบื้องหน้า ซึ่งเป็นอาณาเขตรูปโดมขนาดยักษ์ที่เหมือนกับถูกปกคลุมด้วยหมอกควันสีขุ่นหนา ราวกับอาณาเขตลึกลับนั้นคือเมืองลับแล

"การที่จะไปถึงสตีเรเดียนจะต้องผ่านด่านทั้งหมดให้ได้... แต่ละด่าน ท่านจะต้องส่งตัวแทนออกมาสู้ ถ้าท่านแพ้ ตัวแทนก็จะถูกกักตัวไว้ โดยระยะทางที่พวกท่านจะเดินได้จะขึ้นอยู่กับไอ้นี่" โมลหยิบอุปกรณ์อย่างหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อด้านใน มันเป็นวัตถุรูปถ้วยปิดซึ่งทำจากแก้วและคว่ำอยู่บนมือท้วมๆนั้น ฝาแฝดยื่นหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ จึงเห็นลูกเต๋าสีดำที่มีจุดสีแดงอยู่ข้างใน

"มันใช้ทำอะไร" เวเบอร์ถามอย่างไม่คุ้นเคย ส่วนเด็กผู้หญิงในชุดกิโมโนที่มายืนดูใกล้ๆก็ทำท่าสนอกสนใจเช่นเดียวกัน

"มันเป็นเครื่องมือเสี่ยงทาย หนึ่งจุดบนหน้านี้ทำให้ท่านสามารถเดินไปได้ ๑๐๐ เมตร ๒ จุด ๙๐ เมตร จำนวนจุดเพิ่มเท่ากับระยะทางที่ลดไป ๑๐ เมตร เมื่อเดินไปจนหมดระยะทางที่กำหนดแล้วจึงสามารถเสี่ยงทายได้ใหม่"

"สตีเรเดียนอยู่ไกลแค่ไหน" แดนถามขึ้น เตรียมคำนวณระยะทาง

"...มันขึ้นอยู่กับว่าพวกท่านจะหลงทางหรือไม่" โมลยิ้มตอบกวนๆ แล้วเดินนำพวกเขาไปถึงอาณาเขตที่เป็นหมอกควัน

"สรุปมันก็คือเกมบันไดงูของจริงบวกเขาวงกตนี่เอง" เคลวินพึมพำ แต่ก็นึกได้ว่าไม่น่าพูดเลยเมื่อสองแฝดรุมถามพวกเขาว่ามันคืออะไร

รอเบิร์ตเอื้อมมือไปแตะกำแพงสีหมอก แล้วเขาก็ต้องรีบชักมือออกมาเหมือนกับถูกไฟดูด

"อ้อ...นี่คือการเตือนครั้งสุดท้าย ถ้าเข้าไปแล้วจะออกไม่ได้จนกว่าจะไปถึงสตีเรเดียน และแน่นอน มันต้องเดิมพันด้วยชีวิต"

โมลกล่าวพร้อมรอยยิ้มไม่น่าดู เขาหันมาและหวังว่าจะเห็นใครปอดขึ้นมาสักคน แต่ก็ต้องผิดหวัง...

"อย่าชักช้าเลยน่า" เฟอร์รัมขู่

เมื่อทุกคนทำท่าว่าจะฆ่าเขาให้ได้ถ้าไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาเข้าไป ชายร่างอ้วนเตี้ยเลยต้องจำใจเปิดทางโดยยกไม้เท้าขึ้นแตะกำแพงหมอกเบาๆ

แล้วกำแพงสีขุ่นก็ค่อยๆแหวกออกเป็นทางทันที ข้างในนั้นขมุกขมัวเช่นเดียวกับอาณาเขตของมัน โมลหันมาที่เคลวิน

"เชิญเสี่ยงทาย"

เด็กชายจ้องเครื่องมือเสี่ยงทายนั้นอย่างไม่ไว้ใจ มันทำให้เขานึกถึงลูกเต๋าที่ถูกถ่วงด้วยตะกั่วเพื่อโกงการพนัน

"ทำยังไงล่ะ"

โมลทำท่าฮึดฮัดแล้วค่อยสาธิตให้ดู

"อ่อ...แค่เอามือวางไว้ข้างบนงั้นรึ" เคลวินยิ้มกริ่ม แล้วยื่นมือไปวางไว้เหนือครอบแก้ว ซึ่งทำให้ลูกเต๋าสีดำลอยขึ้นมาหมุนอย่างบ้าคลั่งไร้ทิศทาง และเมื่อเขาชักมือออกมันก็กลิ้งตกลงไปอยู่ที่เดิม

"๓ แต้ม" โมลว่า

"๘๐ เมตร ไปกันเหอะ" แดนตัดบทอย่างเบื่อเต็มทน

แล้วทุกคนก็ตัดสินใจรีบก้าวเข้าไปสู่อาณาเขตสีหมอกก่อนที่กำแพงจะปิดลง มีจิกะจังคนเดียวที่ทันเห็นว่าโมลแทรกตัวหายไปกับพื้นดินเรียบร้อยแล้ว

และจากที่พวกเขาเห็นสภาพข้างในนั้น ที่เคยคิดว่าการเดินทางแค่แปดสิบเมตรต่อการเสี่ยงทายหนึ่งครั้งมันสั้นนักก็ต้องเลิกคิด เมื่อเขาพบว่าหินงอกแหลมๆ ข้างในนั้นมีขนาดใหญ่กว่าและขึ้นอยู่หนาแน่นกว่าข้างนอกเสียอีก พวกเขาต้องพยายามคุมทางให้ดีผ่านหมอกหนาสีขุ่นซึ่งบดบังทุกสิ่งเบื้องหน้าเอาไว้

"แล้วเราจะไปถึงได้ไงล่ะนี่" รอเบิร์ตเริ่มบ่นเมื่อเขานึกขึ้นมาได้ว่าเขาไม่มีขนมติดตัวเลยสักชิ้น

"อย่าบ่นไปหน่อยเลยน่า" จูเลียสวนขึ้นทันควัน

แล้วทั้งหมดก็เงียบไปอีกครั้ง เคลวินค่อยๆ คลำทางนำไปเรื่อยๆ แม้จะมีเสียงโอดโอยของรอเบิร์ตตามมาเป็นระยะๆ

จนกระทั่งผ่านแปดสิบเมตรแรก เคลวินเกือบเบรกไม่ทันเมื่อมีร่างหนึ่งโผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน

"เชิญเสี่ยงทาย"

โมลนั่นเอง เขายืนอยู่อย่างสงบเสงี่ยม ถือเครื่องมือเสี่ยงทายไว้ในมือ

คราวนี้เวเบอร์กับเทสลาทะเลาะกันอย่างเอาเป็นเอาตายเมื่อแย่งกันว่าใครจะได้เป็นคนเสี่ยงทาย แต่สุดท้ายแล้วเวเบอร์ก็ชนะ

"๕ แต้ม"

โมลว่า ก่อนจะผลุบหายลงดินไป

"รีบไปกันเถอะ" เทสลากล่าวอย่างฮึดฮัดที่แพ้แฝดชายของตน แล้วเธอก็ตัดสินใจใช้พลังสนามแม่เหล็กลอยตัวขึ้นไปเพื่อดูต้นทาง

"ข้างหน้ามีพื้นที่ว่าง! ตามมาเลย" เด็กสาวลอยนำไปเพื่อดูต้นทางให้พวกเขาหลบหลีกจนการเดินทางสะดวกขึ้นมากกว่าเดิม

"น่าจะทำอย่างนี้ตั้งแต่แรกนะ" แดนบ่นอุบ

และแล้วทั้งหมดก็มาถึง "พื้นที่ว่าง" ของเทสลา... ซึ่งดูแล้วเป็นมากกว่าที่ว่าง... เพราะมันกว้างใหญ่จนน่าจะเป็นทะเลทรายเสียมากกว่า พวกเขาสังเกตว่าหมอกควันนั้นค่อยๆ จางหายไปเมื่อได้ย่างกรายเข้าไปมากกว่าเดิม

ทุกคนมองไปรอบๆ แล้วเห็นว่าสุดขอบทะเลทรายยังมีหมอกกำบังอยู่ และมีจิกะคนเดียวที่มองเห็นบางสิ่งตรงกลางทรายสีครีมที่ไม่มีใครสังเกต ทำให้เธอรีบรุดเข้าไปสำรวจทันที

เด็กหญิงพบว่ามันคือต้นไม้ที่แคระแกร็น ลำต้นเตี้ยสีเทานั้นตัดกับใบสีเขียวสด และดอกของมันเป็นช่อสีแดง

"กุหลาบทะเลทราย..." จูเลียกล่าวอย่างรู้ดี

"ไหน" รอเบิร์ตถาม... แต่เขาไม่มีโอกาสได้เห็นกุหลาบทะเลทรายที่ว่า... *เพราะเขาเหยียบมันแบนติดดินไปเสียแล้ว*

ฉับพลันนั้นเองก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้นมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย... และดูเหมือนจะมีจุดศูนย์กลางมาจากบริเวณใกล้ๆ กับกุหลาบทะเลทรายต้นนั้น ทุกคนเริ่มเซถอยไปจากพื้นดินที่มีรอยแยก ก่อนจะเห็นว่าอะไรที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน

...ไม่ใช่โมล... และเหมือนจะไม่ใช่คนเสียด้วยซ้ำ ตอนแรกพวกเขาเห็นว่าคงเป็นต้นไม้อะไรสักอย่าง... มันมีลำต้นสีเทาเหมือนกับต้นแคระแกร็นที่ถูกเหยียบจนแบนไปแล้ว มันทะยานสูงขึ้นเป็นสองเท่าของพวกเขา พร้อมกับบิดลำต้น... แล้วส่วนที่เป็นกิ่งก้านก็แยกออกมา ก่อนที่พวกเขาจะเห็นว่าตรงยอดของต้นไม้นั้น ...กลายเป็นหน้าคน

ใบหน้าที่ดูเหมือนจะเป็นหญิงสาวนั้นดูโกรธเกรี้ยว เส้นผมของเธอตั้งชันเหมือนกลีบกุหลาบทะเลทรายสีแดง แล้วเธอก็หันมาจ้องพวกเขาอย่างโกรธแค้น

"*เธอ...ทำร้ายลูกฉัน!!!*"

รอเบิร์ตยังไม่ทันจะหนีหรือแม้แต่จะร้องออกมา เขาก็โดนกิ่งสีเทาตวัดโอบรอบตัวแล้วดึงขึ้นมาประจันหน้ากับอสุรกายในเสี้ยววินาทีนั้นเอง

"ปล่อยเขานะ!!!" เคลวินร้อง แม้เขาจะจำเพื่อนคนนี้ไม่ได้ แต่ในตอนนี้เขา

กลับรู้สึกว่าอยากจะตอบแทนมิตรภาพให้แก่คนคนนี้เสียเหลือเกิน

"*ใคร...ใครจะมาสู้กับข้า... อาเดเนียมโอเบซัม!!!*" ต้นไม้ยักษ์ท้าด้วยเสียงแหบแห้ง ดวงตาสีแดงนั้นโกรธแค้น แต่คำท้าของเธอถูกกลบด้วยเสียงร้องจากร่างอ้วนๆ ผู้ซึ่งกำลังดิ้นเร่าอยู่ในกิ่งก้านของเธอเพราะความอึดอัด เป็นผลให้ยางสีขาวจากตัวเธอไหลออกมา

"รอเบิร์ต! อย่าให้ยางนั้นโดนตัวนาย มันเป็นยางพิษ!!!" แดนตะโกนด้วยความร้อนใจให้เพื่อนได้ยิน แต่คงไม่เป็นดังหวัง เพราะเสียงกรีดร้องนั้นดังขึ้นอีกเมื่อยางสีขาวสัมผัสผิวกายของเขาจนปวดแสบปวดร้อน

"ฉันจะสู้!"

"ข้าจะสู้!!!"

เคลวินและเฟอร์รัมตะโกนออกมาพร้อมกันก่อนที่จะหันมามองหน้าอีกฝ่าย

"ข้ารับคำท้า!!!"

อาเดเนียมโอเบซัม (Adenium obesum): ชื่อวิทยาศาสตร์ของดอกชวนชม หรือ *Desert Rose* (กุหลาบทะเลทราย) เปลือกและยางขาวจากต้นมีสารพิษซึ่งทำให้ขากรรไกรและกระเพาะปัสสาวะเป็นอัมพาต นอกจากนี้ยางยังนำไปใช้อาบลูกดอกเพื่อการล่าสัตว์ได้

๑๓

อาเดเนียมโอเบซัม

ทันทีที่อาเดเนียมประกาศก้อง ทุกคนที่เหลือยกเว้นเคลวินและเฟอร์รัมก็ถูกขังอยู่ในหินแหลมที่งอกขึ้นมาล้อมรอบพวกเขาไว้... มันสูงเสียดฟ้าจนไม่มีทางหนีออกไปได้

"นายรู้ว่าจะสู้ยังไงหรือไง เคลวิน" แดนถามเสียงดังอย่างประชด

แต่แทนที่เด็กหนุ่มจะบอกว่าไม่รู้เพราะความทรงจำที่หายไปอย่างที่แดนคาด เขากลับหันมายิ้มกวน ๆ ใส่ "ฉันรู้ตั้งแต่ตอนที่ฉันผลักนายลงบนเตียงแล้ว!"

จูเลียช็อกจนร้องไม่ออก ได้แต่ถลึงตามองแดนที่กำลังอ้ำอึ้งอย่างไม่เชื่อสายตา ส่วนเวเบอร์กับเทสลากลับหัวเราะคิกคัก

"ไปเอาเพื่อนนายคืนมากันเหอะ" เฟอร์รัมบอก ก่อนที่เขาจะเปลี่ยนสภาพไปในชั่วพริบตา

...นักรบเหล็กกล้ากลายสภาพเป็นเหล็กกล้าไปจริงๆ ผิวหนังของเขาเปลี่ยนสภาพเป็นเหมือนเสื้อเกราะเหล็กที่ห่อหุ้มเขาเอาไว้ทั่วตัว กันไม่ให้ยางพิษจากต้นไม้ยักษ์นั้นทำอะไรเขาได้

ตอนที่เคลวินกำลังทึ่งในความสามารถของเพื่อนร่วมรบอยู่นั้น เขาก็โดนกิ่งยักษ์ตวัดให้ลอยขึ้นจากพื้นไปอีกคน เด็กชายพยายามไม่ให้ยางพิษมาโดนตัว ในขณะที่เฟอร์รัมกระโจนปีนลำต้นสีเทาขึ้นมา

อาเดเนียมตวัดกิ่งหมายจะฟาดนักรบให้ตกลงไป แต่เขาก็ชักดาบยักษ์ขึ้นมาฟาดกิ่งของเธอได้ทัน จนกิ่งสีเทาที่ขาดนั้นกระเด็นลงไปกองอยู่กับพื้น และยางสีขาวไหลออกมาไม่หยุด

"**โอ๊ยยยยยย...**ช่วยด้วย!" รอเบิร์ตยังคงดิ้นพล่าน แต่ยิ่งดิ้นเขาก็ยิ่งเจ็บปวด

"**ไม่!** *แก ต้อง ตาย อย่าง* **ทรมาน!!!**" อาเดเนียมปล่อยยางพิษออกมาเพื่อฆ่าร่างอ้วนๆ อย่างช้าๆ ในขณะที่เฟอร์รัมพยายามสับทุกกิ่งก้านที่จะมัดตัวเขาไว้ ส่วนเคลวินก็รวบรวมสมาธิส่งความร้อนไปยังฝ่ามือทั้งสองข้าง ก่อนจะยื่นมือไปคว้ากิ่งสีเทาแน่น

ต้นไม้ยักษ์ร้องโหยหวนเมื่อหนึ่งในกิ่งก้านของเธอลุกเป็นไฟ เธอรีบสลัดร่างนั้นออกไปก่อนที่จะสะบัดกิ่งให้ไฟดับลง

เคลวินหล่นพลั่กลงมากองกับพื้น เขาร้องโอดโอยอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนที่จะคิดวิธีการได้

"*เฟอร์รัม...*ช่วยรอเบิร์ตลงมาด้วย ผมรู้แล้วว่าต้องทำยังไง!"

นักรบเหล็กกล้าหันมาพยักหน้าแล้วกระโจนขึ้นไปปีนป่ายบนต้นสีเทาอีกครั้ง

เด็กชายพยายามลุกขึ้นมาให้เร็วที่สุด และรีบวิ่งไปที่โคนต้น ในขณะที่อาเดเนียมกำลังพุ่งความสนใจไปที่ชายหนุ่มกับดาบยักษ์ที่กำลังปีนขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

เมื่อเฟอร์รัมขึ้นไปถึงจุดที่ต้องการ เขายกดาบขึ้นฟาดกิ่งที่มัดตัวรอเบิร์ตไว้ทันที ร่างอ้วนๆ หล่นลงมาพร้อมกิ่งยักษ์กับยางสีขาวที่พุ่งกระฉูด แต่นักรบก็ลง

ไปรับตัวเด็กชายเอาไว้ได้ทัน ทำให้ต้นไม้ยักษ์คำรามอย่างไม่พอใจเมื่อสถานการณ์กลับตาลปัตร

และตอนนั้นเองที่เคลวินรวบรวมความร้อนจนได้ที่ เขาถ่ายเทความร้อนสู่โคนต้นยักษ์ด้วยสองมือ ทำให้อาเดเนียมกรีดร้องออกมาอีกครั้งเมื่อร่างทั้งร่างกำลังลุกเป็นไฟ

"สำเร็จ! สำเร็จ!" เวเบอร์กับเทสลาร้องออกมาพร้อมกัน หลังจากที่ลุ้นระทึกมานาน ส่วนจิกะก็กระโดดร้องอย่างดีใจ

เฟอร์รัมไปดูอาการของเด็กชายร่างอ้วนที่กำลังหมดสติ... รอเบิร์ตดูพองยิ่งกว่าเดิมและผิวหนังมีรอยจ้ำแดงไปทั่วเพราะพิษของยาง เขาค่อยๆ แกะเด็กชายออกจากกิ่งสีเทาที่ยังรัดแน่น

ในที่สุดอาเดเนียมก็ค่อยๆ ม้วนหงิกงอก่อนจะสลายไป เหลือไว้แต่ซากสีถ่านที่ทิ้งไว้ให้ดูต่างหน้า จากนั้นหินงอกที่กันอีกห้าคนเอาไว้ก็ค่อยๆ ถูกดูดหายกลับคืนสู่ผืนดิน

"คุณทำได้! นายทำได้! เราทำได้!!!" สองฝาแฝดวิ่งออกมาหานักรบทั้งสองอย่างร่าเริงจนดูเหมือนว่าทั้งคู่จะกระโดดโลดเต้นไปตลอดทาง

"แต่รอเบิร์ตนี่สิ...เราจะทำยังไงดี" แดนพึมพำ อาการเช่นนี้เขาไม่รู้เลยว่าจะต้องรักษาอย่างไร

สิ่งเดียวที่อยู่ในใจของจูเลียตอนนี้คือคำพูดแรกของเคลวินที่ยังก้องอยู่ในหัว ทำให้เธอดูฮึดฮัดยิ่งกว่าเก่า

"หมายความว่าไงที่นายผลักเขาลงบนเตียงน่ะ!!! *ว่าไง เคลวิน!*"

"อะไรเรอะ" เด็กชายยักไหล่อย่างไม่แยแส "ก็เขายั่วฉันก่อน"

"ฉัน...ไม่ได้...ยั่ว...นายนะ!" แดนร้อง แถมยังเริ่มหน้าแดงเพราะความโกรธ แต่นั่นกลับทำให้จูเลียยิ่งเข้าใจผิด

"ตอนแรกฉันก็เฉยๆ แต่พอโดนยั่วมากเข้า ฉันเลยทนไม่ไหว พอผลักเขาลงบนเตียงฉันก็รู้สึกร้อนไปทั้งตัวจนอยากเผาเขา*ให้สิ้นซาก*..." เคลวินปรายตามองผู้ที่

ถูกกล่าวถึงซึ่งกำลังตบะแตก

"ถ้าจะบอกว่าฉันยั่ว ก็บอกไปด้วยสิว่าฉันยั่วโมโหนายต่างหาก!!!"

"ไปกันได้หรือยัง" เฟอร์รัมหยุดการทะเลาะของพวกเขาเอาไว้แค่นี้ สองฝาแฝดพยายามกลั้นหัวเราะไว้สุดฤทธิ์ เมื่อเห็นนักรบเหล็กกล้าที่แบกรอเบิร์ตมาด้วยเริ่มดูถมึงทึง

"เอ้า...ไปกันเถอะพวกเรา บางทีเราอาจเจออะไรระหว่างทางที่พอรักษารอเบิร์ตได้นะ" เคลวินพูดอย่างสบายใจ แล้วเดินนำทุกคนที่กำลังได้ลิ้มรสความแสบทรวงของเขาอีกครั้ง

แต่ระหว่างทางซึ่งกลับมาเป็นทางสายหมอกอีกครั้ง พวกเขาไม่เจอสิ่งใดที่จะช่วยรักษาเยียวยารอเบิร์ตได้เลย ทุกคนวิตกกังวลกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา แต่ดูเหมือนว่าจะมีเคลวินคนเดียวที่ไม่เดือดร้อนเท่ากับคนอื่น

"นี่ เฟอร์รัม คุณมาสู้เพื่ออะไรเหรอ" อยู่ๆ เด็กชายผมสีเพลิงก็ถามโพล่งขึ้นมา นักรบที่คืนสภาพกลับมาเหมือนเดิมจ้องตอบเขาอย่างเยือกเย็น

"เพื่อช่วยความหวังสุดท้ายกู้แสงสว่างน่ะสิ"

ดวงตาสีส้มตวัดมองชายหนุ่ม... รู้สึกได้เลยว่าเขาไม่ตอบความจริง

"จุดประสงค์จริงๆ น่ะ"

คราวนี้เฟอร์รัมเงียบไปพักใหญ่ ก่อนจะตัดสินใจเอ่ยตอบ "ฉันมาตามหาใครคนหนึ่ง..."

จากสีหน้าและท่าทางที่มีพิรุธของชายร่างสูงทำให้เคลวินเกิดนึกสนุกอยากหยอกให้จูเลียกรี๊ดเล่น "แฟนหรือเปล่า"

แต่ชายหนุ่มไม่ตอบ เคลวินจึงหันไปถามสองฝาแฝด

"มาช่วยเพื่อนน่ะ" เทสลาชิงตอบอย่างรวดเร็ว

"ใครเหรอ" แดนซักอยากรู้

"แอมแปร์... พวกเราเป็นคนสอนเธอให้สร้างสนามพลังแม่เหล็กไฟฟ้าเองละ" เวเบอร์ตอบอย่างภูมิใจ... แต่น่าเสียดายที่เคลวินกลับจำเพื่อนใหม่ของเขาไม่ได้เลยสักนิด

และตอนนั้นเองที่เด็กสาวชาวญี่ปุ่นหันไปพูดกับแดน แล้วสองคนนี้ก็เริ่มคุยกันอย่างถูกคอ

"อะไร! นายพูดภาษาญี่ปุ่นได้ด้วยเรอะ"

คุณชายน้ำแข็งหันมามองเคลวินด้วยสายตาเย็นยะเยือก ทำให้เด็กชายสะอึกไปเล็กน้อย

"ฉันพูดได้ห้าภาษานะ รู้ไว้ด้วย"

เคลวินหันไปทำท่าอาเจียนทางอื่น

ในที่สุดทั้งขบวนก็หยุดกึกเมื่อพบว่าข้างหน้าเป็นทางตัน

"เธอนำเรามาผิดทาง!" เวเบอร์ร้องอุทธรณ์แฝดสาว

"แต่เมื่อกี้ฉันยังเห็นทางนี้โล่งอยู่เลย" เทสลาตอบอย่างโกรธๆ ที่ถูกโยนความผิดมาให้

"งั้นพวกเราพักกันสักหน่อยเถอะ" เฟอร์รัมสรุปเรียบๆ แล้ววางรอเบิร์ตพิงหินก้อนใหญ่ไว้ แม้ว่าเขายังจะมีแรงเดินต่อก็ตาม

"เมื่อยขาไปหมดแล้ว" จูเลียโอดครวญ โดยที่ในใจแอบหวังจะดึงดูดความสนใจของชายหนุ่มนักรบ

แต่...พวกเขาก็ได้พบเหตุผลที่เทสลาได้พูดไปเมื่อสักครู่ เมื่อเกิดสิ่งที่ไม่คาดฝันขึ้น... ก้อนหินก้อนใหญ่ที่รอเบิร์ตพิงอยู่เกิดมีมือหินจับตัวเขาเอาไว้ จูเลียร้องกรี๊ดและพอทุกคนถอยร่นไปเล็กน้อย จึงค่อยเห็นว่าแท้จริงแล้วหินก้อนนั้นคืออะไร

มันเป็นอมนุษย์ที่ทั้งร่างเป็นของแข็งตะปุ่มตะป่ำ เหมือนประติมากรรมที่เอาแร่ธาตุต่างชนิดมาแปะเข้าด้วยกันอย่างลวกๆ เพราะเหตุนี้มันถึงดูเหมือนก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้นเอง

ทันใดนั้นเองมนุษย์ทั้งสี่ก็เริ่มรู้สึกแสบร้อนที่ผิว เหมือนกับอณูกำลังถูก

ทำลายอย่างช้า ๆ พวกเขาค่อย ๆ ถอยหลังไปโดยอัตโนมัติ แต่เฟอร์รัมและสองฝาแฝดแล้วกลับไม่มีอาการใด ๆ

นักรบเหล็กกล้าขยับเข้าไปใกล้หมายจะนำตัวรอเบิร์ตกลับคืนมา แต่อมนุษย์หินตนนั้นลุกขึ้นประจันหน้าแล้วเอ่ยด้วยเสียงต่ำเกินคนทั่วไป

"ถ้าอยากผ่านข้าไปและเอาเจ้านี่คืน ต้องสู้กับสมุนของข้าก่อน ใคร...จะสู้"

เฟอร์รัมกำลังจะอ้าปากแต่ก็ไม่ทันสองฝาแฝด **"ฉันเอง!!!"**

"หา!"

ตอนนั้นเองที่รอเบิร์ตฟื้นคืนสติ เขารีบสลัดตัวออกจากเงื้อมแข้งกระด้างนั้น

...และมันก็หลุดติดตัวเขามาด้วย...

"กรี๊ดดดดดด!!!"

จูเลียและจิกะร้องด้วยความตกใจออกมาพร้อมกัน รอเบิร์ตทำท่าอยากจะสลบเหมือดไปอีกครั้ง มีแดนคนเดียวที่สังเกตว่าเพื่อนร่างอ้วนคนนี้หายเป็นปกติดีแล้ว และเขาก็ได้รู้ถึงเหตุผลเมื่ออมนุษย์ตนนั้นพูดขึ้นอีกครั้ง

"ดี... ***ข้า เบ็กเคอเรล รับคำท้า!!!***"

เบ็กเคอเรล (becquerel): หน่วยวัดกัมมันตภาพรังสี (เป็นหน่วยเอสไอ) ใช้วัดจำนวนนิวเคลียสที่สลายตัวต่อวินาที สัญลักษณ์คือ Bq

๑๔

กัมมันตภาพรังสี

หินงอกแหลมๆ รอบๆ พวกเขาซึ่งผลุบหายไปกับพื้นดินเพื่อเคลียร์ที่ให้กับการต่อสู้ที่กำลังจะเกิดขึ้น กลับงอกขึ้นมาล้อมคนที่เหลือไว้แทน มีเพียงรอเบิร์ตคนเดียวที่ต้องอยู่ข้างนอกเพราะเป็นตัวประกันในการต่อสู้ครั้งนี้

เวเบอร์กับเทสลาเตรียมพร้อมเรียบร้อย แต่เบ็กเคอเรลกลับไม่ขยับเคลื่อนไหว พวกเขาไม่เห็นสมุนของอมนุษย์นั้นเลยสักตนเดียว

"แอลฟา...บีตา..." เสียงต่ำเกินมนุษย์เอ่ยขึ้น มือหินที่ยังคงเกาะกุมตัวรอเบิร์ตไว้มีปฏิกิริยากับคำสั่งนั้น

...ไม่มีใครเชื่อสายตาเมื่อมือหินทั้งสองนั้นสลายไปจนเหลือเพียงแค่ครึ่งเดียว เป็นภาพที่น่ากลัวเมื่อเห็นส่วนที่สลายไปกลายเป็นหมอกควันสีจางๆ ก่อนที่จะแวบหายไป

"อะไร...!!" ทุกอย่างเกิดขึ้นในเสี้ยววินาทีเมื่อร่างสีหมอกจางจากมือข้างหนึ่งทะลุผ่านเวเบอร์ไปอย่างรวดเร็ว เขาพูดออกมาได้แค่นั้นแล้วร่างทั้งร่างก็แตกกระจายเหมือนจิ๊กซอว์ที่ถูกทำลาย

"เวเบอร์!!!" แฝดสาวกรีดร้อง

"มะ...ไม่เป็นไร ขอเวลาแป๊บเดียว" ทุกคนที่ใจหายใจคว่ำโล่งอกขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินเสียงจากร่างที่แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยนั้น...ดูเหมือนเขากำลังพยายามต่อร่างให้กลับมาเหมือนเดิม

ร่างล่องหนทั้งสองร่างดูเหมือนจะแข็งแกร่งขึ้นทุกที (ที่พวกเขาพอมองเห็นทั้งสองได้เพราะเวลาทั้งสองร่างเคลื่อนไหวจะเป็นภาพเบลอเหมือนไอน้ำที่ลอยอยู่เหนือกาน้ำเดือด) ส่วนมือหินนั้นก็ค่อย ๆ สลายลงไปทีละครึ่ง...และค่อย ๆ ลดลงเรื่อย ๆ

"กัมมันตภาพรังสี..." แดนพูดเสียงแหบแห้ง

"อะไรสี ๆ นะ" เคลวินถามอย่างไม่ใส่ใจ เขายังคงจ้องภาพเบื้องหน้าอย่างลุ้นระทึก

"กัมมันตภาพรังสี" เด็กชายพูดซ้ำ "เบ็กเคอเรลเป็นหน่วยของมัน รังสีที่สำคัญสามชนิดคือแอลฟา[๑] บีตา[๒] แกมมา[๓] ..."

"ฉันไม่อยากได้เล็กเชอร์ตอนนี้หรอกนะ" รอเบิร์ตส่งเสียงมาอย่างหงุดหงิด

"ฟังก่อน... แอลฟากับบีตาจะมาจากการสลายตัวของสารกัมมันตรังสีเมื่อผ่านไปครึ่งชีวิต เมื่อกี้มือนั่นหายไปครึ่งหนึ่งก็เป็นครึ่งชีวิตของมัน..." แดนพูดไป

---

[๑] **รังสีแอลฟา** เป็นอนุภาคขนาดเล็ก มีประจุบวก เกิดจากการสลายนิวเคลียสของธาตุไม่เสถียรที่มีจำนวนโปรตอนในนิวเคลียสมากเกินไป

[๒] **รังสีบีตา** เป็นอนุภาคขนาดเล็ก มีประจุลบ และมีมวลน้อยกว่าแอลฟา เกิดจากการสลายนิวเคลียสของธาตุไม่เสถียรที่มีจำนวนโปรตอนน้อยเกินไป

[๓] **รังสีแกมมา** เป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าไม่มีประจุ ไม่เบี่ยงเบนในสนามแม่เหล็ก เกิดจากการเปลี่ยนระดับพลังงานของนิวเคลียสจากภาวะที่ถูกกระตุ้น ไปสู่สถานะพื้นที่มีระดับพลังงานต่ำกว่า มักเกิดตามหลังการสลายให้อนุภาคแอลฟาหรืออนุภาคบีตาเสมอ

เรื่อยๆ เหมือนคนเพ้อ "...แอลฟาเป็นคลื่นสั้นที่สุด แต่มีอำนาจทำให้อะตอมแตกตัวเป็นไอออนได้มากที่สุด และเป็นประจุบวก มันเลยจะเบนเข้าหาขั้วลบ ส่วนบีตาเป็นคลื่นที่ยาวกว่า แต่อำนาจการแตกตัวเป็นไอออนจะน้อยกว่าและเป็นประจุลบ... มันเลยจะเบนเข้าหาขั้วบวก..."

จูเลียหันมามองคุณชายน้ำแข็งอย่างทึ่งจัด "พวกนี้มันไม่ได้สอนใน ม.ต้นนี่นา"

"จุดประสงค์ของนายคืออะไร" ในที่สุดเคลวินก็ละสายตาจากการต่อสู้ที่เทสลาถูกร่างล่องหนอีกร่างกระแทกจนทำให้แตกกระจายซ้ำแล้วซ้ำเล่า... คงจะเป็นบีตาที่เล่นงานเธอ ส่วนเวเบอร์ยังรวบรวมอะตอมของตัวเองไม่เสร็จ

"ฉันจะบอกว่ารังสีพวกนี้...ทำให้เราตายได้นะ!"

"แล้วทำไมไม่พูดซะแต่แรก!!!" รอเบิร์ตร้องอย่างเสียขวัญเพราะเขาต้องอยู่ข้างนอกคนเดียว

ดาบเหล็กกล้าถูกส่งมาให้เคลวินหลังจากที่เด็กชายร่างอ้วนพูดจบ ทำให้เจ้าของผมสีเพลิงหันไปมองนักรบอย่างไม่เข้าใจ

"ดาบไอออน[๕] ของฉันเป็นดาบเล่นแร่แปรธาตุ เมื่อได้รับความร้อนมันจะเปลี่ยนสสารให้เป็นเหล็ก คงจะช่วยเป็นเกราะกันพวกเธอได้สักชั้นหนึ่ง"

"แล้วฉันล่ะ!!" ร่างอ้วนๆ ดูเหมือนจะขวัญผวามามากพอแล้วโดยที่ไม่ต้องรู้ข่าวร้ายนี้

"นายคงไม่เป็นไร... กัมมันตภาพรังสีสามารถใช้ประโยชน์ในทางการแพทย์ได้ นั่นทำให้นายหายจากการโดนยางพิษเมื่อกี้เล่นงานยังไงล่ะ..." แดนอธิบาย

แต่เคลวินไม่รอให้คุณชายอัจฉริยะพูดจนจบ เขารับดาบหนักอึ้งมาแล้วรวบรวมความร้อนไปที่ใบมีดก่อนจะปักลงตรงโคนหินแหลมทันที

...มันเป็นภาพที่น่ามหัศจรรย์มากเมื่อหินงอกที่ล้อมรอบพวกเขาไว้กลาย

---

[๕] **iron** ธาตุเหล็ก

เป็นเหล็กไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ และอาการแสบผิวหนังก็ดูเหมือนจะทุเลาลง

และในตอนนั้นเองที่เสียงของเทสลาดังขึ้นอย่างคั่งแค้น *"แก...!!!* มันจะมากไปแล้วนะ!!!"

พวกเขาพยายามมองลอดหินที่กลายเป็นเหล็กเย็นๆ เพื่อดูการต่อสู้ต่อไป แต่เหมือนจะมีเพียงเทสลาคนเดียวที่ยังต่อสู้อยู่

เธอลุกขึ้นยืน รวบรวมสมาธิ แล้วชูมือทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะแบบหงายฝ่ามือ จากนั้นบางสิ่งที่เหมือนเส้นใยก็ปรากฏขึ้นเหนือมือของเธอ...เหมือนคลื่นน้ำที่แผ่กระจายออกจากมือไปด้านข้าง และเส้นใยนั้นกำลังเบนเข้าหากัน

"สนามแม่เหล็ก!" แดนอุทานอย่างตื่นตาตื่นใจ

แล้วร่างล่องหนทั้งสองร่างก็ลอยขึ้นไปอยู่เหนือสนามแม่เหล็กของแต่ละขั้วอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้... ซึ่งตรงกับที่แดนอธิบายเอาไว้ทุกอย่าง

"เยี่ยมมากเทสลา!" ตอนนั้นเองที่เวเบอร์รวบรวมร่างของตัวเองได้สำเร็จแล้ว ทำให้หลายคนร้องเฮออกมา... เขาลอยขึ้นเหนือแผ่นสาวและร่างล่องหนทั้งสองก่อนจะรวบรวมพลังเพื่อเผด็จศึกครั้งสุดท้าย

เส้นใยแบบเดียวกับของแผ่นสาวพุ่งดิ่งลงมามัดแอลฟากับบีตาเอาไว้ให้ดิ้นไม่หลุด เขารวบรวมพลังให้เส้นใยแม่เหล็กบีบรัดร่างล่องหนจนในที่สุดมันก็สลายไป

"ยัตต๊า!!!" จิกะร้องอย่างร่าเริง แล้วรอคอยให้เหล็กแหลมถูกดูดกลับสู่พื้นดินเพื่อปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ

...แต่มันกลับไม่เป็นเช่นนั้น

เวเบอร์กลับตัวลงมาแตะมือกับแผ่นสาว ทั้งสองทำท่าเหมือนไม่เคยสามัคคีกันมาก่อนเลยสักครั้ง

"เยี่ยม..." แผ่นชายเอ่ย

"ไม่...นายแหละเยี่ยม"

"เธอต่างหาก"

"ไม่...นายต่างหากย่ะ"

"แล้วทำไมยังไม่ปล่อยพวกเราอีกล่ะ!" รอเบิร์ตแทรกกลางการยกยอกันเองไปมาของสองฝาแฝด แล้วเขาก็คิดได้ว่าไม่ควรพูดออกไปเลย

เบ็กเคอเรลลุกขึ้น สีหน้าบูดเบี้ยวบนใบหน้าตะปุ่มตะป่ำดูน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก เขาลากขามาทางฝาแฝดอย่างช้าๆ

"ฉลาดมาก... แฝดแม่เหล็กสินะ" เสียงทุ้มต่ำเกินมนุษย์นั้นมีอำนาจราวกับจะทะลุทะลวงปอดได้ แต่สองฝาแฝดกลับไม่ขยับ

"ดูซิจะทำยังไงถ้าเจอกับรังสีที่ไม่เบี่ยงเบน!!!"

ทันใดนั้นส่วนที่เคยเป็นมือก็เหมือนกลับมาอยู่ที่เดิมอีกครั้งเมื่อแฝดทั้งสองลอยขึ้นมาอยู่ในระดับเดียวกับเขา ทั้งคู่กุมคออย่างทรมานทรมาน

"แกมมาสินะ!!!" แดนร้อง

"อย่าขี้แพ้ชวนตีสิ!" รอเบิร์ตชักใจไม่ดีเมื่อรู้สึกว่าสองคนนั้นกำลังถูกมือล่องหนบีบคออย่างเลือดเย็น

เวเบอร์และเทสลาดิ้นอย่างทรมาน พวกเขารู้ว่าไม่มีทางต่อกรกับความโหดเหี้ยมนี้ได้เลย จิกะที่ไม่อาจทนดูได้ปิดหน้ารอเวลาให้มันจบลง

"เคลวิน...ฟังนะ นายต้องไปต่อ..."

"...ไม่ต้องห่วงพวกเรา..."

"จะไม่ห่วงได้ยังไงกันล่ะ!!!" เด็กชายร้องมาจากหลังม่านเหล็กกล้า

"เพราะนายเป็นความหวังสุดท้าย..." เทสลาทำเสียงเหมือนหายใจไม่ออก

...และเวเบอร์ก็เช่นเดียวกัน "ฝาก...ด้วยนะทุกคน"

"เบื่อคำนี้เต็มทีแล้วววววว!!!"

เคลวินตะโกนออกมาอย่างทนไม่ไหว... ทำไมต้องเป็นเขาที่ต้องมากู้แสงสว่างบ้าบอ! ทำไมเขาต้องเป็นความหวังสุดท้ายที่ทุกคนฝากความหวัง... ทำไมเขาต้องกลายเป็นคนที่จำอะไรไม่ได้... และจะต้องมาดูเพื่อนใหม่สองคนตายไปต่อหน้าต่อตา!!!

รังสีที่มีอำนาจทะลุทะลวงมากที่สุดกำลังทำลายสองฝาแฝดอย่างช้าๆ ทั้งสอง

จับมือกันไว้เป็นครั้งแรก...และครั้งสุดท้าย เพื่อรอคอยจุดจบที่กำลังจะมาถึง...*ด้วยกัน*

"ไม่..." จูเลียเอ่ย เหมือนกับไม่เชื่อว่าจะผิดพลาดได้ขนาดนี้

แต่ไม่มีใครหยุดเบ็กเคอเรลได้... สุดท้ายสิ่งที่พวกเขาเห็นก็คือร่างของฝาแฝดที่ค่อยๆ สลายไปจนไม่เหลืออะไรไว้ให้จดจำ...

"ก้มลง!!!" เสียงของเฟอร์รัมฟังดูเกรี้ยวกราด ทุกคนก้มตัวลงทันทีที่สติกลับคืนมา เขาถอนดาบออกมาและทำให้รอบตัวของพวกเขากลับคืนเป็นหินแหลมอีกครั้ง เขาเหวี่ยงดาบฟาดหินเหล่านั้นให้หักล้มระเนระนาดลง

นักรบเหล็กกล้าถลาเข้าหาอมนุษย์อัปลักษณ์ทันที แล้วกระโดดขึ้นหมายจะฟาดเบ็กเคอเรลให้แตกเป็นสองเสี่ยง แต่อมนุษย์หินก็ตั้งรับไว้ได้ทัน

"แกไม่จำเป็นต้องฆ่าพวกเขา เข้าใจไหม!!!" เฟอร์รัมพูดลอดไรฟันอย่างโกรธแค้น

"โมลไม่ได้บอกพวกแกรึว่าอาจต้องแลกด้วย*ชีวิต*" ร่างตะปุ่มตะป่ำแสยะยิ้มน่าเกลียดอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว และแม้เฟอร์รัมจะฟาดหัวเขากระเด็นลงไปอยู่บนพื้นแล้ว รอยยิ้มนั้นก็ยังอยู่

"และถ้าแกยังขืนบ้าอย่างนี้ต่อไป... ระวังจะไม่มีใครเหลือไปถึงสตีเรเดียนล่ะ" แต่แล้วหัวตะปุ่มตะป่านั้นนั้นก็หยุดพูดไปเมื่อเคลวินเดินมาถึง

"จัดการทีเคลวิน" เฟอร์รัมพูดเย็นๆ แบบไม่อยากจะเสวนาต่อ เด็กชายรับดาบนั้นมา... เขาส่งความร้อน แล้วปักดาบลงที่เท้าของร่างกัมมันตรังสี ทำให้ร่างอัปลักษณ์นั้นกลายเป็นเหล็กกล้า...

"ความหวังสุดท้ายสินะ..." เสียงทุ้มต่ำพูดเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะโดนดาบยักษ์ปักลงกลางใบหน้าทำให้มันกลายเป็นเหล็กไปเช่นเดียวกัน

"ยินดีที่ได้รู้จัก .." เคลวินคันดาบให้เฟอร์รัมและมองเบ็กเคอเรลอย่างเหยียดหยามเป็นครั้งสุดท้าย...

"...ไปกันเถอะ"

สเตรส (stress): อัตราส่วนของแรงเค้นต่อพื้นที่หน้าตัดของของแข็งที่แรงกระทำตั้งฉาก **สเตรน** (strain): อัตราส่วนของความยาวของลวดที่ยืดออกต่อความยาวเดิม

๑๕

สเตรส และ สเตรน

"คุณคะ เราจะกลับบ้านกันยังไง" ภรรยาหันไปถามสามีที่ดูเครียดพอกัน

"ผมไม่รู้... ตอนนี้ทั้งโลกปั่นป่วนไปหมดเลย ตั้งแต่ที่ไฟดับทั่วโลกเมื่อวาน ตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าสนามแม่เหล็กโลกจะหายไปด้วย ผมเพิ่งได้ข่าวมาเมื่อกี้ว่าเรือหลายลำหลงทางเพราะเข็มทิศไม่ทำงาน เครื่องบินตกระเนระนาด สัตว์ออกอาละวาดกันมากมาย... แต่ที่แปลกก็คือกระแสลมก็หยุดไปด้วย แล้วยิ่งมืดลงไปทุกทีแบบนี้ ผมอธิบายไม่ได้จริงๆ" ชายหนุ่มพูดอย่างหมดหนทาง

"แล้วถ้ามันเป็นแบบนี้ต่อไปล่ะคะ เราจะกลับไปหาเคลวินกับโรเมอร์ไม่ได้อีกเลยหรือ แล้วยังติดต่อพวกเขาไม่ได้ด้วย" ฝ่ายภรรยาดูเหมือนจะโดนความเครียดเล่นงานมากพอดู

"ผม...ตอบไม่ได้จริงๆ"

สองสามีภรรยาแคลอรีได้แต่เงียบไป ทั้งสองมองลงไปเบื้องล่างโรงแรมที่พักและพบว่าไม่ใช่แค่สัตว์ที่ออกอาละวาด แต่ผู้คนก็ดูบ้าคลั่งตามไปด้วย ตามท้องถนนในเมืองปารีสกลายเป็นแหล่งชุมนุมขบวนประท้วงรัฐบาลและกระทรวงไฟฟ้า ทำให้ทั้งสองอดคิดไม่ได้ว่าอาจจะเป็นการก่อการร้ายก็เป็นได้ หรือถ้าไม่ใช่ขณะนี้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้นทั่วโลกหรือไม่... ผู้นำลัทธิออกมาประกาศตัวกันอย่างชัดเจนว่านี่เป็นวาระสุดท้ายของโลก ทำให้นายและนางแคลอรีไม่พอใจเลยสักนิด

การที่นักวิทยาศาสตร์เช่นนายและนางแคลอรีมางานสัมมนาทางวิทยาศาสตร์ที่สำคัญของโลก ณ กรุงปารีสครั้งนี้กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นทั่วโลก มันทำให้ทั้งสองคนไม่มีความสุขเลยแม้แต่น้อย นอกจากจะหงุดหงิดที่ไม่สามารถหาเหตุผลอะไรมาอธิบายเหตุการณ์วิบัติครั้งนี้ได้แล้ว พวกเขายังทำได้แค่นั่งเป็นห่วงลูกชายทั้งสองที่อยู่อีกทวีปโดยที่ทำอะไรไม่ได้อีกด้วย

โดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่าลูกชายคนเล็กกำลังถูกจับเป็นตัวประกันโดยพวกแอ็บซอร์บเลือดเย็น...และรอการช่วยเหลือจากพี่ชาย...***ผู้ซึ่งเป็นความหวังสุดท้ายของจักรวาล!***

การเดินทางหลังจากนั้น ทุกคนนิ่งเงียบไม่มีใครพูดอะไร... เหตุการณ์อันแสนโหดร้ายที่เพิ่งจะผ่านมานั้นบาดลึกในจิตใจ เห็นได้ชัดว่าอสุรกายประจำด่านเหล่านั้นโหดร้ายเลือดเย็นไม่แพ้กับพวกแอ็บซอร์บเลยแม้แต่นิดเดียว...

"เชิญเสี่ยงทาย"

โมลผลุดขึ้นมาจากดิน... ภาพของสองฝาแฝดที่แย่งกันเสี่ยงทายแทรกขึ้นมาและเพราะทุกคนดูเศร้าสร้อยเนื่องจากการสูญเสีย ทำให้ชายร่างเตี้ยดูมีความสุขมากกว่าเดิม

"โอ้!...ฝาแฝดแม่เหล็กถูก **'เก็บ'** ไปแล้วสินะ น่าเสียดายจริงๆ *จุ๊ๆๆ*"

เฟอร์รัมชักดาบขึ้นหมายชูโมลด้วยความเคยชิน ตอนนี้เขาอารมณ์เสียมาก

พออยู่แล้วโดยไม่ต้องให้ชายร่างเตี้ยมาซ้ำเติม

"ฉันก็อยากจะ'เก็บ'แกด้วยเหมือนกันละ *ไอ้ตุ่น!*"

"อย่า..."

ชายหนุ่มนักรบหันมามองเด็กชายผมสีเพลิง ความจริงเขาก็อยากให้โมลถูกเก็บไปเช่นเดียวกัน แต่เขากลับทำในสิ่งที่ตรงข้ามกับความรู้สึกข้างใน

"เบ็กเคอเรลพูดถูก อย่าใจร้อนนักเลย ไม่งั้นเราคงไปไม่ถึงสตีเรเดียน"

"ใช่ๆ พ่อหนุ่มพูดถูก" โมลแอบกลืนน้ำลายดังเอื๊อก และมองคมดาบที่ลดลงมาอยู่กับพื้น "พวกท่านอย่ามัวเสียใจกันเลย จะเศร้าไปไยถ้านำพวกเขากลับมาไม่ได้..."

"แล้วมีทางไหนที่จะนำพวกเขากลับมาได้บ้างล่ะ" แดนจ้องชายคนนั้นด้วยสีหน้าเย็นชา ด้วยความที่เขาไม่เคยรู้สึกมีอารมณ์ร่วมกับเรื่องไหนมากเท่าเรื่องที่เขากำลังเผชิญอยู่ตอนนี้มาก่อนเลย

"*ไม่*...ไม่รู้สิ..."

โมลจำต้องหุบปากเมื่อเคลวินรับดาบเหล็กกล้าไป แล้วพูดเรียบๆ "อยากเป็นรูปปั้นเหล็กบ้างไหมโมล"

ชายร่างท้วมเตี้ยยิ้มแหยๆ เห็นได้ชัดว่าเขากวนบาทาคนกลุ่มนี้มากไปแล้ว

"อาจมีวิธี... ถ้าพวกแอ็บซอร์บถูกส่งกลับหลุมดำไปได้ละก็ มันก็จะคืนทุกสิ่งทุกอย่างที่มันดูดไปให้ และโฟตอนก็มีอำนาจทำให้วิญญาณตื่นจากการหลับใหล..."

"ขอบใจที่บอก!" จูเลียพูดเสียงสะบัด ดูเหมือนเธอจะทวีความเกลียดขี้หน้าชายคนนี้มากขึ้นทุกทีจนไม่สามารถทนอยู่ใกล้ๆได้อีกต่อไป เธอรับเครื่องมือเสี่ยงทายมา แล้วเอามือวางไว้บนนั้น

"๒ แต้ม"

โมลเองก็คงอยากจะอยู่ให้ห่างๆสายตาอาฆาตทั้งหกคู่เช่นกัน เขารีบจมหายไปกับพื้นดิน

"อย่าช้าเลยพวกเรา อย่างไรเสียเราก็ควรรีบจัดการให้มันเสร็จๆไปดีกว่า

ไม่งั้นสองคนนั่นคงจะตายเปล่า..." จูเลียฮึดฮัดนำหน้าไป ทุกคนเห็นด้วยกับเธอ

ขบวนของพวกเขาดูเงียบเหงาไปถนัดตาเมื่อไม่มีสองฝาแฝดที่ทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา แต่พวกเขาก็พยายามจะไม่นึกถึง... เพราะจะทำให้พวกเขายิ่งหมดกำลังใจ

ไม่นานนักหมอกหนาก็เริ่มลงมาปกคลุมอีกครั้ง คราวนี้มันหนาทึบเสียจนพวกเขามองอะไรไม่เห็น

"ถ้าเทสลาอยู่ด้วยก็คงจะดีหรอก" คุณชายน้ำแข็งบ่นพึมพำ

"อย่าพูดถึงสองคนนั่นอีกเลย" รอเบิร์ตพูดเสียงสั่นๆ ดูเหมือนเขายังคงฝังใจที่คิดว่าตัวเองเป็นต้นเหตุที่ทำให้ฝาแฝดต้องตาย

"มันไม่ใช่ความผิดของนาย รอเบิร์ต" จูเลียตอบ

"ทำไมจะไม่ใช่!!!" เด็กชายร่างอ้วนแผดเสียงจนเพื่อนถึงกับผงะ "ตั้งแต่ด่านแรกแล้วที่ฉันถูกจับตัวไป ด่านต่อมาก็ทำให้เวเบอร์กับเทสลาต้องตาย ฉันไม่อยากเป็นภาระของพวกนายอีกต่อไปแล้ว!"

เคลวินเดินมาวางมือบนบ่าของเพื่อนรักซึ่งน้ำตากำลังจะไหลอยู่แล้ว

"ฟังสิ...เสียงอะไร" เฟอร์รัมหยุดเสียงสะอื้นของรอเบิร์ตไว้แค่นั้น

ทุกคนเงียบ...แล้วเงี่ยหูฟังเสียงบางอย่างที่คล้ายกับเสียงดนตรีคณะละครสัตว์ แต่ไม่มีใครได้ยินเสียงฝีเท้าของใครบางคนที่วิ่งออกไป

"ไปดูกันเถอะ... ทุกคนยังอยู่ครบใช่ไหม" เคลวินถามเพื่อความมั่นใจ

มีเสียงขานรับจากทุกคน...ยกเว้นเพียงคนเดียว

"จิกะอยู่ไหน!"

พวกเขาตัดสินใจเดินตามเสียงเพลงแปลกหูไป และสิ่งเดียวที่ทำให้รู้ว่ามาถึงที่หมายท่ามกลางหมอกทึบก็คือเสียงเชิญชวนที่ดังมา

"*เชิญเข้ามา!* เชิญเข้ามา... ตอนนี้เรากำลังจะมีโชว์สุดพิเศษ โดยสาวน้อย

น่ารักที่จะทำให้คุณต้องตะลึง และการแสดงของเรา... เชิญเข้ามา!..."

"***จิกะแน่ ๆ***!" เฟอร์รัมคำราม

แล้วไม่นานนักภาพก็เริ่มชัดขึ้น ชายร่างอ้วนหนาเทอะทะในชุดมายากลปรากฏสู่สายตา เขาสวมหมวกทรงสูงที่เจ้าตัวคงตั้งใจอยากทำให้ร่างเตี้ยม่อต้อนั้นดูสูงขึ้นมาอีกสักนิดก็ยังดี และเบื้องหลังของเขาคือเต็นท์ละครสัตว์ขนาดใหญ่โตมโหฬาร และมีป้ายอยู่ข้างหลังชายคนนั้น

"คณะละครสัตว์สเตรสและสเตรน" จูเลียอ่านป้ายอย่างไม่แน่ใจ

"เข้ามากันเลยคร้าบ!" ชายร่างอ้วนเตี้ยเชื้อเชิญพวกเขา ดูเหมือนว่าจังหวะนั้นเขาจะยืดแขนออกมาผลักเหล่าลูกค้าให้เข้าไปข้างใน

...เมื่อพวกเขารู้สึกตัวอีกทีก็มาอยู่ภายในเต็นท์ที่แสนจะเก่าและอับชื้นแล้ว ข้างในนั้นมีเก้าอี้ไม้เก่า ๆ วางอยู่โดยรอบ ล้อมเวทีทรงกลมที่มีกรงสี่เหลี่ยมอยู่ตรงกลาง... เมื่อพวกเขาเพ่งมองก็ได้รู้ว่าจิกะจังอยู่ข้างในกรงนั้น และเธอกำลังร้องขอความช่วยเหลือ

"เชิญนั่งคร้าบ เชิญนั่ง"

และก่อนที่พวกเขาจะรู้ตัว เก้าอี้เก่า ๆ พวกนั้นก็ยืดพนักออกมารัดตัวทุกคนจนดิ้นไม่หลุด แล้วดึงให้นั่งลงโดยที่ทุกคนไม่เต็มใจ

ตอนนั้นเองก็มีอีกร่างหนึ่งโผล่ออกมาจากข้างหลังม่าน ร่างนั้นสูงโย่งแทบจะเกินมนุษย์และอยู่ในชุดนักกายกรรม (คิดว่าเขาน่าจะต่อขาไม้) ชายคนนั้นขี่จักรยานล้อเดียวบนเส้นด้ายและโยนลูกบอลห้าลูกในอากาศพร้อม ๆ กัน

ชายคนแรกขึ้นมาบนเวที หันมาทางพวกเขา แล้วเริ่มป่าวประกาศอย่างซ่ำซอง

"ท่านสุภาพบุรุษและสุภาพสตรีทุกท่าน... บัดนี้เชิญพบกับการแสดงอันแสนจะเสียวไส้สุดอลังการของคณะละครสัตว์สเตรสและสเตรน!!!"

ชายคนที่สองเปลี่ยนจากโยนบอลมาเล่นดนตรีครบเครื่อง รับคำประกาศในทันที

"และเมนูพิเศษของวันนี้คือสาวน้อยน่ารักผู้เป็นอาสาสมัครสำหรับการแสดงสุดหวาดเสียวของเรา... *อา*...จะเริ่มแบบไหนดีนะ แบบมายากลแยกร่าง..."

ร่างสูงในชุดนักกายกรรมเปลี่ยนจากการเล่นดนตรีเป็นการควงดาบอย่างคล่องแคล่ว

"หรือ...มายากลไฟ!"

แล้วชายร่างสูงก็เปลี่ยนมาพ่นไฟในทันที

"...หรือ...จะขออาสาสมัครอีกสักคน"

คำพูดนั้นจบลงด้วยแววตาชั่วร้ายที่เป็นประกายของชายนักมายากล ผู้ซึ่งรอคอยการตอบรับที่ไม่ทำให้เขาผิดหวัง...

“ผมเอง!!!”

๑๖

ไฟต์

เสียงตะโกนของรอเบิร์ตแผดก้อง ทำให้ทั่วทั้งเด็นท์เงียบไปหนึ่งอึดใจ

"รอเบิร์ต..."

"อย่ามาห้ามฉัน! คราวนี้ฉันจะตอบแทนพวกนายบ้างแล้ว"

"แต่..." จูเลียร้อง

"เรื่องที่เทสลากับเวเบอร์ตายไปก็เป็นความผิดของฉัน และถ้าฉันจะตายก็ไม่เห็นจะเป็นไร..."

"อย่าพูดโง่ ๆ ได้ไหม!!" แดนแหวลั่น

"ช่างเขาเถอะ" เคลวินพูดเรียบๆ ทำให้โทสะของแดนพลุ่งพล่าน

"นายจะบ้าเรอะ! อยากให้รอเบิร์ตตายนักหรือไง!"

"มีใจนักสู้หน่อยสิ... นายจะไม่ตายหรอกใช่ไหม รอเบิร์ต"

เจ้าของผมสีเพลิงหันไปพูดกับเพื่อนร่างอ้วน และเขาก็ตอบกลับมา

"จะพยายามให้ดีที่สุดแล้วกัน"

"งั้นเชิญอาสาสมัครอีกคนออกมาข้างหน้านี้เลยครับ!"

ราวกับคำประกาศิต... เก้าอี้ของรอเบิร์ตปล่อยตัวเขาให้เป็นอิสระทันที เขาหันมามองเพื่อนๆ เป็นครั้งสุดท้าย

"จะสู้ไม่ถอยเลย คอยดู!"

พนักเก้าอี้ยึดได้รัดพวกเขาไว้แน่น ทำให้พวกเขากลายเป็นแค่ผู้ชมอย่างแท้จริง เมื่อยิ่งดิ้นก็ยิ่งหายใจไม่ออก ทั้งหมดเลยตัดสินใจอยู่นิ่งๆ ได้แต่ส่งกำลังใจให้รอเบิร์ตที่เดินตรงไปยังเวทีด้วยท่าทางมุ่งมั่น

"ปล่อยจิกะจังเถอะ"

ชายอ้วนผอมมองหน้ากันชั่วครู่ ก่อนจะหัวเราะออกมาดังลั่น

"สเตรส...ว่าไงน้องรัก" นักมายากลเงยหน้าขึ้นถามน้องชายร่างสูงโย่ง แล้วนักกายกรรมก็หันไปมองเด็กหญิงชาวญี่ปุ่นที่ถูกขังไว้ในกรง ก่อนจะหันมาส่ายหน้าเป็นคำตอบ

"งั้นฉันก็ไม่ปล่อยเหมือนกัน" ชายร่างอ้วนฉีกยิ้มกว้าง แต่เด็กชายที่หุ่นพอๆ กันกลับลบรอยยิ้มของตัวเองออกจากใบหน้า

"...ถ้างั้นจะเกิดอะไรขึ้นก็ไม่รู้ด้วยนะครับ"

สองพี่น้องทำท่าจะหัวเราะออกมาอีกครั้ง แต่ก็หัวเราะไม่ออกเมื่อรอเบิร์ตออกวิ่งสุดแรงไปรวบขายาวๆ ของสเตรสจนล้มลงไปบนพื้นดังโครม

แต่แล้วสัมผัสบางอย่างของขานั้นทำให้เขารู้สึกแปลกใจ เพราะมันไม่แข็งกระด้างและกระดูกไม่ได้หักอย่างที่ควรจะเป็น จนเขาต้องอุทานอย่างลืมตัว "ไม่ใช่ขาไม้เหรอเนี่ย!!"

อะไรบางอย่างนุ่มๆ ยืดๆ เหมือนยางรวบตัวเขาไว้จากข้างหลังแล้วแกะเขา

ออกจากขายาวๆที่ให้ความรู้สึกไม่ต่างกัน พอรู้สึกตัวอีกทีเด็กชายก็พบว่าตัวเองกำลังอยู่ในเงื้อมมือของสเตรนที่มีแขนยืดยาวอย่างน่าตกใจ และตอนนี้เท้าของเขาไม่ได้อยู่บนพื้นอีกต่อไปแล้ว

"จุ๊ๆ... ไม่ใช่เด็กดีเลยนะ สเตรส โชว์ท่ามังกรเหินฟ้าหน่อยซิ"

รอเบิร์ตพยายามดิ้นให้หลุด แต่ก็สายไป ชายขายาวลุกขึ้นตั้งท่ากังฟูแล้วกระโดดขึ้นหมุนตัว... กี่รอบเขาก็จำไม่ได้ เพราะกำลังตื่นตะลึงกับท่าที่เหมือนกับหลุดออกมาจากหนังจีนกำลังภายใน แต่ก่อนที่เด็กชายจะทันตั้งตัว ขายาวๆของสเตรสก็ถีบร่างของเขากระเด็นไปจนสุดเต็นท์

"ขี้โกงนี่นา!" จูเลียเผลอตะโกนออกไป

ทว่าสิ่งที่พวกเขาคาดไม่ถึงก็คือผ้าใบขึงเต็นท์นั้นมีแรงถ่วงดึงให้เขาเด้งกลับมาหาพี่น้องทั้งสองอย่างรวดเร็ว

"เอาไปชิมซะบ้าง!!!"

คราวนี้รอเบิร์ตถีบสองพี่น้องเข้าไปเต็มๆ เท้าขวาถีบโดนหน้าชายร่างอ้วน ส่วนเท้าซ้ายโดนท้องของชายร่างสูงไปจังๆ

"ต้องงี้สิ!" เคลวินยิ้มร่าเริง

ในขณะที่สเตรสกับสเตรนกำลังนอนจุกร้องโอดครวญอยู่นั้น รอเบิร์ตก็ใช้โอกาสนี้รีบวิ่งไปหาจิกะจังทันที

"รอแป๊บนะ...เดี๋ยวฉันจะช่วยเธอออกมาเอง"

"...โรเบโตะซัง!!!" จิกะพยายามร้องเตือน แต่ก็ไม่ทันกับแขนยาวๆของสเตรนที่ดึงเด็กชายกลับไปอีกครั้ง

"จะไปไหน... พวกเรายังสั่งสอนแกไม่เสร็จเลยนะเด็กดื้อ!"

"โครเป็นเด็กดื้อกัน!"

รอเบิร์ตกัดแขนหยุ่นๆที่พันรอบคอเขาเสียเต็มที่ แล้วเมื่อนักมายากลกำลังร้องโอดโอย เขาก็ทุ่มศอกลงกลางศีรษะชายร่างอ้วนอย่างแรง

"โอ๊ยยยยยยย...!!!"

"นี่รอเบิร์ตเก่งขนาดนี้เลยเหรอ" แดนพึมพำ

"อย่างกับท่ามวยปล้ำแน่ะ" จูเลียอีออออย่างสุดทึ่งไม่แพ้กัน

"แหงละ...ยิ่งท่าดัดขาแล้วละก็..." เคลวินเสริมพร้อมทำสีหน้าเจ็บปวดเมื่อนึกถึงความทรมานที่เคยโดน

ตอนนั้นเองที่รอเบิร์ตดัดขาสเตรสเสร็จสมบูรณ์ ดูแล้วน่าจะทรมานยิ่งกว่าเคลวินซะอีก เพราะขายาวๆ ของเขาถูกบิดราวกับเกลียวเชือก

"ทีนี้จะปล่อยจิกะไปได้หรือยัง"

แต่คำตอบที่เขาได้คือแขนยืดยาวของสเตรสฟาดร่างอ้วนๆ กระเด็นไปชนกรงของจิกะเสียงดังโครม แล้วชายนักมายากลก็พยายามลุกขึ้นอย่างมึนๆ รอน้องชายที่พยายามแกะขาของตัวเองออกให้เหมือนเดิม

"*สะ...แสบมาก...* แต่ก็เอาเถอะ เราคงต้องใช้กลลับขั้นสุดยอดแล้วสินะ"

เด็กชายนอนแน่นิ่ง คาดว่าคงสลบไปจากแรงกระแทก ทำให้เขาไม่เห็น *"กลลับขั้นสุดยอด"* ของสองพี่น้องที่...สุดยอดสมชื่อ

ชายร่างอ้วนสะบัดผ้าคลุมครั้งเดียวก็ขึ้นไปอยู่บนบ่าของน้องชายอย่างน่าอัศจรรย์ เร็วกว่ากะพริบตา...ผ้าคลุมนั้นก็ขยายออกจนใหญ่พอที่จะคลุมเขากับน้องชายได้มิด เขาสะบัดผ้าคลุมยักษ์อีกครั้งก่อนที่ควันจะระเบิดขึ้นเป็นดอกเห็ด

ผู้ชมทั้งสี่ต่างก็ตื่นตาตื่นใจและตกตะลึงจนพูดไม่ออก เมื่อร่างยักษ์ที่อยู่หลังม่านควันได้เผยโฉมออกมา...

"แย่แล้ว" แดนอุทานออกมาอย่างท้อใจแทนเพื่อนของตน

แต่เคลวินกลับฉีกยิ้มอย่างมั่นใจสุดๆ "ไม่หรอก...รอเบิร์ตชนะแน่"

นายต้องชนะ...ใช่ไหม

...มั่นใจในตัวเองหน่อยสิ

"ฉันจะไปสู้อะไรเขาได้" เด็กชายร่างอ้วนนึกย้อนกลับไปเมื่อวันแรกที่เขาได้เจอกับเคลวิน และภาพรอบข้างก็เริ่มกลับมาสู่ความทรงจำ...ที่มีเขานั่งร้องไห้อยู่หลังตึก ร่างกายบอบช้ำ เสียงหัวเราะเยียหยันจากพวกรุ่นพี่ที่ชอบแกล้งเขาดังก้อง

อยู่ในหัว และเบื้องหน้าก็คือเด็กชายผมแดงที่ก้มลงมองเขาอย่างไม่เข้าใจ

"ทำไมไม่ลองดูล่ะ"

"ก็ฉันมันอ้วนนี่นา..."

"จะบ้าเรอะ! พวกซูโม่ก็อ้วนเหมือนกันนะ"

แล้วพวกเขาก็หัวเราะให้กัน... มิตรภาพเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว เคลวินสอนให้เขาเข้มแข็ง และใช้เวลาว่างโดยนั่งดูหรือไม่ก็ซ้อมมวยปล้ำด้วยกัน จนเขาติดมวยปล้ำไปโดยไม่รู้ตัว

"**โอ๊ย ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ!** พอแล้วรอเบิร์ต ยอมแพ้ๆ"

"ขอโทษเขาด้วย แล้วอย่ามาแกล้งเขาอีกนะ!"

พวกรุ่นพี่รีบขอโทษขอโพยแล้วจากไป เขายังจำวันนั้นที่เขาเอาชนะรุ่นพี่ได้ เคลวินแค่ยืนดูอยู่เฉยๆ แต่ก็คอยให้กำลังใจอยู่ข้างๆ ตลอดเวลา

...และคราวนี้ก็เช่นกัน

รอเบิร์ตลืมตาขึ้นมาก็พบอสุรกายขนาดยักษ์อยู่ตรงหน้า ใบหน้าโหดเหี้ยมไร้ผมบนศีรษะที่เข้ากับร่างสีเทาหม่นในผ้าคลุมสีดำแดงนั้นทำให้เขานึกถึงพวกรุ่นพี่คู่แค้นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

"...ฉันไม่กลัวแกหรอก...**รู้ไว้ซะด้วย!**"

มอดุลัส (modulus): อัตราส่วนของ stress ต่อ strain

๑๗

มอดุลัส

"ตึง!!!"

แต่ยักษ์ตนนั้นก้าวเดินแค่ก้าวเดียวก็ทำให้ทั่วบริเวณสั่นสะเทือน จนรอเบิร์ตต้องทรุดลงนั่งอีกครั้ง

"ข้าชื่อมอดุลัส...ไม่ได้ชื่อแก *รู้ไว้ซะด้วย!*" ยักษ์ใหญ่ย้อนคารมจนเด็กชายนิ่งอึ้ง

ตอนนั้นเองจิกะก็ยื่นมือออกมาจับมือรอเบิร์ตไว้แน่น ทำให้เด็กชายเขินจนทำอะไรไม่ถูก

"*ไฟโตะ...*"

"ไฟต์... ต่อสู้เหรอ"

เด็กหญิงพยักหน้า แล้วรวบรวมพลังไปที่มือของรอเบิร์ต...เพื่อการต่อสู้ที่

พวกเขารอคอย

ทันใดนั้นร่างอ้วนๆของเด็กชายก็ขยายขนาดขึ้น...มากขึ้น มากขึ้นด้วยพลังของจิกะ ก่อนที่จะมาหยุดตรงขนาดที่ไล่เลี่ยกับมอดุลัสอย่างน่าตื่นตะลึง

"ไม่สู้กับคนที่ตัวเท่ากันหน่อยเหรอ"

คราวนี้ผู้ชมยิ้มออก...เพราะเห็นแล้วว่าคำพูดของเคลวินคงไม่เกินความเป็นจริง

"อา...อย่างนี้สิน่าสนใจ"

ร่างขนาดมหึมาของทั้งสองเข้าปะทะกันทันที ด้วยขนาดที่ใกล้เคียงกันก็ทำให้พลังของทั้งคู่สูสีกันไปด้วย

รอเบิร์ตตัดสินใจหลบหมัดของอีกฝ่าย แต่ก็กลับเสียท่าเมื่อมอดุลัสได้โอกาสจับตัวเขาทุ่มไปอีกทางอย่างไม่ให้ทันตั้งตัว

เสียงดังโครมใหญ่ทำให้ผู้ชมต่างใจหาย ยักษ์สีเทาหันมายักไหล่ให้พวกเขาเหมือนกับจะบอกว่าช่างง่ายดายเสียเหลือเกิน แต่ทำอย่างนั้นกลับทำให้เขามองไม่เห็นคู่ต่อสู้ที่วิ่งมาด้านหลัง

"รู้จักท่าสะพานโค้งไหม"

เคลวินและเฟอร์รัมเฮลั่น ผู้หญิงทั้งสองกรี๊ดเสียงดัง ส่วนแดนกลับอึ้งสุดๆ เมื่อรอเบิร์ตกอดเอวคู่ต่อสู้ทุ่มกลับหลังในท่าสะพานโค้งอันลือลั่นที่ก่อให้เกิดเสียงกัมปนาทสนั่นหวั่นไหว

มอดุลัสนอนหมดท่าอยู่บนพื้น...แต่ก็แค่ชั่วครู่เท่านั้น เพราะเขาลุกขึ้นมาจัดการอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว อึดใจเดียวเขาก็วิ่งเข้าหาคู่ต่อสู้แล้วกางแขนออกสกัดฟาดหน้าโรเบิร์ตจนล้มคะมำไปในไม่กี่วินาที

"ดุเดือดดีจริงๆ" เฟอร์รัมรู้สึกสนุกสุดใจในการต่อสู้ที่สูสีกันอย่างที่เขาไม่เคยเห็น

"เดี๋ยวจะดุเดือดกว่านี้อีก" เคลวินตอบกลับมา

มือของรอเบิร์ตเอื้อมมาถึงเก้าอี้ไม้รัดได้ตัวหนึ่งแล้วเหวี่ยงมันไปทางกรงเหล็ก

ของจิกะ

"ขยายให้ที!"

แม้เด็กหญิงจะไม่เข้าใจในภาษาที่อีกฝ่ายสั่งมา แต่เธอก็พอรู้ว่าจะต้องทำอะไร จิกะยื่นมือออกมาจับเก้าอี้ตัวนั้นไว้ มันขยายขนาดขึ้นจนพอเหมาะพอดีกับที่รอเบิร์ตต้องการ

มอดุลัสจับคู่ต่อสู้ล็อกคอไว้แน่น แต่ก็โดนถองจนจุกเลยเผลอปล่อยมือไปอย่างไม่ได้ตั้งใจ ช่วงนั้นเองที่รอเบิร์ตได้โอกาสคว้าเก้าอี้ยักษ์มาฟาดคู่ต่อสู้ไม่ยั้ง!!!

"โอ๊ย! ซาดิสต์จริงๆ!" ถ้ามือของจูเลียเป็นอิสระในตอนนี้เธอคงยกมันขึ้นมาปิดตาไปแล้ว แต่เคลวินซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ กลับเชียร์อย่างสนุกสุดใจ "นั่นแหละ! **ฟาดมันเลย ฟาดมัน!**"

ในที่สุดเก้าอี้ไม้โทรมๆ นั้นก็แหลกคามือรอเบิร์ตไปเรียบร้อย แต่มอดุลัสไม่สะทกสะท้าน เขาลุกขึ้นมาจับรอเบิร์ตเขวี้ยงไปอีกฝั่งของเต็นท์เป็นครั้งสุดท้าย

"ไม่!!!!!" แดนเผลอตะโกนออกมา แต่เขาก็ทำได้แค่มองดูเท่านั้น

ร่างของเด็กชายนอนคว่ำหน้าแน่นิ่งอยู่บนพื้น เขาค่อยๆ กลับคืนสู่ขนาดเดิมอย่างห้ามไม่อยู่ ยักษ์สีเทาเองก็ถูกเศษซากเก้าอี้ยึดตัวไว้ราวกับวัตถุนั้นยังคงสมบูรณ์อยู่เช่นกัน

"แก...แพ้แล้ว"

"อย่าฆ่าเขาก็แล้วกัน!" เฟอร์รัมตะโกนขู่

"ฮ่าๆ ๆ ๆ! แกคิดว่าฉันจะฆ่าเขาเหรอ" เสียงเยียบเย็นแฝงความเย้ยหยันนั้นทำให้ผู้ชมเผลอกัดฟันกรอด ส่วนจิกะก็แทบจะร้องไห้ออกมาอีกครั้ง แต่คำพูดหลังจากนั้นกลับทำให้พวกเขาแปลกใจ "ฉันไม่ฆ่าคู่ต่อสู้ที่สู้กับฉันได้สูสีขนาดนี้หรอก ไม่ได้เจอใครที่ยอดเยี่ยมขนาดนี้มานานแล้วนี่นะ"

"งั้นก็ปล่อยจิกะจังไปด้วยเถอะ" แดนขอร้อง แต่ยักษ์สีเทากลับเงียบไปนานจนน่าหวั่นใจ

"**ไม่...**เธอจะเรียกลูกค้าให้เรา"

"แล้วแกคิดว่าจะมีลูกค้าหรือไง!" เคลวินพลั้งปาก ทำให้ยักษ์ใหญ่เปลี่ยนใจ

"ถ้าไม่อยากให้ฉันฆ่าทั้งคู่ก็ทิ้งพวกเขาไว้ที่นี่!"

พนักเก้าอี้ปลดปล่อยพวกเขาออกทันที มอดุลัสพูดกับพวกเขาเป็นครั้งสุดท้าย

"ไป... ทิ้งพวกเขาเอาไว้แล้วฉันจะรักษาสัญญา"

ทั้งสี่มองหน้ากันก่อนจะตกลงทำตามที่มอดุลัสบอก เพราะถ้าเกิดตุกติกขึ้นมาพวกเขาอาจต้องสูญเสียมากไปกว่านี้ บวกกับเวลาที่กำลังน้อยลงทุกขณะแล้วด้วย

"งั้นขอโทษด้วยนะ รอเบิร์ต จิกะ แต่เราต้องไปแล้ว" แดนบอกลา

"แต่เราจะช่วยพวกนายให้ได้... รอหน่อยแล้วกัน!"

พวกเขาจากเต็นท์ละครสัตว์มาอย่างไม่วางใจนัก แต่ก็ต้องจำใจยอมเพราะสภาพแวดล้อมที่มืดลงเรื่อยๆ นั้นบอกพวกเขาว่าจุดสิ้นสุดใกล้จะมาถึงแล้ว ซึ่งพวกเขามีเวลาน้อยลงไปอีกเรื่อยๆ เช่นกัน

"จะมองอะไรเห็นไหม!!" จูเลียบ่นอย่างหัวเสียเป็นครั้งที่ร้อยนับจากตอนที่เธอเจอโมลครั้งล่าสุด... แต่ไม่ทันไรชายหน้าเสี้ยมก็โผล่ขึ้นมาอีก

"เชิญเสี่ยงทาย..."

"ถ้าเราไม่ทำล่ะ!" เด็กสาวฮึดฮัดและพยายามเดินผ่านโมลไปข้างๆ แต่เธอกลับชนอะไรบางอย่างเสียงดังโครมทั้งๆ ที่ไม่มีอะไรอยู่ตรงนั้น

"ซุ่มซ่ามจริงจริ๊ง!" เคลวินแขวะ

"บาเรียเหรอเนี่ย" แดนพึมพำแล้วยื่นมือไปแตะสิ่งที่ควรจะเป็นอากาศ แต่กลับเจอบางอย่างที่กั้นพื้นที่ไว้ราวกับเป็นกระจกใส

"ทางเดียวที่จะผ่านไปได้คือเสี่ยงทายนะคร้าบ..."

เฟอร์รัมตีสีหน้าบึ้งตึงไม่พูดไม่จาเดินเข้าไปหาชายร่างเตี้ยแล้วเอามือวางบนเครื่องมือเสี่ยงทาย มองดูโมลที่แอบกลัวจนพูดไม่ออก

"หนึ่งแต้ม"

พอผู้คุมด่านจมหายไปกับดิน จูเลียก็ตรงเข้าไปกระทืบพื้นดินตรงนั้นอย่างอารมณ์เสีย

"พอเถอะ... ทางยังอีกไกล" แดนโน้มน้าวเด็กสาวได้สำเร็จ จูเลียจำใจเลิกทำตัวเป็นเด็ก แล้วเดินตามขบวนไปอย่างขุ่นเคือง

พวกเขาคลำทางเดินต่อไปในทางสายหมอกที่เริ่มมืดลงทุกขณะ ก่อนที่จะมองอะไรไม่เห็นอย่างแท้จริง แดนตัดสินใจหักกิ่งไม้แห้งจากข้างทางมาส่งให้เคลวิน

"นายกลัวความมืดไม่ใช่เหรอ จุดนี่เป็นคบเพลิงสิ"

แต่เคลวินกลับนิ่ง... เขาเงียบอยู่นานกว่าจะตอบ "ฉันไม่ได้กลัวความมืดซะหน่อย!"

"อาจจะจริง เพราะตอนที่นายยังไม่ได้สูญเสียความทรงจำน่ะ นายกลัวความมืดรู้ไหม"

เด็กชายผู้เป็นความหวังสุดท้ายอึ้งไป ก่อนจะคว้ากิ่งไม้พวกนั้นมาจุดไฟด้วยพลังของเขา... แวบหนึ่ง...แดนเห็นว่าเคลวินทำสีหน้าข่มความหวาดกลัวไว้ภายในแดนแอบหัวเราะคิก

"อย่ามาหัวเราะใส่ฉันน่า!"

"เดี๋ยว...ดูนี่สิ" เฟอร์รัมหยุดการสนทนาของทั้งสองคนเอาไว้แค่นั้น แล้วมองไปรอบๆ

"ถ้ำนี่นา!" จูเลียอุทาน

ทั้งหมดรู้สึกแปลกใจกับสถานที่ที่พวกเขาอยู่ในตอนนี้ ทางที่มืดสลัวมาตลอดทำให้ไม่รู้ตัวว่าเข้ามาในถ้ำตั้งแต่เมื่อไร พื้นผิวหินขรุขระสีเข้มนั้นกลมกลืนไปกับหินงอกหินย้อยที่เรียงรายตามทางอย่างน่าหวาดเสียว และดูเหมือนจะไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ อยู่ ณ ที่นี้...

...หรือพวกเขาจะคิดผิด

"กี๊ดดดดดดดด!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

“ก้มตัวลง!”

ฝูงค้างคาวนับพันบินโฉบผ่านหัวพวกเขาไปตอนที่ทุกคนก้มตัวลงได้ทันพอดี จูเลียเกือบจะกรีดร้องออกมา แต่ในที่สุดแล้วมันกลับทำให้เธออารมณ์เสียเพิ่มมากขึ้นไปอีก

"มันจะอะไรกันนักกันหนา! ฉันจะทนไม่ไหวแล้วนะ!"

เด็กสาวยึดคบเพลิงมาจากเคลวินแล้วรีบเดินดุ่มหาทางออกเมื่อฝูงค้างคาวบินออกไปหมดแล้ว พวกผู้ชายทั้งสามได้แต่มองหน้ากันอย่างจนใจ

"ให้ผู้หญิงนำทาง...จะดีเร้อ" เคลวินเปรยพร้อมรอยยิ้มกวนอารมณ์อีกครั้ง

บีตส์ (beats): คลื่นเสียงความถี่ใกล้เคียงกัน f_1 และ f_2 ทำให้เกิดบีตส์ ($f_{beat} = f_1 - f_2$)

๑๘

บีตส์

พวกเขายังคงเดินตามแสงสว่างกระจ้อยร่อยของคบเพลิงนั้นไปเรื่อยๆ ไม่รีบร้อนหาทางออกเท่ากับคนนำทางที่ดูจะยัวะสุดขีด เพราะเหตุผลบางอย่างที่ทำให้เธออารมณ์เสียมาตลอดการเดินทาง และเพราะอารมณ์ที่โกรธเกรี้ยวนั่นเองเลยทำให้เธอบ่นโน่นบ่นนี่ไม่หยุดปาก

"นี่มันควรจะมีเส้นๆ อะไรในถ้ำหรือเปล่า"

"จะอะไรก็ช่าง ขอให้อุดปากเธอได้ก็พอ" เคลวินค่อนขอด

แต่จูเลียไม่ขยับ เธอยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นอย่างตกตะลึงต่อบางสิ่งบางอย่างที่อยู่เบื้องหน้า

"เส้นอะไร" แดนถาม

แต่เขาไม่ได้รับคำตอบ เพราะตอนนี้จูเลียรู้ก่อนแล้วว่ามันคือ...*เส้นผม*

ผมดำยาวของใครบางคนที่ยาวลงมาบังหน้าเธอจากข้างบนทำให้เธอสงสัยจนต้องเงยหน้าขึ้นมอง แล้วก็พบดวงตาปีศาจสีแดงคู่ใหญ่กำลังจับจ้องมา...แล้วเปลวไฟจากคบเพลิงก็ลุกติดเส้นผมของร่างนั้น

"กรี๊ดดดดดดดดดดดดดด...!"

"อ๊ากกกกกกกกกก...!"

ผู้ชายทั้งสามเกือบปิดหูไม่ทันเมื่อเสียงกรีดร้องสะท้านทรวงดังขึ้น ที่น่าแปลกคือมีอีกเสียงร้องหนึ่งที่ไม่ใช่เสียงของจูเลีย และ*ไม่ใช่เสียงของมนุษย์*ดังขึ้นด้วย

เสียงกัมปนาทนั้นทรงอานุภาพถึงขนาดทำให้หินย้อยและเพดานถ้ำถล่มลงมากั้นพวกเขาออกเป็นสองกลุ่มด้วยกันอย่างไม่ทันตั้งตัว พวกผู้ชายที่อยู่ข้างหลังถูกกั้นไว้ด้วยกำแพงหิน ส่วนจูเลียถูกทิ้งให้อยู่กับอสุรกายเพียงลำพัง

"ดูสิเธอทำอะไรลงไป! ยายเปิ่น" เคลวินร้องอย่างหวาดผวาเมื่อรู้สึกตัวว่าคบเพลิงอยู่อีกฟากหนึ่งของกำแพงและเขากำลังตกอยู่ในความมืด

"เป็นอะไรหรือเปล่าจูเลีย" แดนส่งเสียงถามอย่างเป็นห่วง

"เชอะ! แค่นี้ฉันจะเป็นอะไร..." คำพูดของเธอหยุดลงเพียงแค่นั้น เมื่อเธอเห็นปีศาจตาสีแดงที่ห้อยหัวอยู่เมื่อสักครู่ลงมายืนบนพื้นและกำลังจ้องมาที่เธอ

"ก็เป็นเหยื่อของฉันไง..."

เสียงสวรรค์ของหญิงสาวที่ถูกส่งมาจากนรกนั้นก้องกังวาน ทำให้ผู้ชายทั้งสามเคลิ้มไปวูบหนึ่ง แต่สำหรับจูเลียแล้วมันไม่น่าพิสมัยเอาเสียเลย

เพราะเจ้าของเสียงนั้นเป็นปีศาจสาวผมสีดำยาวที่ไหม้เพราะคบเพลิงไปเสี้ยวหนึ่งตัดกับผิวเนื้อสีซีดที่ห่อหุ้มด้วยปีกค้างคาวสีดำสนิท ดวงตาหรี่เล็กสีแดงมีรูม่านตาแคบแบบแมวโดดเด่นอย่างน่าสะพรึงกลัว

"อะไรน่ะ!" เฟอร์รัมตะโกนถาม

"ว...แวมไพร์...ละมั้ง" เด็กสาวตอบเสียงแผ่ว

และที่เธอตอบเช่นนั้นก็เพราะแวบหนึ่งก่อนที่นางปีศาจจะดับคบเพลิงที่หล่นอยู่บนพื้น เธอเห็นเขี้ยวยาวสีขาวและหูค้างคาวที่ประดับข้างใบหน้าสมกับที่ควร

จะเป็นแวมไพร์

"จะบอกให้เอาบุญก่อนตายนะจ๊ะ... ฉันชื่อ*บีตส์* ไม่ได้เป็นแวมไพร์..."

มือซีดๆที่เต็มไปด้วยเล็บสังหารจับไหล่เด็กสาวกดเอาไว้แน่นกันไม่ให้เธอขยับหนีไปไหน สามคนที่เหลือได้แต่เงี่ยหูฟังอยู่อีกด้านของกำแพง

"...แต่ฉันร้ายกว่านั้น...**เยอะ!**"

ในความมืดนั้นแม้จูเลียจะมองไม่เห็น แต่เธอก็รู้สึกได้ว่าปีศาจตนนั้นเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อยๆ จนเธอพูดไม่ออกด้วยความกลัวที่เข้าครอบงำ

"จูเลีย...ตอบมาซะที จะกรี๊ดหรืออะไรก็ได้!"

แล้วเคลวินค่อยคิดได้ว่าไม่ควรพูดแบบนั้นออกไปเลย เพราะพอพูดจบเด็กสาวก็กรี๊ดออกมาทันที ทำให้บีตส์ถึงกับผงะถอยหลังไปด้วยความตกใจ

"โอย...แค่นี้ก็มึนหัวแล้ว อย่าให้ด่าด้วยเลย" แดนพึมพำ

แต่เคลวินนึกถึงเมื่อครั้งที่เขาถูกรอเบิร์ตดัดขาและถูกจูเลียด่าไปพร้อมๆกัน ทำให้เขานึกได้ว่าพลังด่าของเธอร้ายกาจแค่ไหน

"ฟังนะ! จูเลีย แค้นอะไรใครแค่ไหนก็ด่าออกมาเลย ยายเฟอะฟะ!"

"นายจะบ้าเรอะ!" คุณชายแหวลั่น แต่ฝ่ามือของอีกฝ่ายตะปบปากเขาไว้ทัน

"เรามีหน้าที่แค่อุดหูเท่านั้น..."

บีตส์สั่นหัวอย่างมึนๆ แล้วเริ่มจูโจมใหม่ คราวนี้เด็กสาวตั้งหลักได้แล้ว

"**เฮ้!** ยายปีศาจแก่แร้งทึ้ง เหี่ยวไปทั้งตัวอย่างนี้ลงโลงไปดีกว่าม้าง!!! เอ๊ะ! หรือว่าจะลงไม่ได้ เพราะไขมันรอบเอวหล่อนมันกองกันเป็นชั้น!" ปีศาจสาวหยุดกึก คำด่าไร้เหตุผลพวกนี้ทำให้เธอฉุนกึก เพราะร่างของเธอก็ออกจะผอมเพรียวหุ่นดี และอายุก็แค่ร้อยปีกว่าๆก็เท่านั้นเอง (นี่ก็สาวอยู่นะยะ)

"อย่าคิดว่าตัวเองเป็นปีศาจแล้วจะเจ๋งกว่าคนอื่นนะ... รู้ไว้ซะด้วยว่าฉันเกลียดพวกปีศาจไร้เหตุผล ไร้จิตใจ ไร้ความเมตตาน่าทุเรศอย่างพวกแกที่สุด! **ไอ้พวกรกโลกหนักแผ่นดิน ไม่มีใครต้องการ!** ถูกทิ้งไว้คนเดียวอย่างนี้ไปอีกพันปี

เถอะย่ะ! พวกแกไม่น่าจะมีอยู่ในโลกด้วยซ้ำ!..."

"ไม่!" บีตส์ทรุดตัวลงปิดหูค้างคาวใหญ่ของเธอ ดูเหมือนจะแทงใจดำเข้าอย่างจัง และจูเลียก็คงจะเห็นเช่นนั้น

"...สุดที่รักไปไหนซะล่ะ **ยายแก่!** หนังเหี่ยวอย่างนี้คงต้องขึ้นคานไปอีกล้านปี... ไม่สิ แฟนจะมีได้ไง แค่เพื่อนก็ยังไม่มีเลย! สงสัยญาติคงจะไม่มีด้วย ก็ไม่เห็นจะมีใครมารับศพเลยนี่!!!..."

"หยุดนะ!!!"

"...น่าสงสาร... อยากตายก็ตายไม่ได้ ศพก็เน่าอยู่อย่างนี้แหละ ใช่ไหมล่ะ! สาสมกับที่เธอทำแล้วละ ยายปีศาจ ไม่มีใครรัก โดดเดี่ยวเดียวดายจนตายแฟนก็ไม่มี *ฮ่ะๆ ๆ ๆ ๆ ๆ* เพราะทุกคนเกลียดเธอ *เกลียด เกลียด* ***เกลียด!!!!!...***"

"อ๊ากกกกกกกก...!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

จูเลียทำสำเร็จหรือไม่ ไม่มีใครรู้ เพราะหลังจากที่เสียงร้องเหนือมนุษย์จบลง ผนังหินก็ถล่มลงมาทับอีกครั้ง จูเลียเองถูกหินฟาดใส่หัวทำให้สลบไป สามคนที่อยู่อีกด้านก็แทบจะปิดหูไม่ทัน

"ฉลาดไหมเนี่ย! ไปยั่วให้มันโกรธอีกน่ะ" แดนพูดอย่างโมโห

"เอาเหอะน่า อย่างน้อยก็กำจัดยายจูเลียไปได้"

แต่คราวนี้ทั้งแดนทั้งเฟอร์รัมกลับมองหน้าเขาอย่างไม่พอใจ ทำให้เขาจำต้องเงียบไป

ทั้งสามเงี่ยหูฟังอีกฟากอีกครั้ง แต่ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ...ยกเว้นเสียงหนึ่ง...

"**รู้แล้ว!** เสียงเมื่อกี้เป็นเสียงโซนาร์ของค้างคาว" แดนทำท่าครุ่นคิด

"แต่เสียงนี้เป็นเสียงสะอื้นแน่ๆ ฟังสิ" เฟอร์รัมเอาหูแนบกำแพงหิน เด็กอีกสองคนเลยทำตาม

น่าแปลกที่มันเป็นเสียงสะอื้นของปีศาจจริงๆ อย่างที่นักรบว่า และแทนที่บีตส์จะโกรธเกรี้ยวมากกว่าเดิมแล้วจัดการจูเลียให้สิ้นซาก กลับกลายเป็นว่าเธอกำลัง...*ร้องไห้*

"ยายจูเลียนี่ร้ายกว่าปีศาจอีกแฮะ ทำให้ปีศาจร้องไห้ได้ซะด้วย" เคลวินประชด

แต่ถึงจะรู้ว่านั่นเป็นเสียงร้องไห้ของสิ่งที่ไม่ใช่คน พวกผู้ชายก็อดสงสารไม่ได้... คงเป็นเพราะอะไรบางอย่างที่น่าเคลิบเคลิ้มในน้ำเสียงนั้น

"พวกที่อยู่ข้างนอกนั่นน่ะ..."

ทั้งสามสะดุ้ง เมื่อเสียงหวานๆ เจือด้วยความเศร้าเรียกพวกเขาขึ้นมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย

"กลับไปได้แล้ว"

"แล้วจูเลียล่ะ!"

"ทิ้งเธอไว้ที่นี่"

"จะทำอะไรจูเลีย" แดนสวนขึ้นทันควัน

"ทิ้งเธอไว้!" เสียงนั้นดังกร้าวขึ้นจนพวกเขาสะอึก

"อยากจะทำอะไรยายนั่นก็เชิญ! แต่ขอบอกว่าเมื่อกี้เขาไม่ได้ตั้งใจจะพูดหรอก เขาแค่อารมณ์เสียเท่านั้นเอง..." เคลวินแก้ตัวแทนเพื่อนแบบแปลกๆ

"ฉันรู้... แต่จูเลียเป็นคนแรกที่พูดกับฉันในรอบห้าสิบปี ถึงคำพูดนั้นจะเสียดแทงมากไปหน่อยก็เถอะ" บีตส์ปิดท้ายด้วยเสียงสะอื้น

"ไม่โกรธหรอกเหรอ" เฟอร์รัมเปรยขึ้นมาลอยๆ

"เพราะฉะนั้นก็รีบไปซะ...ก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจ *เพราะฉันไม่เล่นงานผู้หญิงหรอกนะ"*

ผู้ชายทั้งสามมองหน้ากัน แล้วตัดสินใจทำตามเงื่อนไขของปีศาจสาว

"เดินกลับไปจะเจอทางแยกทางซ้ายมือ มันเป็นทางออก..."

บีตส์ส่งท้าย ก่อนที่เสียงของเธอจะจางหายไปตามทางที่พวกเขาเดินจากมา

นางปีศาจไม่ได้โกหก...อย่างน้อยก็เรื่องหนึ่ง เพราะมีทางออกตามที่เธอว่าไว้จริงๆ

ตอนนี้เหลือกันแค่สามคน แต่ไม่รู้ว่าจะเหลืออีกกี่ด่าน เพราะพวกเขาก็ซัก

กลัวขึ้นมาว่าถ้าไปไม่ถึงสตีเรเดียน จักรวาลก็คงจะสิ้นแสงสว่างไปตลอดกาล

เฟอร์รัมไม่พูดไม่จาอะไรอีกเลยหลังจากนั้น เขาเองก็คงจะกังวลไม่เบาเมื่อดูจากสีหน้าที่เคร่งเครียด

"ที่จริงผมมีอะไรอยากจะถาม..." แดนพูดขึ้นเบาๆ พลางจ้องไปที่ดาบมหึมาในปลอกข้างหลังของนักรบเหล็กกล้า

"อะไรหรือ" ดูเหมือนว่าชายคนนี้ก็ไม่ใช่คนพูดเก่งสักเท่าไรนัก

"ทำไมเวลาที่คุณดึงดาบตอนที่มันเป็นดาบเล่นแร่แปรธาตุออก สภาพความเป็นเหล็กจะหมดไป แต่ถ้าเคลวินเป็นคนดึงมันจะคงอยู่ล่ะ"

เฟอร์รัมเงียบไปอย่างครุ่นคิด ก่อนจะตอบช้าๆ "เพราะเคลวินมีพลังความร้อนน่ะสิ"

"แค่นี้นายก็น่าจะรู้นะ *คุณชายอัจฉริยะ*"

"เงียบไปเลย!" แดนสวน

แต่พวกเขาก็หยุดกึกเมื่อเฟอร์รัมซึ่งเดินนำหน้าหยุดเดินเสียเฉยๆ แล้วจึงรู้ว่าเบื้องหน้าของพวกเขาคืออะไร

"ฉันไม่เคยเห็นแม่น้ำที่ไหนเป็นแบบนี้มาก่อนเลย"

ที่เคลวินพูดแบบนั้น เพราะน้ำในแม่น้ำที่ทั้งกว้างทั้งยาวสุดลูกหูลูกตา... ดูเหมือนจะเป็นโลหะเหลวมากกว่าที่จะเป็นน้ำ

แดนเดินเข้าไปใกล้ฝั่ง แล้วใช้นิ้ววักสสารในแม่น้ำนั้นขึ้นมาพิจารณา

"...ปรอท"

ไฮดราจีรัม (hydragyrum): ชื่อธาตุปรอทในภาษาละติน

๑๙

ไฮดราจีรัม

"**บ้า!** แม่น้ำปรอทมีที่ไหน"

"ก็ที่นี่ไงเล่า เอ้า ดูซะสิ!"

แดนเดินปึงปังเข้ามาชูนิ้วที่เคลือบด้วยโลหะเหลวสีเงินวาวให้เคลวินดู แต่พวกเขาก็ไม่ได้โต้เถียงกันมากไปกว่านั้น เพราะถูกขัดด้วยเสียงแหลมบาดหูที่ดังมาจากดาบยักษ์

พอพวกเขาหันไปก็เห็นเฟอร์รัมยืนนิ่งอย่างตกตะลึง... ด้วยสาเหตุบางอย่างทำให้เขาทำดาบหล่นจากมือที่อยู่ในท่าเตรียมรับการจู่โจม และนั่นก็ทำให้อีกสองคนสงสัยพอ ๆ กับคำพูดของเขา

"ไฮด์..."

แดนและเคลวินได้แต่มองหน้ากันอย่างไม่เข้าใจความหมาย แต่แล้วทั้งสองก็

พอจะเข้าใจขึ้นมาบ้างเมื่อมีอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวในแม่น้ำ

ราวกับมวลของปรอทจะเข้ามารวมกันในจุดๆเดียว โลหะเหลวสีเงินรวมตัวกันขึ้นเป็นรูปร่างคล้ายคน...มากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่จะกลายเป็นร่างของชายคนหนึ่งในที่สุด

ความจริงทุกคนก็แทบจะไม่รู้เลยว่าบุคคลนี้เป็นผู้ชาย ผมสีปรอทนั้นยาวสลวยกลืนไปกับผืนแม่น้ำเบื้องล่าง ตาเรียวได้รูปสีเดียวกับสีผมที่เจือความเศร้าไว้ลึกๆภายใน ดูน่าหลงใหลเช่นเดียวกับทุกสิ่งบนใบหน้าหวานและร่างบางระหงที่ถูกปกปิดด้วยเสื้อคลุมสีเงินบางๆ

"เฟอร์รัม...!!"

แม้แต่เสียงที่อุทานออกมาอย่างตกใจนั้นก็นุ่มนวลเกินกว่าจะเชื่อได้ลงว่านี่เป็นผู้ชายจริงๆ

ขณะที่แดนกำลังครุ่นคิดหาคำอธิบายถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เคลวินกลับสงสัยถึงความสัมพันธ์ของทั้งสองคน... น่าเสียดายที่ตอนนี้จูเลียไม่อยู่ให้หยอกเล่น

"ไฮด์... **ไฮดราจีรัม!** ภาษาละตินของธาตุปรอท!" แดนโพล่งขึ้น แต่อีกสองคนไม่สนใจ...

"นาย...นาย...ทำไม" เฟอร์รัมพูดเพ้อๆ แล้วเดินลงไปในแม่น้ำอย่างไม่รู้ตัว

ไฮดราจีรัมเม้มปากแน่น ไม่สังเกตเลยว่าอีกฝ่ายค่อยๆจมลงช้าๆทุกก้าวที่เขาเดินเข้ามาหา

"ฉันคิดว่านายถูกจับตัวไป...หรือไม่ก็อยู่ในอันตราย... *ไม่ใช่แบบนี้...*"

เฟอร์รัมเอื้อมมือหมายจะคว้าชายอีกคนไว้ แต่ร่างนั้นกลับละลายคืนสู่แม่น้ำแล้วไปโผล่อีกที่อย่างรวดเร็ว

ตอนนั้นเองที่แดนรู้สึกปวดแสบปวดร้อนที่นิ้วมือทั้งสอง เมื่อเขาก้มลงมองก็พบว่านิ้วมือของเขากำลังถูกปรอทกัดกร่อน และนั่นก็ทำให้เขานึกอะไรบางอย่างออกมาได้

"*เฟอร์รัม!!!...* กลับมาก่อนครับ ...ปรอทสามารถกัดกร่อนเหล็กได้!!!"

"ว่าไงนะ!!" เคลวินร้องอย่างตกใจ แต่ดูเหมือนนักรบเหล็กกล้าจะยุ่งอยู่กับไฮดราจีรัมจนไม่ได้ยินคำเตือนของพวกเขา เพราะเฟอร์รัมยังคงไล่ตามอีกฝ่ายอย่างเพ้อๆ ต่อไป

"ทำไมนาย...มาอยู่ข้างพวกที่หมายจะกำจัดแสงสว่าง... **ไม่มาอยู่ข้างฉัน!!**"

ดวงตาเศร้าๆ นั้นเบิกโพลงอย่างตกใจ ริมฝีปากได้รูปตั้งท่าจะค้าน แต่ก็ต้องละลายหายไปอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะได้ตอบ

"...ฉัน...ไม่มีทางเลือก"

"นายมี แต่นายไม่เลือกเองต่างหาก!"

"เขาขู่ฉัน...ให้มาร่วมมือกันไม่ให้มีใครไปถึงสตีเรเดียนได้"

"ใคร!" เฟอร์รัมเค้นเสียงลอดไรฟันอย่างโกรธแค้น สองมือเอื้อมไปจับต้นแขนของชายตรงหน้าไว้ได้แล้ว แต่เขาก็ละลายหายไปอีก

"...*โมล*... เขาบอกว่าถ้าฉันไม่มาช่วย อาณาจักรธาตุของเราจะล่มสลาย"

"แล้วนายไม่คิดถึงความรู้สึกของฉันบ้างเหรอตอนที่รู้ว่านายหายไป!!! และถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริง ที่จะล่มสลายน่ะไม่ใช่อาณาจักรหรอก...รู้ไหม"

ดูเหมือนคนที่ไม่ค่อยแสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างเฟอร์รัมจะกลายเป็นอีกคนไปเลยเมื่อเจอกับชายคนนี้ และนั่นยิ่งทำให้เคลวินรู้สึกหงุดหงิดขึ้นมา

"เฟอร์รัม... ฉัน"

"อย่าพูดอีกเลย... ไฮด์... มากับฉันเถอะ เสร็จภารกิจนี้แล้วเราจะได้กลับไปด้วยกัน"

ไฮดราจีรัมหนีอีกฝ่ายไปได้อีกครั้ง แต่กลับไม่พูดอะไรออกมาอีก

"เขาทำอะไรอยู่น่ะ" แดนพูดอย่างร้อนใจเมื่อรู้สึกว่าเวลาน้อยลงเรื่อยๆ และเฟอร์รัมคงไม่มีทางที่จะสู้กับผู้คุมด่านคนนี้แน่ๆ

"เอาเถอะน่า ให้เวลาพวกเขาสักนิด..." เคลวินดูเชิงแบบไม่รู้ร้อนรู้หนาว

"แล้วนายรู้ไหมว่าเวลาจะเหลืออีกเท่าไรถ้าเรายังคงติดอยู่ที่นี่"

"ถ้างั้นนายจะเสนอให้ทำอะไรล่ะ หา!"

แดนครุ่นคิดอย่างหนัก แล้วไล่เรียงหนทางที่ดูเป็นไปไม่ได้พอๆ กัน "ถ้าเฟอร์รัมสู้แล้วชนะ... นั่นก็เป็นหนทางที่ง่ายที่สุด"

"นายก็เห็นว่าเขาทิ้งดาบไว้ที่นี่ และถ้าจะให้เราสู้ก็ขอบอกว่าแค่ยกดาบนี่ก็ยังไม่ไหวเลย" เคลวินค้าน

"...อันนี้ฉันแค่คิดเล่นๆ นะ สมมติว่าถ้านายส่งความร้อนไปยังแม่น้ำปรอทนี่จนมันกลายเป็นไอแล้วค่อยข้ามไป..." แดนพึมพำ "แต่นายเองคงทนไม่ไหวเพราะจุดเดือดของปรอทอยู่ที่ ๓๕๗ องศาเซลเซียส"

เคลวินได้ฟังแล้วก็ทำตาเหลือก "อย่างนั้นฉันก็ตายกันพอดี!"

"คิดไม่ออกแล้ว... นายว่าไงล่ะ"

"ก็ว่าเหมือนเดิม... ให้เวลาสองคนนั้นเถอะ เดี๋ยวก็รู้เอง"

เด็กชายทั้งสองเลยได้แต่ดูสถานการณ์ต่อไป แม้ว่าแดนจะดูกระวนกระวายมากขึ้นทุกที เฟอร์รัมจมลงไปถึงหัวเข่าแล้ว จะว่าไปถ้าพวกเขารีบวิ่งผ่านแม่น้ำนี่เร็วมากแค่ไหนคงต้องถูกดูดจมไปทั้งตัวภายในไม่กี่วินาทีนั่นแหละ และคงไม่มีใครคิดจะว่ายข้ามปรอทไปแน่ๆ เพราะปรอทเป็นสารพิษที่มีฤทธิ์กัดกร่อนอวัยวะภายใน และสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวในตอนนี้ก็คือเฟอร์รัมไม่ได้*ถูกดูด*ลงไป แต่เขากำลังถูก ***กัดกร่อน***มากขึ้นทุกทีต่างหาก

"ไฮด์...กลับไปด้วยกันเถอะ ฉันขอร้อง"

"ฉันก็อยาก..." ดวงตาสีโลหะนั้นดูรื้นน้ำแปลกๆ

เฟอร์รัมจ้องหยดน้ำที่เริ่มเอ่อท้นในดวงตาคู่งามที่ทำให้เขาหวั่นไหวตามไปด้วย "แล้วทำไม..."

ไฮดราจีรัมละลายหนีไปแล้วโผล่ขึ้นกลางแม่น้ำในพริบตา... อีกฝ่ายยังคงตามมาอย่างไม่ลดละ...เพราะคำถามที่ค้างคาใจนั้น

"ฉันไปกับนายไม่ได้... โมลเขาร้ายกาจมากนะรู้ไหม"

"ไอ้ตุ่นนั่นน่ะเหรอร้าย! แค่โดนดาบไอออนจ่อคอหอยหน่อยก็กลัวจนตัวสั่นแล้ว!" เมื่อเฟอร์รัมปรายตากลับมาที่ฝั่งจึงได้รู้สึกตัวว่าดาบของตนไม่ได้อยู่กับตัว

"พวกเขาวางแผนชั่วร้าย...แผนอะไรฉันไม่รู้ แต่มันร้ายกาจมากพอๆ กับพวกแอ็บซอร์บ"

"อืมมม..." นักรบครุ่นคิด แต่ยังฝืนก้าวขาฝ่าแม่น้ำปรอทต่อไป แม้จะลำบากขึ้นทุกที

"เป็นไปได้ไหมว่าที่จริงแล้วไฮดราจีรัมล่อให้เขาไปที่กลางแม่น้ำ ก่อนจะทำลายเขา" แดนตั้งข้อสันนิษฐานเมื่อเริ่มไม่ได้ยินว่าทั้งสองพูดเรื่องอะไร

"นายมองโลกในแง่ร้ายเสมอเลยหรือไง" เคลวินพูดอย่างหงุดหงิด แต่ก็ยังคงใจเย็น "ไม่เห็นหรือไงว่าสองคนนี้น่ะ...ไม่มีอารมณ์จะมาสู้กันเองหรอก"

แดนนิ่งเงียบ เพราะเห็นด้วยกับบางส่วนของคำพูดนั้น

ตอนนี้เฟอร์รัมจมลึกลงไปถึงเอวเขาแล้ว แต่น่าแปลกที่ไฮด์เองก็ลดระดับมาอยู่ที่เอวของตัวเองเหมือนกัน

"เคลวิน...ใช้ดาบเล่นแร่แปรธาตุของฉันสิ... นายรู้ว่าต้องทำยังไง!"

เด็กชายเหลือบมองดาบเล่มมหึมาที่ถูกทิ้งไว้บนพื้น... แต่แค่เรื่องจะยกมันเขายังคิดไม่ออกเลยว่าจะยกได้อย่างไรไหว

"...เฟอร์รัม" เจ้าของผมยาวสลวยอุทานเมื่อพอจะรู้ว่าอีกฝ่ายคิดจะทำอะไร

นักรบเหล็กกล้าไม่ตอบแต่ดึงให้อีกฝ่ายเข้ามาใกล้ได้ในที่สุดและฉวยโอกาสตอนที่เขากำลังตกตะลึงจับข้อมือเอาไว้

"เดี๋ยวนี้เลยเคลวิน!!!"

แดนจ้องดาบเล่มโตแล้วหันไปมองเพื่อน ทั้งสองพยักหน้าให้กันแล้วช่วยกันยกดาบยักษ์นั้นขึ้นมา

"ทำไมนายชอบทำให้ฉันต้องละลายอยู่เรื่อย..."

เฟอร์รัมได้ยินเช่นนั้นก็รีบรวบตัวคนพูดให้เข้ามาใกล้และตรึงข้อมือทั้งสองเอาไว้ข้างหลังร่างบาง กันไม่ให้เขาละลายหนีไปเสียก่อน

"นายต่างหากที่ชอบละลายหนีจากฉันไป..." ดวงตาสีเหล็กสะกดไฮดราจีรัมให้นิ่งขึงอยู่ตรงนั้น ก่อนที่นักรบจะยื่นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหูอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

ซึ่งทำให้ร่างสองร่างแนบชิดกัน "...และฉันจะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้นอีก...*เป็นอันขาด!*"

ตอนนั้นเองเคลวินก็ปักดาบลงบนแม่น้ำปรอทได้สำเร็จ และด้วยอำนาจของดาบนั้นทำให้ทุกอะตอมในแม่น้ำรวมร่างทั้งสองเป็นเหล็กกล้าไปในพริบตา ...ราวกับกาลเวลาได้ตรึงพวกเขาเอาไว้ด้วยกัน...

เด็กชายทั้งสองอึ้งไปนาน ในที่สุดแดนก็ตัดสินใจก้าวเท้าลงไปบนแม่น้ำที่เคยเป็นโลหะเหลว แล้วเดินไปอยู่กลางแผ่นเหล็ก ก่อนจะพยายามดึงดาบมหึมานั้นออกมา

"เหล็กพวกนี้มันเชื่อมกันด้วยนี่..." คุณชายน้ำแข็งล้มเลิกความพยายามแล้วหันไปบอกเคลวินซึ่งกำลังตกตะลึงในสิ่งที่ได้ทำลงไป

"พวกเขาจะอยู่กันอย่างนี้ตลอดไปเลยเหรอ"

"บางทีการทำลายพวกแอ็บซอร์บอาจช่วยได้นะ... ไปกันเถอะ"

แล้วเคลวินก็ตัดสินใจเดินข้ามแม่น้ำสายนั้นตามแดนที่เดินนำหน้าไป พลางบ่นเสียดาย

"ถ้ายายจูเลียนั่นมาเห็นสองคนนี้ตอนนี้ละก็...หล่อนต้องฆ่าตัวตายแน่ๆ!"

"หึๆๆ ... เหลือสองคนแล้วสินะ"

ชายหน้าเสี้ยมยิ้มกริ่มอย่างพึงพอใจ ตรงข้ามกับอีกสองคนที่ไม่พอใจในการปรากฏตัวของเขาเลยสักนิด

"พวกแกวางแผนอะไรกัน" แดนเค้นเสียงถามเมื่อนึกขึ้นได้ถึงคำพูดของไฮดราจีรัม

"*โอ้!*...พวกท่านก็น่าจะรู้"

"แต่ที่เราไม่รู้ก็คือพวกแกโกหกเราหรือเปล่า" เคลวินตีสีหน้าบอกบุญไม่รับใส่

"เดี๋ยวพวกท่าน*ก็รู้เอง*... เอาละ เชิญเสี่ยงทาย"

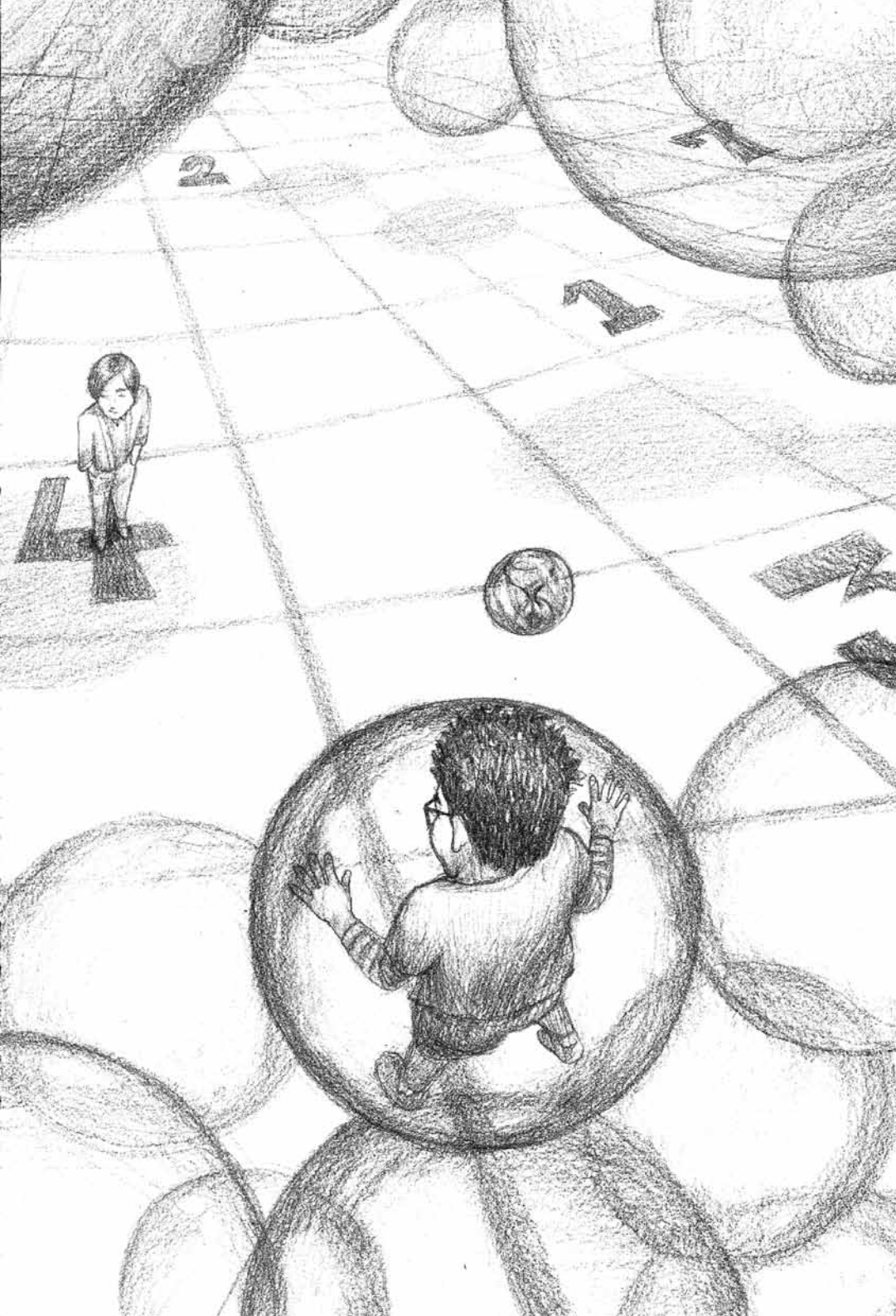
แต่พวกเขากลับยืนนิ่ง... พร้อมกับนึกเสียดายที่ดาบไอออนของเฟอร์รัมถูก

ตรึงอยู่กลางแผ่นเหล็กไปเสียแล้ว

"นึกอยากจะเผาอะไรอยู่หรือเปล่าเคลวิน"

"อืม...กำลังคันไม้คันมือพอดีเลย"

สีหน้าเหี้ยมเกรียมของพวกเขาทำให้ให้โมลต้องกลืนน้ำลาย... อย่างที่รู้ว่าเขาจะไม่โชคดีแน่...

2
1

พาย (Pi): อัตราส่วนของเส้นรอบวงกลมกับรัศมีของวงกลมนั้น ซึ่งมีค่าประมาณ 22/7 หรือ 3.1415926...

๒๐

พาย

ในที่สุดพวกเขาก็เค้นเอาทางลัดไปสู่สตีเรเดียนจากโมลได้สำเร็จ... แม้ว่าจะยังไม่รู้ถึงแผนการที่แท้จริงของเขาก็ตาม

โมลลนลานรีบหายไป และคงจะไม่โผล่มาอีกสักระยะหนึ่ง และนั่นทำให้เคลวินเบิกบานขึ้นมาเล็กน้อย

"เลิกผิวปากซะที นายจะทำให้ฉันประสาทกิน!"

"ผิวปากมันผิดตรงไหนล่ะ *คุณชาย*"

เคลวินเรียกอีกฝ่ายอย่างติดปากจากที่ได้ยินรอเบิร์ตกับจูเลียเรียกเขาเช่นนั้น แต่มันกลับยิ่งทำให้แดนยิ่งหงุดหงิดมากขึ้น

"ฉันชื่อแดน!"

"ก็ไม่เห็นจะมีใครเรียกอย่างนั้นนี่..." แล้วเขาก็ผิวปากต่อไป

แดนฉุน แต่เก็บโทสะไว้เงียบๆ ตลอดการเดินทาง... ตอนนี้พวกเขามีเวลาน้อยลงทุกที คงจะไม่ดีแน่ถ้าจะเอาเวลาที่เหลือนั้นมาทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง

ไม่นานนักพวกเขาก็ได้กลิ่นเอียนๆ เหมือนกลิ่นธูปหอมกำใหญ่ลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง ซึ่งทำให้พวกเขาลืมความขุ่นเคืองแล้วสำลักออกมาพร้อมกัน

"มัน...กลิ่นอะไร" เคลวินปิดท้ายประโยคด้วยการไอชุดใหญ่

แดนไม่ตอบ เขาพยายามมองไปรอบๆ เพื่อหาที่มาของกลิ่นนั้น แต่ก็มองอะไรไม่เห็น เพราะรอบตัวเขามีแต่หมอกควันสีขาวขุ่นหนา

เคลวินก้มลงคลานไปรอบๆ จนพบบริเวณที่ปลอดกลิ่นฉุนแปลกๆ นั้น

"เฮ้... ตรงนี้ไม่มีกลิ่น"

แต่พอเขายืดตัวขึ้นอีกครั้งเขาก็ต้องสำลักออกมา เพราะความจริงแล้วในบริเวณนี้จะมีหมอกควันกลิ่นฉุนลอยอยู่ข้างบนเท่านั้น

แดนเดินปิดจมูกมาหา แล้วได้เห็นสิ่งที่อยู่เหนือเมฆกลิ่นธูปนั้นขึ้นไป (เพราะเขาสูงกว่าเคลวิน) วัตถุทรงกลมกลวงคล้ายลูกโป่งฟองสบู่สีใสขนาดต่างๆ กันจำนวนมากมายนับไม่ถ้วนลอยเบียดเสียดกันเหนือหัวเขาขึ้นไป... แต่มีบางสิ่งที่น่าสนใจกว่านั้น

บนควันธูปมีวัตถุทรงกลมใสขนาดใหญ่กว่าลูกเทนนิสเล็กน้อยกำลังลอยเอื่อยอย่างช้าๆ อยู่เหนือเมฆควัน ราวกับเป็นเรือลำน้อยลอยอยู่กลางแม่น้ำสีขาวขุ่น

และเมื่อพิจารณาใกล้มากขึ้นก็พบว่ามีอะไรบางอย่างสลักอยู่บนพื้นผิวใสๆ นั้น...เหมือนกับเป็นยันต์ แต่แท้จริงแล้วมันเป็นตัวเลขไม่ซ้ำกันสลักอย่างเป็นระเบียบ

"๓.๑๔๑๕๙๒๖..." แดนพยายามแกะตัวเลขเหล่านั้น จนในที่สุดก็รู้ว่ามันคืออะไร *"...พาย"*

"บ่นเสร็จหรือยังไอน์สไตน์"

เคลวินซึ่งนั่งรออยู่ข้างล่างเพราะทนกลิ่นควันไม่ไหวได้แต่ค่อนขอดตามแบบฉบับ โดยไม่รู้เลยว่าข้างบนนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง

...ทันใดที่แดนเอื้อมมือไปแตะมัน ลูกกลมๆ นั้นก็เปลี่ยนตัวเลขค่าพายที่สลัก

อยู่รอบด้านเป็นข้อความสื่อสารกับแดนซึ่งกำลังอึ้งจนพูดไม่ออก "นี่คือด่านสุดท้าย เล่นเกมตรรกศาสตร์ให้ได้ภายใน ๕ นาที ใครที่จะเล่นให้แตะพายเอาไว้"

แดนเงียบไปนาน เพื่อคำนวณทุกวิถีทางที่เขาได้ตัดสินใจ...

"เคลวิน... นี่เป็นด่านสุดท้าย *และฉันจะสู้*"

"*ฮ้า!* จริงเรอะ" เจ้าของผมสีเพลิงร้องออกมาทันที

"เพราะฉะนั้น...เคลวิน...มีอย่างหนึ่งที่ฉันอยากจะบอกนาย"

หลังคำพูดนั้นเคลวินลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากับแดนซึ่งมีสีหน้าจริงจังอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน...

"ไม่เอาละ...จะบอกรักฉันละสิ"

"อย่าหลงตัวเองไปหน่อยเลย!!!" คุณชายน้ำแข็งตะเบ็งเสียงอย่างโมโหที่เคลวินยังมีอารมณ์ขันในสถานการณ์แบบนี้ แต่แดนก็ไม่อาจพูดต่อไปได้เมื่ออีกฝ่ายใช้มือตะปบปากเขาไว้

"ล้อเล่นน่า...ฉันรู้ว่านายเกลียดฉัน และฉันรู้ว่านายจะพูดอะไร..."

นาทีนั้นดวงตาสีน้ำแข็งของแดนปะทะกับแววตาสีเพลิงแสนขี้เล่นที่เริ่มจะจริงจังขึ้นมาในความเงียบงัน...

"ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะไม่ทำให้นายผิดหวังแน่นอน!"

เมื่อคำพูดแสดงความมั่นใจในตัวเองที่มากเกินจนน่าหมั่นไส้นั้นจบลง แดนจับมือของอีกฝ่ายเลื่อนลงช้าๆ เพื่อที่ปากเขาจะได้เป็นอิสระ

"ฉันไม่ได้เกลียดนายหรอก ที่พูดตอนนั้นน่ะอารมณ์มันพาไป และก็...ฝากที่เหลือด้วยนะ"

"บอกแล้วไงว่าไม่ต้องห่วง... แต่ก็ฝากส่วนของนายด้วยแล้วกัน... *แดน*"

เด็กชายยืนนิ่ง... เนิ่นนานก่อนที่เขาจะรู้สึกตัวว่านั่นเป็นครั้งแรกที่มีคนเรียกชื่อจริงของเขาอย่างที่เขาอยากให้เป็นมานาน

"...ต่อไปนี้เรียกฉันว่าแดนได้ไหม"

แดนพูดอุบอิบ และพยายามไม่มองอีกฝ่ายที่แอบหัวเราะอยู่ในลำคอ

"ได้...ถ้านายรอดกลับมานะ"

คราวนี้เจ้าของตาสีน้ำแข็งกลับแอบยิ้มด้วยอารมณ์ที่ผสมปนเป เคลวินหัวเราะร่าก่อนจะเอ่ยถามเป็นครั้งสุดท้าย

"ว่าแต่... ปล่อยมือฉันได้รึยัง"

แดนหน้าร้อนผ่าวขึ้นมาทันที แต่ไม่พูดอะไรอีกนอกจากเอื้อมมือไปแตะลูกกลมใสนามว่า "พาย" ที่กำลังหมุนติ้วราวกับจะกลบเกลื่อนความรู้สึกของตนเอง...

และทันทีที่เขาสัมผัสมัน ลูกโป่งฟองสบู่จากข้างบนลูกหนึ่งก็ลอยลงมาครอบตัวเคลวินไว้

"เฮ้ยๆ ๆ! เล่นงี้เลยเรอะ" เด็กชายในวัตถุทรงกลมใสที่กำลังลอยกลับขึ้นไปร้องโวยวาย แดนได้แต่ยิ้มให้อยู่ข้างล่าง

สิ่งที่เกิดขึ้นยังไม่หมดแค่นั้น หมอกควันกลิ่นเอียนๆ นั้นก็ค่อยๆ จางหายไป ส่วนพายก็เผยให้เห็นบางสิ่งที่อยู่ภายใน...

แดนไม่รู้ว่าจะมองขึ้นข้างบนหรือข้างล่างก่อน เพราะพายที่ลอยอยู่ข้างบนมีนาฬิกาทรายสีดำอยู่ข้างใน และเวลาก็นับถอยหลังอย่างไม่ปรานี ส่วนพื้นข้างล่างนั้นกลายเป็นช่องตารางสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดประมาณหนึ่งตารางฟุต ภายในแบ่งเป็น ๘๑ ช่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กอย่างที่คุ้นตา

และในตารางเกมซูโดะคุยักษ์นั้นมีตัวเลขอารบิกสีดำปรากฏอยู่ประปราย รอให้เขาเติมตัวเลขลงให้ครบทุกช่อง โดยเลข ๑-๙ นั้นต้องไม่ซ้ำกันทั้งแนวนอน แนวตั้ง และในตาราง ๓ คูณ ๓ ช่องในตารางใหญ่ด้วย... ฟังดูเหมือนยาก แต่นี่ก็เป็นเกมตรรกะเกมโปรดของแดนเลยทีเดียว

"มัวรออะไรอยู่เล่า! เวลาน้อยลงเรื่อยๆ แล้วนะ!"

เคลวินพยายามตะโกนบอก แต่เสียงของเขากลับสะท้อนอยู่ในลูกแก้วใสๆ กลับไปกลับมา

แดนครุ่นคิดคำนวณความเป็นไปได้อยู่นานหลายเกมที่เขาเคยเล่นมาใช้เวลาเล่นไม่นาน... แต่เกมนี้ดูท่าจะยาก เพราะมีช่องว่างมากกว่าระดับธรรมดา ทำให้การ

จะใส่เลขลงไปให้ครบนั้นยากมากขึ้น

เด็กหนุ่มเดินมาหยุดที่ช่องว่างช่องหนึ่งที่เขามั่นใจว่าเป็นเลข ๔ แล้วเอ่ยคำตอบออกมา

ทันใดนั้นตัวเลข ๔ สีแดงก็ผุดขึ้นใต้เท้าเขาตัดกับพื้นสีขาว แดนเห็นดังนั้นเลยรีบวิ่งไปทั่วตารางและเอ่ยคำตอบออกมาเรื่อยๆ ตัวเลขสีแดงเพิ่มจำนวนมากขึ้นจนเกือบเท่าเลขสีดำ

ส่วนเคลวินที่ได้แต่มองเกมตรรกะอยู่ข้างบนก็เริ่มมึนหัวเมื่อพยายามทำความเข้าใจกับตัวเลขไร้เหตุผล แต่แล้วเขาก็เริ่มกระวนกระวายเมื่อเวลาเพียงห้านาทีดูเหมือนจะน้อยเกินไป

"ชิ..." แดนร้องอย่างร้อนใจเมื่อรู้ตัวว่ามีตัวเลขผิดไปตัวหนึ่ง... *แต่ตัวไหนล่ะ*

เขาต้องเสียเวลาเพื่อตรวจสอบคำตอบทั้งหมด และกว่าจะรู้ถึงข้อผิดพลาดเวลาก็ใกล้หมดลง

แดนวิ่งพล่านเพื่อแก้ไขตัวเลข... จะทันหรือไม่เขาก็ไม่รู้ ทรายสีดำไหลผ่านคอคอดไปสู่แก้วใสเบื้องล่างในอัตราเร็วสม่ำเสมอ แต่สำหรับเด็กชายทั้งสองนั้น... ดูเหมือนจะเร็วขึ้นเรื่อยๆ

"**โอ๊ย!!!** ใส่มั่วไปเลยก็ได้!" เคลวินแหวเมื่อเห็นว่าทรายสีดำกำลังจะหมดลง

เหลืออีกเพียง ๔ ช่องเท่านั้น และกรณีหายากที่ ๒ ตัวเลข อย่างละ ๒ ตัว สามารถใส่ได้ทุกช่องเช่นนี้ทำให้แดนคิดหนักจนหัวแทบระเบิด

"ฉันอยากให้นายไปสตีเรเดียนกับฉันนะ!!!"

ความหวังของเคลวินสลายไปเมื่อทรายสีดำเม็ดสุดท้ายร่วงหล่นลงมาและแดนไม่อาจเคลียร์เกมนี้ได้อย่างใจนึก... ความผิดหวังพุ่งเข้าปะทะเคลวินอย่างแรงพอๆ กันเมื่อเขาหล่นลงมาจากลูกแก้วใสที่แตกออก

"ขอโทษนะ..."

แดนยิ้มเศร้าๆ ให้เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ลูกแก้วอีกใบจะลงมาครอบเขาไว้จากข้างบน แล้วปล่อยควันกลิ่นเอียนๆ เข้าไปข้างในให้เขาหลับไป

เคลวินกัดฟันกรอด... ไม่อยากจะทำใจเลยว่าเขาเสียเพื่อนร่วมทางคนสุดท้ายไปแล้ว ต่อไปนี้เขาต้องเผชิญสิ่งที่รออยู่เบื้องหน้าเพียงลำพัง

เด็กชายเงยหน้ามองเพื่อนที่หลับอยู่ในลูกแก้วใส แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินต่อไป "ไม่เป็นไร... นายทำดีที่สุดแล้ว... *แดน*"

สตีเรเดียน (steradian): หน่วยอนุพันธ์ของมุมตัน ซึ่งทรงกลมที่มีรัศมี 1 เมตร หากเราเจาะพื้นที่ทรงกลมไป โดยให้ผิวทรงกลมมีพื้นที่ขนาด 1 ตารางเมตร ก็จะได้มุมแทง 1 สตีเรเดียน

๒๑

สตีเรเดียน

ราวกับรัตติกาลได้ตัดสินใจมาเยือนเร็วขึ้น...และการมาครั้งนี้ถ้าเคลวินไม่อาจหยุดยั้งมันได้ ราตรีนี้จะคงอยู่ตลอดไป ภายใต้ความมืดมิดที่กลืนกินทุกสิ่ง...

...เขายอมไม่ได้

ไม่ใช่เพราะแค่ความกลัวของตัวเอง แต่เป็นเพราะทุกคนตั้งความหวังไว้กับเขา...

ในที่สุดเด็กชายผู้เป็นความหวังสุดท้ายก็เหลือเพียงตัวคนเดียว และตอนนี้เขาเดินทางมาถึงสถานที่แห่งหนึ่ง เบื้องหน้าของเขาก็คือหินงอกแหลมแบบเดียวกับที่เคยกั้นพวกเขาไว้ในการต่อสู้ที่ผ่านมา มันตั้งตระหง่านเป็นกำแพงล้อมรอบบางสิ่งภายใน และไร้ทางที่จะผ่านมันเข้าไปได้

...ยกเว้นถ้าเขามีใบเบิกทาง...

"**โมล!!!** ออกมาสิ ไอ้ตุ่นขี้ขลาด!"

ทุกสิ่งยังเงียบสงัด... ไม่มีวี่แววของคนที่เขาเรียกเลยแม้แต่น้อย

"ถึงสตีเรเดียนแล้ว... จะให้เข้าไม่ได้ได้ยังไง" เคลวินพึมพำ

ขณะนั้นเองแท่งอะไรบางอย่างก็มาแตะอยู่บนบ่าเขา ...แม้มันจะไม่มีคมแหลมเหมือนอาวุธใดๆ แต่สัมผัสของมันทำให้เขารู้สึกว่าไม่ปลอดภัยเอาเสียเลย

"ข้าบอกแล้วไงว่าจะไม่มีใครไปถึงมันได้..."

น้ำเสียงเจ้าเล่ห์ที่คุ้นเคยดังมาจากข้างหลังทำให้เคลวินแอบยิ้มกับตัวเองที่ใบเบิกทางลอยมาหาง่ายกว่าที่คิด

"สงสัยแกต้องเปลี่ยนความคิดซะหน่อยละมั้ง"

เพียงเสี้ยววินาทีเด็กชายก็หมุนตัวกลับมาคว้าคอเสื้อโมลไว้ได้ แล้วยกร่างอ้วนเตี้ยนั้นขึ้นมามองใบหน้าเสี้ยมที่กำลังตกตะลึง

"นำทางฉันไปเร็วๆ ดีกว่า เพราะถ้าฉันโกรธแล้วจะไม่ดีแน่"

เคลวินดึงไม้เท้าที่เพิ่งแตะอยู่บนบ่าเขาให้มาอยู่ในมือ และเขานึกสนุกว่าถ้าไม้เท้าอันนี้ลุกเป็นไฟแล้วโมลจะทำหน้าแบบไหน

"เอาไม้เท้านี่มาก่อนสิครับ... ไม่งั้นก็ไปไม่ถึงหรอก"

เด็กชายยังไม่ทันจะชั่งใจได้ว่าจะคืนให้ดีหรือไม่ โมลก็แย่งไปได้ก่อนแล้วกระทุ้งใส่ท้องของเขาอย่างแรงในทันที

เคลวินล้มลงไปนอนจุกอยู่กับพื้น ชายผู้รักษาประตูแห่งสตีเรเดียนทำท่าจะมุดหายลงไปกับพื้นดินอีกครั้ง

ยังดีที่ตอนนั้นเด็กชายลุกขึ้นมาคว้าคอโมลไว้ได้ทัน และคราวนี้เขาซักจะโมโหขึ้นมาจริงๆ เสียแล้ว "...จะเปลี่ยนใจหรือยัง"

โมลเองก็คงจะรู้สึกถึงอันตรายที่ใกล้เข้ามาทุกที เพราะถ้าเคลวินโกรธจริงๆ เขาต้องถูกเผาคามือแน่ๆ

และทันทีที่เคลวินบังคับให้ปลายไม้เท้าของโมลแตะลงดินได้... ชายผู้นำทางก็ไม่มีทางเลือกนอกจากทำตามความต้องการของความหวังสุดท้าย

นั่นคือ...*นำทางไปสู่สตีเรเดียน* แม้จะขัดกับอุดมการณ์ของเขาก็ตาม

...ความรู้สึกเหมือนกับเมื่อครั้งเดินทางจากพื้นลอยชั้นล่างมาสู่ด่านวงกตทั้งหลายกลับมาอีกครั้ง แต่ก็เพียงแค่ชั่วพริบตา ก่อนที่เคลวินจะรู้สึกตัวว่ากำลังนอนแผ่อยู่ที่ไหนสักแห่งที่เขาไม่คุ้นเคย

...สภาพรอบตัวเขานั้นเป็นเหมือนกับว่าเขาอยู่ในหลุมขันขนาดใหญ่ ที่ยิ่งลึกพื้นที่ก็ยิ่งแคบลง ตรงก้นหลุมมีพื้นที่วงกลมสีขาวเช่นเดียวกับที่อยู่ใจกลางเมือง และตรงปากปล่องมีหินงอกแหลมเรียงรายล้อมรอบเป็นกำแพงอยู่ แสดงให้เห็นว่าเขาเข้ามาข้างในได้ในที่สุด สิ่งที่ทำให้เขามั่นใจว่าที่นี่คือสตีเรเดียนก็คือผู้คนมากมายที่ถูกจับมัดไว้ทั้งตัวกับผนังด้วยอะไรบางอย่างเหมือนกับใยแมงมุมสีดำมืด...

เคลวินอึ้งเมื่อเห็นภาพนั้น และขณะนี้ก็ไม่มีวี่แววของโมล เขาสังเกต่ว่าไม่มีใครที่มีสติอยู่เลยสักคน

...แต่ที่ยิ่งกว่านั้นก็คือ มีคนสองคนที่หน้าตาเหมือนเขาราวกับออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกัน!!

คนหนึ่งนั้นเขารู้สึกคุ้นเคยราวกับเป็นพี่น้องกันเพราะผมสีแดงเพลิงแต่ดูเรียบร้อยกว่าเขามากนัก และที่พิเศษกว่าคนอื่นนั่นก็คือเส้นใยที่มัดเขาไว้มีน้ำแข็งเกาะอย่างน่าอัศจรรย์

ส่วนอีกคนกลับดูเหมือนเขายิ่งกว่าเป็นฝาแฝด... ยกเว้นแต่ไม่มีแว่นตากรอบเหลี่ยม อีกทั้งชุดที่ใส่นั้นดูราวกับว่าเขาหลุดออกมาจากยุคกลาง ไม่เช่นนั้นเขาจะคิดว่าใบหน้ากวนๆ แม้ยามหลับกับผมเผ้าชี้โด่เด่ยุ่งเหยิงสีแดงเพลิงนั้นเป็นตัวเขาอีกคนหนึ่งเลยทีเดียว

เคลวินยืนจ้องร่างเหมือนของตัวเองอยู่นานด้วยความฉงน โดยเขาไม่รู้สึกตัวเลยว่าสองคนนั้นก็รู้สึกตัวอยู่เช่นเดียวกัน

"เคลวินใช่ไหม"

"เหวอ...!!!!!!" เด็กชายถอยกรูดพร้อมร้องเสียงดังอย่างตกใจ แต่ดวงตาสีเพลิงที่เหมือนกับของเขากลับไม่สะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย

"ฟังนะ...ใช้พลังของข้า..."

"นายเป็นใคร แล้วพลังอะไรของนาย ฉันไม่รู้เรื่อง" เคลวินโวยวาย

เด็กชายอีกคนก้มหน้าราวกับหนักใจที่ต้องอธิบายเรื่องทั้งหมด แต่แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้น "ข้าคือเคลวิน จากอาณาจักรเพลิง ...ความจริงแล้วข้าก็อยากมาช่วยกู้แสงสว่างเหมือนกัน แต่ถูกจับมาเสียก่อน ข้าเลยไปเข้าฝันเจ้าเพื่อมอบพลังให้...นี่เจ้าจำไม่ได้เลยเหรอ"

เคลวินนิ่งอึ้ง ถึงแม้ว่าเขายังคงมีความทรงจำอยู่ เขาก็จำฝันนั้นไม่ได้... "ฉันสูญเสียความทรงจำไปน่ะ"

เด็กชายจากอาณาจักรเพลิงขมวดคิ้วยับย่นราวกับหนักใจยิ่งกว่าเดิม "เพราะฉะนั้นเจ้าต้องใช้พลังของข้าไปกู้แสงสว่างมาให้ได้ เข้าใจไหม"

"ฟังจนเบื่อแล้วคำนี้..."

"...*พี่เคลวิน*"

เสียงเรียกที่เต็มไปด้วยความงุนงงนั้นทำให้เคลวินทั้งสองเบนความสนใจไปหาเจ้าของเสียงที่ถูกตรึงด้วยน้ำแข็งอยู่ข้างๆ ...และไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคงกำลังงงถึงขีดสุดว่าใครเป็นพี่ชายของเขากันแน่

"นาย..."

"พี่... มันเกิดอะไรขึ้น ผมอยากกลับบ้าน"

"...นายเป็นน้องฉันเหรอ"

เกิดความเงียบอันยาวนาน ก่อนที่เด็กชายจะระเบิดเสียงร้องไห้ออกมา ทำให้เคลวินทั้งสองตกใจจนทำอะไรไม่ถูก

"พี่จำผมไม่ได้เหรอ ผมโรเมอร์ น้องของพี่ไง... *ฮือๆ*"

คราวนี้เคลวินรู้สึกเห็นใจอย่างบอกไม่ถูก เมื่อคำพูดและน้ำตาของโรเมอร์พรั่งพรู "ผมกลัวจะตายอยู่แล้ว... พี่ยังจำผมไม่ได้อีก *ผมอยากกลับบ้าน!!! โฮๆ* ..."

"เคลวิน... ช่วยน้องชายของเจ้าซะ เอาดาบนี้ไป"

เด็กชายผู้เป็นความหวังสุดท้ายหันมาที่เคลวินอีกคน แต่เขาไม่เห็นดาบอะไร

สักเล่ม

"ดาบอะไร ไม่เห็นมี"

"ในมือข้า... มันเป็นดาบอัคคี จะใช้ได้กับพลังของเจ้า"

เมื่อเคลวินก้มหน้าลงก็เห็นด้ามดาบสีดำซึ่งไม่มีใบมีดติดอยู่อยู่ในมือของอีกฝ่าย เขารับมันมาพิจารณา... "ของนายเหรอ"

"อันที่จริงเป็นของพ่อข้า ข้า...เอ่อ ยืมมันมา... พ่อข้าเป็นอัศวินแห่งอาณาจักรเพลิงน่ะ ลองใช้มันดูสิ"

เด็กชายคะยั้นคะยอ เคลวินเลยลองใช้ด้วยความตื่นเต้นทันที เขารวบรวมพลังของตัวเองไปที่ดาบนั้น... แล้วพบว่านี่คืออาวุธที่วิเศษที่สุด

โรเมอร์ถึงกับหยุดร้องไห้เมื่อเห็นเปลวไฟลุกโชติช่วงออกมาจากปลายด้าม รูปทรงของเปลวเพลิงเป็นรูปทรงเดียวกับดาบ ซึ่งกลายเป็นใบมีดอัคคีอย่างน่าอัศจรรย์

เคลวินเหวี่ยงดาบอัคคีไปรอบๆ... เขาพึงพอใจกับลีลาของเปลวไฟที่ดูมีชีวิตอย่างน่าประหลาด แต่ก็ดูแข็งแกร่งราวกับเหล็กกล้า

ทันใดนั้นโรเมอร์ก็หวีดร้องเมื่อดาบอัคคีได้ฟาดผ่าเส้นใยน้ำแข็ง ทำให้มันค่อยๆ ละลายลง แล้วปลดปล่อยเด็กชายให้เป็นอิสระในที่สุด

"บอกสิว่าพี่จะพาผมกลับบ้าน!" เคลวินถึงกับจุกเมื่อน้องชายโผเข้ากอดอย่างแรงจนเกือบดับไฟจากดาบอัคคีไม่ทัน เขาได้แต่ลูบหัวเด็กชายในอ้อมกอด

"***เคลวิน!!!*** ...เคลวินจริงๆ ด้วยโบฟอร์ต" ตอนนั้นเองที่มีเสียงของใครบางคนดังขึ้นจากแถวนั้น... เมื่อผู้ถูกเรียกหันไปมองก็เห็นว่าคนที่เรียกเขานั้นเป็นเด็กสาวที่มีร่างกึ่งโปร่งแสง ผมสีฟ้าใสพร้อมกับดวงตาสีอำพัน

"เหอะ! เก่งกว่าที่คิดอีกนะที่มาช่วยเราได้" เสียงหยันๆ แบบประชดอยู่ในทีนั้น เป็นของเด็กหนุ่มตาสีฟ้าผู้อยู่ในชุดเจ้าชายที่มีผ้าคลุมสีขาวเช่นเดียวกับสีผมซึ่งผมของเขาดูจะปลิวลมตลอดเวลา

"ฉันรู้จักพวกนายเหรอ"

คราวนี้แอมแปร์กับโบฟอร์ตถึงกับมองหน้ากันอย่างงงงวย เพราะน้ำเสียงนั้นดูจริงจังเกินกว่าจะล้อเล่น ทำให้เจ้าชายวายุฉุนกึก

"อย่ามาล้อเล่นนะ เจ้ามาช่วยพวกเราก่อนจะได้ไหม!!"

เคลวินจึงปล่อยน้องชายให้ยืนรอก่อนจะไปช่วยอีกสองคนที่ดูร้อนรนเหลือเกิน และคราวนี้เขาสังเกตว่าเส้นใยสีดำสนิทนั้นแค่ถูกแสงสว่างจากดาบเพลิงก็ละลายหายไปแล้ว

หลังจากที่ทั้งสองเป็นอิสระ เคลวินก็ชิงตอบไปก่อนที่ทั้งคู่จะได้ถาม "ถือว่าฉันถูกดูดความทรงจำไปก็แล้วกัน... และถ้าพวกนายจะช่วยฉันได้ก็อย่าช้าเลยดีกว่า"

"อะไรที่ทำให้นายคิดว่าเราจะช่วยแค่นายคนเดียวล่ะ" โบฟอร์ตย้อนถาม แต่คำพูดอวดดีของเขาถูกคั่นด้วยเสียงอันอ่อนโยนของแอมแปร์

"งั้นเราก็ขอแนะนำตัวอีกครั้งแล้วกัน... ฉันแอมแปร์ เป็นตัวแทนกระแสไฟฟ้า ส่วนนี่โบฟอร์ต เป็นเจ้าชายแห่งอาณาจักรวายุ... และพวกเรา... *เป็นความหวังสุดท้ายเหมือนกัน*"

เคลวินยิ้มออกเมื่อได้ยินคำพูดสุดท้ายของเธอ ซึ่งทำให้เขาอุ่นใจเป็นครั้งแรกหลังจากที่ผ่านการผจญภัยมายาวนาน

๒๒

แอ็บซอร์บ

"พี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน" โรเมอร์เดินมาหลบอยู่ข้างหลังพี่ชายอย่างที่เขาชอบทำเสมอ แม้ว่าตอนนี้ความสูงของทั้งสองจะไล่เลี่ยกันแล้วก็ตาม

"ใครน่ะ" แอมแปร์ถามขึ้นพลางแปลกใจในความเหมือนของสองพี่น้อง

"น้องชายฉัน... ใช่ปะ นายชื่ออะไรนะ" โรเมอร์แอบนิ่วหน้าด้วยความน้อยใจ

"โรเมอร์ครับ..."

รู้สึกตัวอีกทีโบฟอร์ตก็เข้าประชิดตัวเด็กชายได้แล้ว และไม่มีใครนึกถึงว่าเขาจะซ้อนคางโรเมอร์ให้หันมามองหน้าตนแบบนี้

"เหรอ น่ารักกว่าคนพี่ตั้งเยอะแน่ะ"

"แล้วไงล่ะ" เคลวินย้อน แล้วดึงน้องชายที่กำลังเขินอายจนหน้าร้อนผ่าวให้กลับมายืนข้างตนอีกครั้ง พลางมองโบฟอร์ตอย่างไม่ไว้ใจ

"นี่พวกเธอ ...พอก่อนได้ไหม" แอมแปร์แทรกเพราะเริ่มเห็นท่าไม่ดี

"ก็อยากให้รู้ไว้ว่า... เจ้ามันน่าจะเป็นอย่างน้องบ้าง"

โบฟอร์ตดึงมือของโรเมอร์เข้ามาใกล้ แล้วทำหน้าเจ้าเล่ห์อย่างน่ากลัวจนไม่มีใครกล้าห้าม แต่แล้วในที่สุดเขาก็หยุดการกระทำนั้นเสียเอง

...เพราะมือของเขากลายเป็นน้ำแข็งไปเสียแล้ว...

"อะ...ขอโทษครับ คือ...ผมไม่ได้ตั้งใจ" โรเมอร์รีบชักมือกลับก่อนที่น้ำแข็งจะลามแขนโบฟอร์ตมากไปกว่านี้ ทุกคนอึ้งไปนาน

"เจ๋งนี่นา ทำได้ยังไงน่ะ" เคลวินดูจะตื่นเต้นแกมสะใจเป็นพิเศษ

"...ก็พลังของข้าอีกนั่นแหละ"

คราวนี้ทุกคนหันไปหาคนพูดที่เหมือนเคลวินเสียยิ่งกว่าเหมือน ลูกชายอัศวินเงยหน้าขึ้นมาอธิบายเบาๆ

"พอข้าเห็นเด็กคนนี้ ข้าก็คิดได้ว่าคงเกี่ยวข้องกับเจ้าก็เลยแบ่งพลังที่เหลือให้ แต่เพราะพลังข้าเหลือน้อยก็เลยเป็นพลังกลับขั้ว...แทนที่จะให้ความร้อนแต่เป็นดูดความร้อนเสีย..."

"อ้อ...ก็เลยเห็นเส้นใยเมื่อกี้มีน้ำแข็งเกาะใช่ไหม คงใช้ได้เวลากลัวละสิ" เคลวินตอบรับอย่างเข้าใจ ไม่สนใจโบฟอร์ตที่พยายามสะบัดแขนเร่าๆให้น้ำแข็งหลุดออกจากมือ

"งั้น เคลวิน..." แอมแปร์ดึงความสนใจของเคลวินกลับมาอีกครั้ง "โปรดช่วยครอบครัวของฉันด้วยนะ... ช่วยทุกคนได้เลยยิ่งดี..."

ดวงตาสีเพลิงหลังกรอบแว่นหันไปมองกลุ่มคนที่มีลักษณะกึ่งโปร่งแสงเช่นเดียวกับแอมแปร์ซึ่งต่างก็หมดสติและถูกตรึงไว้ เขาเห็นบางสิ่งที่น่าหวั่นกลัวยิ่งกว่า

...พวกแอ็บซอร์บ...

อสุรกายหน้ากากขาวโพลนใต้ผ้าคลุมสีดำทะมึนนับพันตนกลับกลายเป็นร่วมหมื่น พากันผุดขึ้นมาจากพื้นที่วงกลมสีขาวตรงกันหลุมที่เชื่อมต่อกับพื้นที่เบื้องบน และมีอีกหลายส่วนที่ปรากฏออกมาจากความมืดมิดอย่างไร้สุ้มเสียง ราวกับการ

ฟื้นสติให้กับตัวประกันเหล่านั้นเท่ากับปลุกให้พวกมันกลับมาที่นี่ และไม่ทันไรพวกเขาก็ตกอยู่ภายใต้วงล้อมของพวกมันเสียแล้ว

"พี่...ผมกลัว..."

เคลวินรู้สึกเย็นวาบไปทั้งร่างเมื่อน้องชายกอดเขาไว้ข้างหลัง และก่อนที่เขาจะต้องถูกน้ำแข็งเกาะไปทั้งตัว เคลวินก็ผละออกมาได้ก่อน

"เอานี่ไปโรเมอร์... เพราะเราจะสู้"

เขายื่นธนูกับลูกศรของใครบางคนที่ทำหล่นไว้ให้น้องชาย แล้วยิ้มกวนๆ

"...ใช่ไหม"

แทนคำตอบ ความหวังสุดท้ายอีกสองคนก็อยู่ในท่าเตรียมสู้ไว้เรียบร้อยเช่นกัน และเมื่อทุกคนพร้อม...พวกแอ็บซอร์บก็พร้อมเช่นเดียวกัน

"สู้ให้ชนะล่ะ..." เคลวินแห่งอาณาจักรเพลิงส่งท้าย... อันที่จริงถึงเขาไม่ได้บอกทุกคนก็รู้ดี...

เปลวเพลิงลุกโชติช่วงออกมาจากดาบอัคคี กระแสไฟฟ้าแล่นปราดทั่วร่างกึ่งโปร่งแสง ผมสีขาวกับตาสีฟ้ากลายเป็นสีเทาเข้มอย่างรวดเร็ว และธนูธรรมดาๆ ก็กลับมีลูกศรน้ำแข็ง...เตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ในสงครามอันไม่มีวันสิ้นสุด

...พวกเขาต้องชนะ...

ความหวังสุดท้ายทั้งสามไม่รีรอ รีบพุ่งเข้าปะทะเหล่าปีศาจแห่งความมืดที่ตรงเข้ามาหาเช่นเดียวกัน โรเมอร์ไม่ได้เข้าร่วมวงด้วยแต่ช่วยคุ้มกันจากระยะไกลอยู่ข้างหลัง เมื่อลูกศรน้ำแข็งของเขาพุ่งเข้าปักร่างสีดำมันก็ถูกน้ำแข็งตรึงเอาไว้ตรงข้ามกับตัวที่ถูกเปลวเพลิงจากดาบอัคคีกลับลุกติดไฟและละลายหายไป

แอมแปร์ผู้มักจะต่อสู้เชิงรับเป็นเกราะกำบังเปลี่ยนมาปล่อยกระแสไฟฟ้าแรงสูงช็อตพวกแอ็บซอร์บคราวละหลายตัว ทำให้พวกมันชักดิ้นชักงอก่อนหายวับไป ส่วนโบฟอร์ตก็คึกได้ที่เลยเที่ยวปล่อยพลังวายุกระแทกใส่เหล่าแอ็บซอร์บไม่ยั้ง

"นี่โบฟอร์ต... ฉันคิดอะไรดีๆ ออกแล้ว" เคลวินแยกเขี้ยวพร้อมกับเหวี่ยงดาบอัคคีฟาดใส่เหล่าปีศาจอย่างเมามัน "...นายสร้างพายุหมุนได้ไหม"

"หึ...สบาย" โบฟอร์ตเว้นวรรคการอัดพวกแอ็บซอร์บมาสร้างพายุหมุนตามคำขอ และไม่นานนักทอร์นาโดลูกย่อมๆ ก็ปรากฏอยู่ท่ามกลางการต่อสู้ของพวกเขาอย่างน่าตื่นตะลึง

"*เยี่ยม!* เอาไปกินซะ!!!" เคลวินฟาดดาบอัคคีเข้าหาพายุหมุนลูกนั้น และไม่ทันไรมันก็กลายเป็นพายุไฟอันน่าสะพรึงกลัว

ผลจากความร้อนกับความสว่างของพายุไฟลูกนั้นทำให้พวกแอ็บซอร์บถูกทำลายไปมากมายมหาศาล จนเคลวินกับโบฟอร์ตลืมความขุ่นเคืองที่ผ่านมาแล้วยิ้มให้กันอย่างพอใจ

"พี่เคลวิน!!!!!"

เกิดสิ่งที่พวกเขาคาดไม่ถึง... พายุไฟที่โหมกระหน่ำไล่พวกแอ็บซอร์บที่เหลือเข้าไปหาโรเมอร์... รวมทั้งพายุลูกนั้นก็ตรงไปหาเด็กชายอย่างไม่ปรานีอีกด้วย

"รอเดี๋ยวนะ..."

เคลวินยังไปไม่ถึงน้องชาย แอมแปร์ก็ลอยไปถึงเขาก่อนแล้ว เธอสร้างสนามแม่เหล็กไฟฟ้าขึ้นมาทันที

ภาพกำแพงโปร่งแสงที่มีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านนั้นทำให้เขานึกถึงสองฝาแฝด... ทำให้เขานึกขึ้นได้ว่าเพื่อนที่ทั้งสองได้พูดไว้คือเธอคนนี้...

เหล่าแอ็บซอร์บต่างหนีตายกระจัดกระจายหายไป พลังสนามแม่เหล็กไฟฟ้ามีอำนาจพอที่จะลบล้างพลังของพายุไฟได้สำเร็จ... ในที่สุดพายุลูกนั้นก็สลายไป

"เอาอีกสักลูกไหม" โบฟอร์ตถามขึ้นเมื่อเห็นว่าพวกแอ็บซอร์บจากที่ไหนก็ไม่รู้ได้เข้ามาเสริมพวกที่ถูกทำลายไปจนจำนวนของพวกมันเพิ่มขึ้นพอๆ กับในตอนแรกเสียแล้ว

"อย่าเลย...อันตรายเกินไป" แอมแปร์ลอยมาห้ามพวกเขาไว้ "และพวกเธอจะทำให้คนที่เหลือได้รับอันตรายไปด้วย"

"โธ่...อย่างนี้ก็หมดสนุกสิ"

เคลวินบ่นเสียดาย แต่ก็ต้องทำตามคำบอกของเธอ เพราะอย่างน้อยเขาก็

ไม่อยากจะฆ่าน้องชายของตัวเอง

"พวกมันมีเยอะเกินไป... เราต้องออกไปจากที่นี่...ไปหาโฟตอน" แอมแปร์พูดเสียงเครียดพร้อมกับส่งกระแสไฟฟ้าแรงสูงราวกับฟ้าผ่าใส่พวกปีศาจ

"งั้นก็ต้องไปรวมกันตรงพื้นที่สีขาวสินะ" โบฟอร์ตเริ่มหมดแรงแต่ก็ยังคงกัดฟันสู้ เคลวินพยักหน้ารับรู้ก่อนจะวิ่งกลับไปรับน้องชายให้มารวมกัน

ตอนนี้พวกเขาเริ่มจะหมดแรงแล้วเนื่องจากใช้พลังสู้ตอนแรกมากเกินไป เพราะคิดไม่ถึงว่าจะมีพวกแอ็บซอร์บเพิ่มมาทีหลังมากมายขนาดนี้

โรเมอร์ถูกพี่ชายแบกขึ้นบ่าเพราะเขาสะดุดล้มเมื่อสักครู่จนขาแพลง เขาแปลกใจว่าเคลวินจำได้แล้วหรือว่าเขาชอบให้อุ้มแบบนี้ แต่เขาก็อ้ำอึ้งอยู่ได้ไม่นาน

"ช่วยยิงธนูที... คุ้มกันข้างหลังด้วย"

เคลวินเริ่มหอบฮักเมื่อต้องวิ่งไปข้างหน้าพร้อมแบกน้ำหนักของคนที่ร่างกายพอๆกับตน แล้วยังต้องฟาดดาบอัคคีใส่ร่างสีดำมืดไปตลอดทาง โรเมอร์จึงต้องช่วยแบ่งเบาภาระด้วยการง้างคันธนู ยิงศรน้ำแข็งทะลุร่างศัตรูที่ไล่หลังไปด้วย

ในที่สุดพวกเขาก็ตัดสินใจมารวมตัวกันอยู่ในพื้นที่สีขาว เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับแผนการต่อไป... แต่มันอาจจะไม่ง่ายอย่างที่คิด

เพราะพวกแอ็บซอร์บกลับไม่ปรานีและเริ่มล้อมวงเข้ามาใกล้พวกเขามากขึ้นเรื่อยๆ ก่อนที่พวกเขาจะต่อกรอะไรได้ทัน พวกมันก็ดูดพลังของพวกเขาไปกินกันอย่างเอร็ดอร่อยจนทุกคนต้านทานไม่ไหว... และทุกวินาทีที่พวกมันเข้ามาใกล้ก็ยิ่งรู้สึกว่าเรี่ยวแรงกำลังลดน้อยลงทุกที

"พี่..." โรเมอร์พยายามจะเรียกเคลวิน แต่ไม่สำเร็จ...

ตอนนั้นเองที่พวกมันตัดสินใจเปลี่ยนแผนการมาจับพวกเขากลับไปเก็บไว้เป็นอาหารมื้อใหญ่อีกครั้ง

แล้วเคลวินก็ได้รู้ว่าเส้นใยสีดำทมิฬที่ตรึงพวกตัวประกันเอาไว้นั้นมาจากไหน เพราะตอนนั้นพวกแอ็บซอร์บยื่นส่วนที่ควรจะเป็นมือมาหาพวกเขาจากทุกทิศทุกทาง

...ราวกับภาพช้าที่เส้นใยสีดำค่อยๆพุ่งออกมาจากอวัยวะใต้ผ้าคลุมอันน่า

สยดสยอง... อีกแค่นิดเดียวเท่านั้นพวกเขาก็จะถูกจับกลับไป...และกลับไร้หนทางต่อสู้

นี่พวกเขาจะต้องจบอยู่เพียงแค่นี้หรือ...

๒๓

ซินิสตรา

“แคนเดลา!!!”

เร็วยิ่งกว่ากะพริบตา... บางสิ่งบางอย่างที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น ในวินาทีนั้น พวกเขารู้สึกว่ามีใครบางคนโผล่ขึ้นมาจากพื้นที่สีขาวแล้วดึงตัวพวกเขาเข้าหากันก่อนที่ภาพทะเลปีศาจจะหายวับไป...ทันท่วงทีก่อนที่เส้นใยสีดำนั้นจะมาถึงพวกเขา และในที่สุดเมื่อความรู้สึกมึนหัวจากการเดินทางเร่งด่วนจางหายไป พวกเขาก็รู้สึกตัวว่ามาถึงจุดหมายเรียบร้อยแล้ว

...ภาพอาณาจักรแคนเดลาปรากฏสู่สายตาอีกครั้ง ทุกคนใช้เวลาอยู่หลายวินาที ก่อนจะรู้ว่าไม่ได้มีกันแค่สี่คนอีกต่อไป

ใครบางคนที่มาช่วยพวกเขายืนอยู่ตรงนั้น...พร้อมส่งรอยยิ้มจากหางตาที่มีรอยตีนกายับย่นก่อนวัยหลังแว่นตามาให้... เป็นใครบางคนที่โรเมอร์จำผมพองฟู

สีน้ำตาลแดงและร่างผอมแห้งราวกับกระดูกจะโปนออกมาทั่วตัวภายใต้ชุดกระโปรงลูกไม้นั้นได้ดี

"...ครูซินิสตรา!"

"ไง...แคลอรี ครูมาช่วยพวกเธอทันใช่ไหม"

ครูซินิสตรายังคงยิ้ม แม้ว่าความสงสัยจะยังคงลอยอบอวล

"แล้วพวกเธอ...สบายดีหรือเปล่า แอมแปร์...โบฟอร์ต"

หนุ่มสาวทั้งสองที่ถูกถามไถ่จากคนแปลกหน้านิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนที่แอมแปร์จะชิงพยักหน้าตอบรับไปได้ก่อนอีกคน

"เดี๋ยวก่อน... แล้วป้าเป็นใคร"

ครูซินิสตราเกือบยั้งตัวเองไม่ให้ยัวะไม่ทัน แต่เพราะโรเมอร์เข้าห้ามพี่ชายที่ความทรงจำสูญหายไปได้ก่อนจะพูดอะไรต่ออีก

"ครูวิทยาศาสตร์ที่สอนพี่ไง..." โรเมอร์หันไปกระซิบกับพี่ชาย แล้วหันไปหาอาจารย์เพื่อขอโทษแทนพี่ชายอย่างที่เขาทำอยู่เสมอ "...ผมต้องขอโทษแทนพี่ด้วยนะครับ คือเขาสูญเสียความทรงจำไป ...ว่าแต่ ครูมาได้ยังไงหรือครับ"

เด็กชายถามคำถามที่ตรงใจกับทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้น ส่วนครูก็ได้แต่ทำหน้ายิ้มๆ แบบภูมิใจในตัวเอง "ครูตามพวกเธอมาไงล่ะ... แต่มีอีกอย่างที่พวกเธอควรจะรู้ นั่นคือครูเองก็มีความสามารถไม่แพ้พวกเธอเหมือนกัน..."

เคลวินทำท่าหาวอย่างไม่สนใจและมันเกือบทำให้เขาต้องหัวแบะ

"คืออะไรหรือคะ" แอมแปร์ถามด้วยความอยากรู้

"...ครูน่ะ*มองเห็นอนาคตได้*น่ะสิ"

คราวนี้แม้แต่เคลวินเองก็ไม่กล้าจะเถียง... เพราะมัวแต่อึ้งเช่นเดียวกับอีกสามคน ครูซินิสตราเลยถือว่าเป็นสัญญาณให้เธอเล่าต่อไป

"ความจริงครูมีความสามารถนี้มาตั้งนานแล้ว... ครูเกิดอยากรู้ขึ้นมา ครูเลยศึกษาวิทยาศาสตร์เพื่อต้องการจะหาคำตอบ แต่ที่แปลกก็คือเมื่อครูมาอยู่ที่นี่แล้ว... ความสามารถในการหยั่งรู้ก็เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม"

"แล้วครูเห็นอะไรบ้างครับ" โรเมอร์ถามอย่างสนใจเป็นพิเศษ ผิดกับพี่ชายของตน

"ครูเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่... เห็นพวกแอ็บซอร์บตอนที่จับราซากับราซินีไป เห็นการผจญภัยของพวกเธอ และเห็นอนาคตต่อจากนี้... ว่ามีใครบางคนได้คิดแผนการชั่วร้ายเอาไว้เบื้องหลัง..."

"ไม่เบื้องหลังละ อย่างโมลเนี่ย" เคลวินพึมพำ

ครูซินิสตราทำเสียงจิ๊กจั๊กอย่างไม่พอใจ ก่อนจะพูดต่อว่า "และเธอ เคลวิน เธอจะต้องมอบพลังให้แก่ลูกแก้วแห่งแสงสว่างซึ่งซ่อนไว้ในที่ที่เธอคาดไม่ถึง"

"ลูเมนบอกว่าอยู่ที่หอคอยกลางปราสาท ...นี่ก็คาดถึงแล้วไง"

"แล้วข้าล่ะ" โบฟอร์ตที่ถูกข่มให้เงียบเสียงมานานโพล่งขึ้นมาบ้าง

"พวกเธอน่ะเหรอ... ก็ต้องช่วยพาพวกเราไปที่ปราสาทไงล่ะ"

ยังไม่มีใครทันได้ถามถึงเหตุผล พวกเขาก็รู้คำตอบเมื่อมองไปยังใจกลางเมือง

...ลำแสงเชื่อมต่อ*หายไปแล้ว*...

ครูซินิสตราเป็นคนเดียวที่ไม่ได้หันไปมอง แต่เธอก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น "ลูกแก้วแห่งแสงสว่างกำลังจะหมดพลังลง ถ้าหากเราไม่ทำอะไรสักอย่าง..."

โรเมอร์ทำท่าหนักใจจนเผลอกำมือแน่น "แล้วเราจะขึ้นไปยังไงล่ะครับ"

"ก็ต้องอาศัยน้ำใจคนที่ลอยได้นั่นแหละ..."

สองคนที่ถูกพูดถึงนั้นรู้ตัวดีตั้งแต่พวกเขารู้ว่าลำแสงได้หายไปแล้ว โดยไม่ต้องให้เคลวินประชดเช่นนี้

"รู้แล้วละน่า..."

โบฟอร์ตแอบเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่เงียบๆ ขณะที่อุ้มครูซินิสตราขึ้นไปยังชั้นลอยเบื้องบน... ส่วนตัวการนั้นก็ดูเหมือนจะแอบยิ้มกริ่มอย่างสะใจ

เพราะก่อนหน้านั้นเพียงแค่แวบเดียวตอนที่เขาปรายตามองโรเมอร์ซึ่งตัว

เล็กที่สุดด้วยความหวังที่จะได้ออมแรงในการเดินทาง เขากลับถูกพี่ชายของโรเมอร์อ่านใจทะลุทะลวงไปถึงความคิดชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่โดยไม่รู้ตัว

"เอาเป็นว่าเธอพาฉันกับโรเมอร์ขึ้นไปนะแอมแปร์..." เสียงเรียบๆของเคลวินดังก้องอยู่ในหัว และรอยยิ้มกวนๆสะใจที่ขัดขวางแผนการของโบฟอร์ตได้สำเร็จยังคงจำได้ติดตา ขณะที่นายตัวแสบดึงน้องชายเข้าหาตัว

"...ฝากครูซินิสตรากับนายด้วยนะ"

หน็อย...ไอ้เจ้าเคลวิน... ลองมาอุ้มป้าแก่นี่ดูสิแล้วจะรู้สึก!

เขาต้องอุ้มครูซินิสตราทั้งตัว แต่แอมแปร์แค่จับมือสองพี่น้องไว้ก็ลอยขึ้นได้สบายๆ และยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนว่าครูสาวใหญ่จะพอใจที่ถูกเขาอุ้มอีกด้วย

แถมรอยยิ้มกวนอารมณ์นั้นยังคงไม่หายไปเมื่อทุกคนมาถึงพื้นลอยชั้นบนที่มีปราสาทลูมินอสตั้งตระหง่านอยู่เบื้องหน้า ทำให้โบฟอร์ตไม่หายอารมณ์เสียเลยสักนิด

"ถอยไป... ฉันจัดการเอง"

เจ้าชายวายุเดินตรงเข้าไปหาประตูหินที่มีขนาดใหญ่กว่าพวกเขาสักสองเท่า... ไม่ทันไรสีผมกับสีตาของเขาก็กลายเป็นสีดำทะมึน

"เขาโมโหอะไรเหรอ"

เคลวินพยายามทำเสียงงงๆ เขาพูดไม่ออกเมื่อเห็นโบฟอร์ตรวบรวมพลังได้มากที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา...

เส้นผมกับผ้าคลุมของเจ้าชายวายุโบกสะบัดอย่างบ้าคลั่ง พร้อมๆกับพายุโหมกระหน่ำอยู่รอบกาย ทำให้อีกสี่คนที่เหลือต้องถอยไปตั้งหลักอยู่หลายก้าวก่อนที่พายุนั้นจะสงบลง กลายเป็นแรงอัดอากาศขนาดมหาศาล...พุ่งเข้าใส่ประตูหินอย่างไม่ปรานี

แต่ที่เขากลับนึกไม่ถึงนั่นก็คือ ประตูยักษ์นั้นก็ไม่ปรานีเขาเช่นเดียวกัน เพราะมันแข็งแกร่งจนทำให้พลังวายุสะท้อนกลับใส่เจ้าของจนหล่นลงไปเบื้องล่างอีกครั้ง...

"โบฟอร์ต!!!"

จากนั้นเพียงเสี้ยววินาที แอมแปร์ก็ตามลงไปช่วยอย่างไม่คิดชีวิต เพราะความเป็นแม่ในตัวเธอที่ทำให้เธอเป็นห่วงใครๆไปเสียหมด ผิดกับเคลวินในตอนนี้ที่ดูจะไม่ใส่ใจโบฟอร์ตเลยแม้แต่น้อย

"เจ้าโง่เอ๊ย... ขอฉันลองบ้างเถอะ"

ดาบอัคคีติดไฟขึ้นมาดั่งใจ และมันก็พร้อมจะฟาดฟันใส่อุปสรรคข้างหน้าอย่างแน่นอนถ้าไม่มีเสียงใครคนหนึ่งขัดจังหวะขึ้นมาเสียก่อน

"จะเผาปราสาทนี้หรือไง"

เสียงของแอมแปร์ฟังดูหงุดหงิด ทำให้เคลวินลดดาบในมือลงอย่างเกรงๆ พลางเหลือบมองโบฟอร์ตที่หมดสภาพเพราะใช้พลังมากเกินไป

"โรเมอร์ ทำประตูนี่ให้เป็นน้ำแข็งที"

เมื่อเด็กชายได้ฟังก็ดูท่าทางตื่นๆ เพราะกลัวว่าตัวเองจะทำไม่สำเร็จ เขาไม่รู้ตัวว่าครูซินิสตรากำลังอ่านใจเขาอยู่

ข้อมือบางของเด็กชายถูกครูจับให้เอื้อมมาแตะประตู บังเกิดภาพอัศจรรย์ขึ้นตรงหน้าเนื่องมาจากความกลัวของเขา เริ่มจากน้ำแข็งที่เกาะกินหินแกร่งบริเวณมือของเด็กชายแผ่ขยายไปทั่วประตูอย่างรวดเร็ว

โรเมอร์ชักมือออกอย่างตื่นตะลึงต่อสิ่งที่ตนได้ทำลงไป เคลวินยืนดูเงาบิดเบี้ยวของตัวเองในประตูน้ำแข็งเบื้องหน้าอย่างอัศจรรย์ใจไม่แพ้กัน

"ทีนี้ก็...ถอยไป"

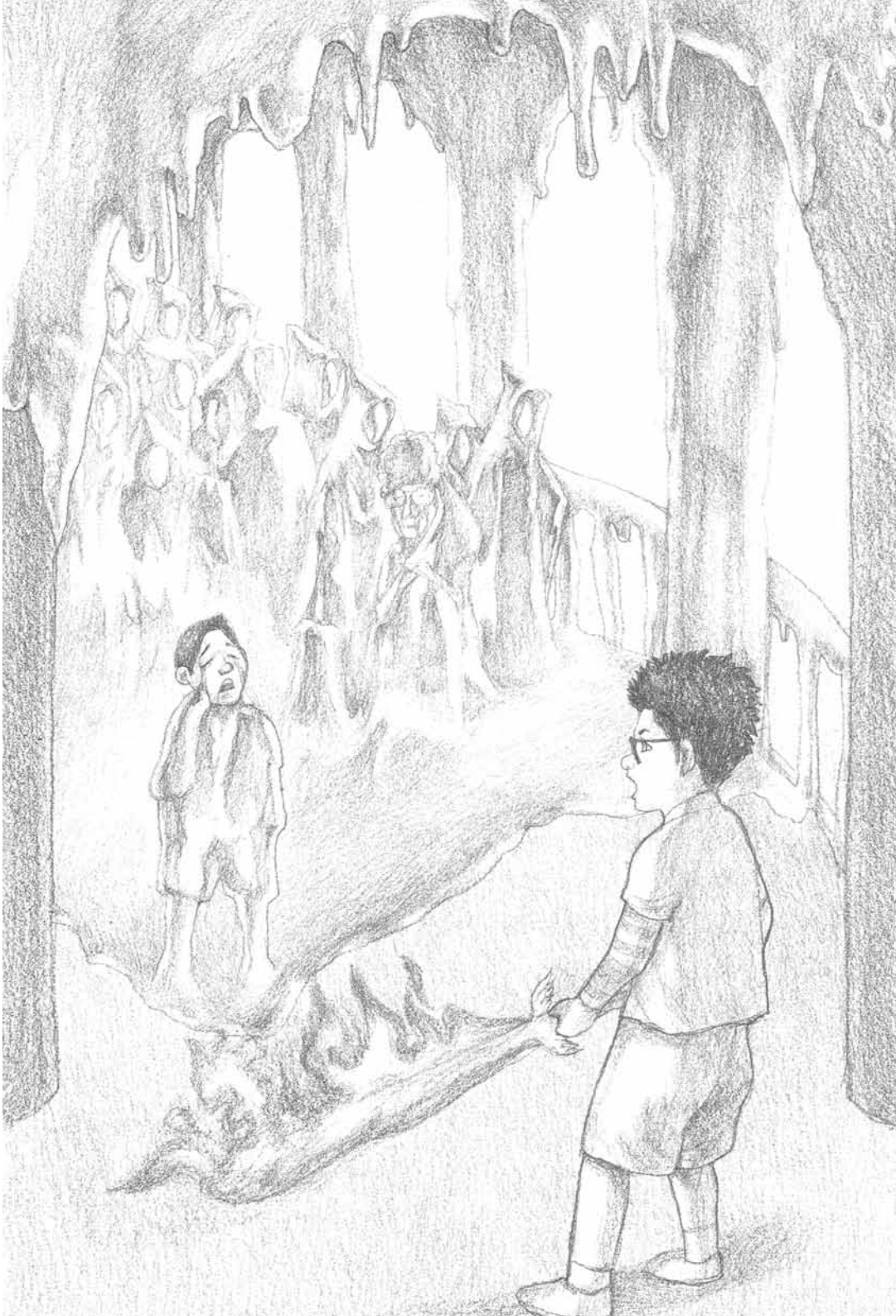
...ไม่มีใครกล้าขัดคำสั่งนั้นเมื่อเห็นแอมแปร์เอาจริงกว่าทุกครั้ง เธอลอยตัวขึ้นเล็กน้อย กางแขนออกสองข้าง และยิ่งดูเหนือมนุษย์เมื่อกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านร่างอย่างรุนแรง ส่งผลให้ผมสีฟ้าอ่อนของเธอชี้ตั้งทุกทิศทางราวกับเธอเป็นฝ่ายถูกไฟฟ้าช็อตเสียเอง ดวงตาสีอำพันนั้นเหลือบหายไปอย่างน่าสยดสยอง

แต่ละวินาทีที่ผ่านไปกระแสไฟฟ้าก็ยิ่งแรงขึ้น จนในที่สุดเพียงแค่เธอเหวี่ยงแขนสองข้างเข้าหากันให้เกิดเสียงตบมือดังสนั่นหวั่นไหวราวกับเสียงฟ้าร้อง ก็เกิดสายฟ้าฟาดใส่ประตูน้ำแข็งแหลกเป็นเสี่ยงๆ จนคนที่เหลือหลบเศษน้ำแข็งที่แตก

กระจายแทบไม่ทัน

...และสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ก็ทำให้ทุกคนถึงกับอ้าปากค้าง และยิ่งแปลกใจมากขึ้นเมื่อแอมแปร์กลับคืนสู่สภาพปกติแล้วพูดด้วยเสียงอ่อนโยนที่ทุกคนคุ้นเคยว่า...

"เอ้า...ไปกันได้รึยังคะ"

๒๔

หนทางที่แสนไกล

เคลวินแทบไม่เชื่อสายตาในสิ่งที่ตนเห็นเมื่อได้เข้ามาภายในตัวปราสาทลูมินอส... ภาพความรุ่งเรืองสว่างไสวของที่แห่งนี้ที่ควรจะมีได้หายไปหมดสิ้น แม้แต่โคมระย้าอันงดงามยังดูหม่นหมองไม่เห็นเค้าเดิม สร้างความมืดมนหมดหวังแก่ผู้ที่พบเห็นไม่ต่างจากเมื่อมีพวกแอ็บซอร์บคอยดูดความสว่างไสวอยู่รอบข้าง

"แล้ว...เอาไงต่อ" โบฟอร์ตถามเพลียๆ ที่จริงเขาก็ไม่คาดหวังคำตอบมากนัก

"หอคอยกลางปราสาท!"

จู่ๆ เสียงของครูซินิสตราที่แย่งเคลวินพูดเสียก่อนก็กลายเป็นเสียงราบเรียบไร้อารมณ์อย่างน่าประหลาด ที่ประหลาดไปกว่านั้นก็คือดวงตาของเธอกลายเป็นสีม่วงราวกับไม่ใช่ตัวของเธอเอง

"ที่นั่นแผนการชั่วร้ายจะถูกเปิดเผย... และโฟตอนจะถูกเก็บไว้ในที่ที่คาดไม่ถึง..."

"แผ่นเสียงตกร่องเหรอป้า" เคลวินเลิกคิ้วถามเมื่อรู้สึกว่าเขาเคยได้ยินประโยคนี้มาก่อนจากปากของคนคนเดียวกันนี้...ที่กำลังกลับมาเป็นเหมือนเดิม

"เหลือเวลาไม่มากแล้ว..."

แอมแปร์ขัดจังหวะพวกเขาโดยหันเหความสนใจของทุกคนไปที่พวกแอ็บซอร์บ ซึ่งก่อตัวขึ้นจากความมืดทุกทิศทางโดยไม่บอกกล่าว... พวกมันยืนเรียงกันเป็นกองทัพกันไม่ให้พวกเขาไปถึงเป้าหมาย ภาพนั้นสร้างความน่าสะพรึงกลัวแผ่ซ่านไปถึงขั้วหัวใจ

"*เยี่ยม!* มาฆ่าพวกมันให้สิ้นซากกันดีกว่า"

โบฟอร์ตพูดยิ้มๆ อย่างลืมตัวว่าเขากำลังอ่อนแอ แอมแปร์เกิดฉุนกึกในความดื้อดึงของเขา

"พวกมันมีเยอะเกินไป... จุดประสงค์ของเราคือต้องไปให้ถึงหอคอยกลางปราสาทให้เร็วที่สุด..."

"และหาโฟตอนให้เจอก่อนพวกแอ็บซอร์บ" เคลวินเสริม ในขณะที่เหล่าปีศาจอำมหิตค่อยๆ เคลื่อนกายเข้ามาและเพิ่มจำนวนไม่หยุดหย่อน

"...เพราะฉะนั้น ฉันมีความคิดที่ดีกว่า"

คราวนี้แอมแปร์ไม่รอฟังคำค้าน เธอสร้างเกราะสนามแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งดูเหมือนอยู่กลางน้ำพุครอบทุกคนเอาไว้ทันที ทำให้ทั้งหมดปลอดภัยได้พอสมควร

"ฉันเคยเห็นที่นี่มาก่อน..." ครูซินิสตรามองไปรอบๆ รู้สึกคุ้นเคยกับภาพร่างสีดำสนิทที่ถูกสนามแม่เหล็กไฟฟ้ากระแทกอยู่รอบตัว

"อาจารย์นำไปเลยครับ" โรเมอร์พยายามข่มเสียงที่สั่นนิดๆ ให้ดูเป็นปกติ แม้จะกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นจับใจ แต่เขาก็หันหลังกลับไปไม่ได้อีกแล้ว

...ในที่สุดพวกเขาก็ออกค้นหาที่หมาย โดยมีครูซินิสตรานำทางจากภาพนิมิตที่จำได้ท่ามกลางพวกแอ็บซอร์บที่อยู่กันกระจัดกระจายไปตลอดทาง

"มาจากไหนกันเยอะแยะนะ!" จู่ๆ เคลวินก็รู้สึกเย็นวาบมากกว่าปกติเพราะน้องชายดึงเสื้อเขาอยู่ข้างหลัง... ภาพนี้ก็ทำให้โบฟอร์ตนึกถึงพี่น้องของตนขึ้นมา

ทันที

"อีก...ไกล...ไหม..." เพียงแค่บันไดเวียนชั้นสาม แอมแปร์ก็รู้สึกว่าพลังของตัวเองอ่อนลงทุกที ทั้งๆที่ยังไม่รู้ว่าจุดหมายอยู่ไกลเพียงใด

ครูซินิสตราไม่ตอบคำถาม แต่พยายามเดินกลับไปให้เร็วที่สุด แม้ว่าพลังของเกราะสนามแม่เหล็กจะลดลงอย่างเห็นได้ชัดก็ตาม

"ไหวไหมครับ" โรเมอร์ถามหวั่นๆ เมื่อเห็นแอมแปร์ดูท่าจะไม่ไหวเสียแล้ว

เด็กสาวกัดฟัน บันไดขั้นสุดท้ายของชั้นห้าอยู่ตรงหน้านี่เอง แต่เพราะมีพวกแอ็บซอร์บล้อมหน้าล้อมหลังคอยจ้องจะทำร้าย กลับทำให้เธอรู้สึกว่ามันอยู่ไกลเหลือเกิน

"โอ๊ย!" ในที่สุดแอมแปร์ก็ต้องยอมแพ้ให้กับปีศาจที่ดูดพลังของเธอมาตลอดทาง และไม่ทันที่อีกสี่คนจะหันไปช่วยเธอได้ สนามแม่เหล็กไฟฟ้าก็หายไปแล้ว ขณะเดียวกันนั้นพวกแอ็บซอร์บก็ใช้เส้นใยจับตัวเธอเอาไว้

"ไป!!!" เด็กสาวฮึดเฮือกสุดท้ายเพื่อพูดกับพวกเขา แววตาสีอำพันที่มุ่งมั่นนั้นทำให้ไม่มีใครกล้าทำลายความหวังของเธอ...

"รีบไปกันดีกว่า เคลวิน... เธอเคลียร์ทางข้างหน้า ฉันจะคุ้มกันข้างหลังเอง"

แม้เคลวินจะแอบยัวะเล็กน้อยที่ถูกสั่งแบบไม่ฟังความคิดเห็น แต่สุดท้ายเขาก็ต้องรีบเปลี่ยนความโมโหนั้นให้เป็นคมดาบของดาบอัคคี ก่อนที่เขาจะเสร็จพวกแอ็บซอร์บไปอีกคน

โรเมอร์เดินตามหลังอาจารย์มาต้อยๆ มีพี่ชายฟาดดาบอัคคีใส่ปีศาจอย่างเมามันอยู่ข้างหน้า และมีโบฟอร์ตส่งพลังวายุกระแทกพวกแอ็บซอร์บอยู่ข้างหลัง ครูซินิสตราพาพวกเขามาถึงชั้นแปด ในขณะที่ทุกคนเริ่มหมดแรง

ทางข้างหน้าเป็นทางเดินแยกบนชั้นแปดที่ดูว่างเปล่า ข้างหลังยังมีปีศาจเลือดเย็นที่คอยขัดขวาง ครูซินิสตราหยุดยืนอยู่ครู่หนึ่งเพื่อตัดสินใจ

"ทางนี้..." ครูสาวใหญ่วิ่งไปด้านซ้ายโดยไม่รอเคลวินที่ขอหยุดพักหายใจ และหารู้ไม่ว่ามีบางสิ่งเกิดขึ้นข้างหลัง

...เงาสีดำร่างหนึ่งผุดขึ้นเป็นรูปร่างแล้วตรงเข้าหาเป้าหมายที่อ่อนแอที่สุดในกลุ่มโดยไม่ให้รู้ตัว แต่มันต้องผิดหวังเมื่อโบฟอร์ตมาเห็นเข้า

"โรเมอร์!!!"

ไร้คำเตือนใดๆ... เมื่อเด็กชายลืมตาขึ้นก็เห็นโบฟอร์ตถูกเส้นใยสีดำรัดเอาไว้ทั่วร่างและกำลังต่อสู้กับแรงของปีศาจที่พยายามดึงเขากลับไป เขาทำอะไรไม่ถูกเพราะได้แต่คิดว่าคนที่ถูกจับน่าจะเป็นเขา

"เจ้า...ไปช่วยพี่ชายของเจ้าซะ..."

เสียงแหบแห้งของเจ้าชายนั้นน่าเห็นใจ... เพราะความรู้สึกที่ส่งผ่านมานั้นบอกว่าถ้าเขาย้อนเวลากลับไปได้ เขาก็อยากจะกลับไปช่วยพี่น้องของเขา ไม่ใช่หนีเอาตัวรอดเช่นนี้

"คุณก็เป็นความหวังสุดท้ายเหมือนกันไม่ใช่เหรอครับ... อย่ายอมแพ้ง่ายๆ อย่างนี้สิ!"

ตอนนั้นเองที่เคลวินหันมาเห็นน้องชายกำลังเอื้อมมือไปกุมเส้นใยนั้นไว้หวังจะเปลี่ยนให้มันเป็นน้ำแข็ง...แต่ไม่ทันการ พรรคพวกปีศาจอีกหลายตนเข้ามาสมทบและปล่อยเส้นใยสีดำเข้าใส่เขาพร้อมกันจากทุกทิศทาง...

"หนีเร็ว!!!"

ทันใดนั้นเองมือของเคลวินก็ยื่นเข้ามาฉุดให้เขาหนีไปได้ทัน เส้นใยเหล่านั้นจึงกลายเป็นอาวุธที่จัดการพวกมันเสียเอง

ในขณะที่กำลังวิ่งหนีอยู่นั้น โรเมอร์ก็รีบหันไปหาโบฟอร์ตก่อนที่จะสายเกินไป "ขอบ...ขอบคุณที่ช่วยผมเอาไว้นะครับ"

แต่สิ่งที่เจ้าชายทำคือกลั้วหัวเราะในลำคอเท่านั้น

"หึๆ... ที่จริงแล้วฉันหนีไม่ทันต่างหาก!"

เคลวินได้ยินก็อยากจะหัวเราะให้ฟันหัก แต่การวิ่งหนีสุดชีวิตทำให้เขาลืมวิธีหัวเราะไปโดยสิ้นเชิง...โดยเฉพาะเมื่อโรเมอร์ถามขึ้นมา

"ครูซินิสตราล่ะครับ"

ตอนนั้นเองเคลวินเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ว่า เมื่อสักครู่เขาทิ้งครูสาวใหญ่ไว้เพื่อกลับไปช่วยน้องชาย เขาลืมไปเสียสนิท

"แย่แล้ว!!!"

...สิ่งที่รออยู่ตรงหัวมุมระเบียงข้างหน้านั่นเองที่ทำให้พวกเขาต้องหยุดกึกและคิดเหมือนๆ กันว่าคงจะไม่มีโชคร้ายมากไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะครูซินิสตราถูกพวกแอ็บซอร์บจับเป็นตัวประกัน และมีปีศาจแบบเดียวกันตามอยู่ข้างหลัง พวกเขาจนมุมอย่างไม่มีทางหนี...

"...ข้างหน้า... ขึ้นไปอีกสองชั้น เลี้ยวขวา จะเจอประตูสีขาว ที่นั่นเป็นประตูหอคอยกลางปราสาท..." ครูหันมาสั่งลาพวกเขาด้วยแววตาแสนเศร้า

"บอกแค่นี้แล้วจะรู้ได้ยังไงเล่า!!" เคลวินรู้สึกหงุดหงิดเมื่อทุกอย่างดูเหมือนจะกลับมาซ้ำรอยอีกครั้ง เขาต้องเสียเพื่อนร่วมทางไปคนแล้วคนเล่า และสุดท้ายแล้วก็เหลือเพียงทางออกเดียว...

"พี่ไปเถอะ...ผมจะอยู่ที่นี่เอง"

"นายจะบ้าหรือเปล่า!!" พอได้ยินน้องชายพูดอย่างนั้น เคลวินยิ่งรู้สึกโมโหมากขึ้น "ไม่ได้ยินหรือไง...อีกแค่สองชั้นเท่านั้น!!"

"พี่ไปคนเดียวไม่ได้หรือ" โรเมอร์ก้มหน้าผลักอกพี่ชายให้ถอยห่างออกไปจนทำให้เคลวินแทบเดือด

แต่หลังจากนั้นเขากลับพูดไม่ออก เมื่อโรเมอร์เงยหน้าขึ้นมา ทำให้เห็นหยดน้ำตาบนแก้ม

"ปกติผมจะไม่พูดอย่างนี้ แต่...โกรธผมเถอะนะครับ"

สิ้นคำนั้นหยาดน้ำใสก็หยดลงบนพื้น และเกิดสิ่งที่น่าประหลาดใจขึ้นรวดเร็วเสียจนมองแทบไม่ทัน... พื้นหินอ่อนบริเวณที่น้ำตาของเด็กชายหยดลงไปได้กลายเป็นน้ำแข็ง... มันค่อยๆ ลามไปทั่วบริเวณ และทำให้ทั้งโรเมอร์ ทั้งครูซินิสตรา และพวกแอ็บซอร์บทั้งระเบียงทางเดินกลายเป็นน้ำแข็งไปทั้งหมด ยกเว้นเคลวินเพียงคนเดียว

เด็กชายใช้เวลาอยู่ครู่หนึ่งถึงจะหาคำตอบได้ว่าทำไมตัวเองถึงไม่แข็งไปด้วย... เพราะคำขอให้โกรธของน้องชายคือคำใบ้...นั่นคือถ้าเขาโกรธแล้วทั่วทั้งร่างจะเหมือนลุกเป็นไฟ...ทำให้เหลือเขาอยู่คนเดียวในตอนนี้

"ก็ได้ ก็ได้!!! กะอีแค่เอาแสงสว่างคืนมา...**จิ๊บจ๊อย!!!**"

เคลวินปาดน้ำตาอย่างรวดเร็ว...แล้วออกวิ่งทำลายปีศาจน้ำแข็งไปตลอดทาง...

๒๕

ผู้ชักใยใต้หน้ากาก

ในที่สุดเขาก็มาถึงบันไดเวียนขั้นสุดท้ายของชั้นสิบ ตอนนี้แม้เคลวินจะเหนื่อยล้า แต่ก็ต้องรีบก้าวผ่านมันไปก่อนที่เขาจะมองอะไรไม่เห็น เพราะราตรีอันยาวนานที่กำลังคืบคลานใกล้เข้ามาทุกขณะ

มีเพียงความสว่างจากดาบอัคคีที่เขาตัดสินใจจุดขึ้นเท่านั้น ที่ยังพอดึงรั้งสติไม่ให้ขวัญหนีดีฝ่อจากความมืดที่เขาหวาดกลัวหนักหนา... ยิ่งเมื่อได้ยินเสียงกระซิบปริศนาที่ดังมาจากห้องห้องหนึ่งซึ่งลงกลอนไว้แล้ว ยิ่งทำให้เขาอยากจะหนีไปให้ไกล...

แต่เมื่อเขาคิดขึ้นมาว่าในปราสาทนี้คงไม่เหลือใครที่จะพูดได้แล้ว เพราะพวกแอ็บซอร์บเองก็พูดไม่ได้...จึงเกิดความสงสัยเข้ามาแทนที่

เคลวินเอาหูแนบกับประตูไม้ของห้องนั้น และได้ยินเสียงคุ้นหูของคนสองคน

ดังแว่วมา

"...เห็นว่าเราเป็นเพื่อนกัน ข้าก็อุตส่าห์ขอร้องดีๆ แล้วนะ"

"แล้วท่านรู้หรือเปล่าว่าข้าก็ไม่ได้เต็มใจอยากจะช่วยท่านมาตั้งแต่แรกหรอก ข้าแค่คิดเล่นๆ เท่านั้นว่าถ้าแสงสว่างหมดไปก็คงดี แต่ไม่เคยคิดว่าท่านจะเอาจริงแบบนี้!

"งั้นข้าก็จะขอร้องเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย... เหลืออีกแค่ประตูเดียวเท่านั้น **หาโฟตอนมาให้ข้าซะ!!!**"

เสียงนั้นขู่กรรโชกจนรู้สึกว่าอีกคนกำลังลังเล... แต่เขากลับตัดสินใจไปอีกทาง "...ข้าเบื่อแล้ว ท่านอยู่ปราสาทนี้มากี่ร้อยปียังหามันไม่เจอ ข้าก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร..."

ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างวาบลอดผ่านรอยต่อของประตูไม้ออกมาราวกับการขู่แบบที่เคลวินเคยเห็นมาก่อน ก่อนที่จะตามด้วยเสียงร้องโอดโอย

"อย่า...โอย ข้ายอมแล้ว... แต่นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายนะ *ท่านอังสตรอม*"

...เคลวินถึงกับเผลอปล่อยด้ามดาบอัคคีลงกับพื้นเสียงดังด้วยความตกใจและสับสนในสิ่งที่ได้รับรู้...พร้อมๆ กับมีคำถามนับร้อยผุดขึ้น

...มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!!...

"โมล...อย่าเพิ่ง... ***มีคนอยู่ข้างนอก!***"

เด็กชายผละออกจากประตูทันที แต่ก็ยังไม่ทันแขนสั้นๆ ของใครบางคนที่ยื่นทะลุประตูออกมาและดึงเขาเข้าไปข้างใน ทั้งๆ ที่ประตูยังคงลงกลอนไว้อย่างแน่นหนา

...คงเป็นความสามารถของโมลในการเป็นหนึ่งเดียวกับสสาร ทำให้เขารู้สึกเหมือนเมื่อครั้งที่ถูกดูดลงไปยังเขาวงกตจากพื้นลอยชั้นล่าง มันเกิดขึ้นเร็วจนเขาไม่ทันตั้งตัว แต่กลับต้องใช้เวลานานกว่าจะรู้ว่าตัวเองกำลังมองเห็นอะไร

ใบหน้ายับย่นที่ดูใจดีอยู่เสมอของอังสตรอมคราวนี้ดูโกรธแค้นและงุนงงกับการปรากฏตัวของเขา พอๆ กับน้ำเสียงที่เปลี่ยนไป... "เป็นไปได้อย่างไรกัน เจ้าไม่น่าจะผ่านด่านทั้งหมดมาได้นี่นา!"

"ถ้างั้นคุณก็คำนวณพลาดไปแล้วละ..." คราวนี้เคลวินชักจะเริ่มโกรธขึ้นมาบ้าง ทั้งโกรธชายชราที่หักหลัง และโกรธตัวเองที่หลงเชื่อมาตลอดว่าคนผู้นี้อยู่ฝ่ายตน จนในที่สุดเขาก็เริ่มเข้าใจถึงเหตุผลที่เป็นมา "ก็แปลว่าคุณ...ส่งผมไปที่เขาวงกตเพื่อถ่วงเวลาให้คุณมาหาโฟตอนในปราสาทนี้สินะ!!!"

"รู้ตอนนี้ก็สายไปแล้ว... โมล เจ้าน่าจะป้องกันสตีเรเดียนได้ดีกว่านี้นะ"

"เมื่อข้าเห็นว่าไม่ทันการ ข้าก็กลับมาช่วยท่านไงเล่า..." ชายร่างเตี้ยดูมีทีท่าไม่พอใจที่ถูกตำหนิ และเป็นครั้งแรกที่เคลวินรู้สึกโมโหไปกับเขา

"**ช่างมัน!** พาข้าไปหาโฟตอนได้แล้ว...โมล"

ชายร่างเตี้ยทำท่าฮึดฮัดแต่ก็ไม่กล้าขัดคำสั่ง เคลวินรู้สึกโมโหในความขี้ขลาดของชายคนนี้มากขึ้นไปอีก แต่พอเห็นว่าสองคนนี้คิดจะขังเขาไว้ในห้องนี้เขาก็รีบพูดออกไป

"เดี๋ยวก่อน... ถ้าคุณคิดจะขังผมไว้ละก็ อย่างน้อยก็บอกซะหน่อยเถอะว่าทำไมถึงทำแบบนี้!!"

คำถามของเคลวินทำให้ชายทั้งสองหยุดกึก ก่อนที่ชายชราจะหันมาตอบด้วยเสียงเจือความขมขื่นที่สะสมมาเนิ่นนาน

"ถ้าเจ้าเป็นข้ารับใช้ในปราสาทนี้มานับร้อยปี และเห็นว่าตัวเองต่างหากที่สมควรจะได้ครองอาณาจักร...ไม่ใช่เด็กใหม่ที่ไม่รู้เรื่องการปกครองเลยสักนิด...แล้วเจ้าจะเข้าใจ"

เด็กชายนิ่งอึ้งเพราะคาดไม่ถึง... อังสตรอมเล่นละครตบตาทุกคนได้เป็นร้อยปีว่าเป็นแค่ข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์ และยังเก่งไม่เบาที่หลอกให้เขาเชื่อได้สนิทใจ

"ความผิดพลาดทุกอย่างของอาณาจักรนี้ข้ารู้วิธีการแก้ไข แต่กลับไม่มีใครทำ... ข้าไม่มีอำนาจที่จะแก้ไขมันได้... ข้ารู้ว่าข้าต่างหากที่เป็นคนที่เหมาะสม และรู้ว่าพวกแอ็บซอร์บจะไม่ปฏิเสธข้อเสนอของข้า... เพราะอาณาจักรแห่งนี้เป็นแหล่งอาหารที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดของมัน และเป็นที่ที่เก็บอาวุธร้ายแรงที่สุดเอาไว้ด้วย ถ้ามันทำลายโฟตอนได้ก็จะไม่มีใครทำลายมันได้... แต่มันจะไม่เกิดขึ้นหรอก *ถ้า*

เพียงแต่ลูเมนจะยอมสละราชบัลลังก์ให้ข้า!"

นั่นหรือคือเหตุผล... ตอนที่อังสตรอมรอดชีวิตเมื่อพวกแอ็บซอร์บบุกเข้ามาที่ปราสาทนี้ครั้งแรก...ไม่ใช่เพราะเขารอดมาได้ แต่เป็นเพราะเขาสั่งให้พวกมันบุกยึดปราสาทจับตัวราชาและราชินีไปขังไว้ และหวังจะใช้โฟตอนเพื่อต่อรองบัลลังก์กับราชา... เขารู้ดีว่าพวกแอ็บซอร์บจะไม่ฆ่าคนที่เชิญชวนให้พวกมันได้สำราญกับอาหารมื้อใหญ่อย่างแน่นอน...

ตอนนั้นเคลวินรู้สึกโกรธแค้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...แต่ก็ต้องข่มไว้ด้วยการตีหน้าเศร้าเดินเข้าไปหาชายทั้งสองราวกับเขาทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างเอาไว้เบื้องหลัง

"งั้น...ผมก็เสียใจด้วยนะครับ"

ใบหน้าเศร้าๆ นั้นทำให้อังสตรอมตายใจไปวูบหนึ่ง... และตอนนั้นเองเขาตัดสินใจแก้แค้นด้วยการจับแขนโมลเหวี่ยงข้ามประตูให้ตัวเขาทะลุออกไปด้วยทันที ส่งผลให้ชายชราต้องถูกขังอยู่ในห้องนั้นเพียงลำพัง

"**โมล!!!** เจ้าหักหลังข้า!"

"ข้า...ข้าไม่ได้ตั้งใจ!!!"

แต่ชายร่างเตี้ยเป็นอันต้องเปลี่ยนใจเมื่อเคลวินยกดาบอัคคีที่หล่นอยู่นอกห้องขึ้นมาจุดให้เกิดเปลวเพลิงและใช้ขู่เขาอย่างเป็นต่อ

"ดาบอัคคีกับไม้เท้าของอังสตรอม...อันไหนสว่างกว่า"

โมลหน้าซีด แต่เห็นได้ชัดว่ารูม่านตาเล็กลงกว่าเดิมเพราะแสงจากเปลวเพลิงและความขลาดกลัว

"คิดได้แล้วก็ตามมา!"

แล้วทั้งสองก็ออกวิ่ง เคลวินไม่ปล่อยแขนโมลเพื่อกันไม่ให้เขากลับไปช่วยอังสตรอมได้อีก ส่วนตัวเขาเองก็นึกขึ้นได้ว่าที่ครูซินิสตราพูดมานั้น...ตรงกับสิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆ

"มีใครบางคนได้คิดแผนการชั่วร้ายเอาไว้เบื้องหลัง...ที่นั่นแผนการชั่วร้ายจะถูกเปิดเผย... และโฟตอนจะถูกเก็บไว้ในที่ที่คาดไม่ถึง..."

"อย่างนี้นี่เอง..." เด็กชายพึมพำ

"ที่จริงอังสตรอมไม่ใช่คนไม่ดีหรอกนะ... พวกนั้นก็น่าจะให้โอกาสเขา มันจะได้ไม่ต้องเป็นเช่นนี้"

โมลพูดไปหอบไป เคลวินรับรู้อยู่เงียบๆ เพราะต้องข่มความกลัวจากความมืดมิดที่เริ่มเข้ามาห่อหุ้มอยู่รอบกาย...

ในที่สุดพวกเขาก็มาหยุดอยู่ที่ประตูสีขาวบานวิจิตรตามที่ครูซินิสตราได้บอกไว้ เพียงแต่ครูไม่ได้บอกเขาว่ามันจะมีแม่กุญแจสีดำดอกยักษ์ล็อกเอาไว้อย่างที่เห็นอยู่ตรงหน้าแบบนี้

"แกนี่มีประโยชน์จริงๆ เลย ให้ตาย!"

เคลวินแก้ปัญหาได้ทันท่วงที เพราะยังไม่ทันขาดคำเขาก็ผลักโมลให้ทะลุผ่านประตูเข้าไปในหอคอยกลางปราสาท พาให้ตัวเขาผ่านเข้าไปด้วย

เหลือเพียงประโยคสุดท้ายของครูซินิสตราที่ยังคงดังก้องอยู่ในหัวของเขา เมื่อเขาเห็นสิ่งที่อยู่ภายในหอคอยซึ่งทำให้เขาตกตะลึง

"โฟตอนจะถูกเก็บไว้ในที่ที่คาดไม่ถึง..."

จากประสบการณ์ที่ผ่านมา ทำให้เขาจินตนาการไปว่าภายในนี้คงเต็มไปด้วยสิ่งมหัศจรรย์ชนิดที่คาดไม่ถึงตามคำบอกนั้น... หรือไม่ก็มีแค่ลูกแก้วแห่งแสงสว่างลอยอยู่กลางห้อง

...ก็ยังดีกว่าได้เห็นภาพหอคอยกลางปราสาทที่วังเวงและว่างเปล่าเช่นนี้!!!

"ข้าเหนื่อยแล้วนะ"

โมลบ่นแทนร่างกายที่อุทธรณ์ว่าเมื่อยล้ามาเนิ่นนานจากการที่ต้องทะลุประตูแทบทุกบานในปราสาทเพื่อตามหาโฟตอนตามคำสั่งของอังสตรอม และยิ่งต้องมาผิดหวัง เมื่อหอคอยซึ่งเป็นที่สุดท้ายกลับไม่มีอะไรอยู่เลย

"โธ่เว้ย!!!"

คนที่คงจะผิดหวังมากกว่าคงเป็นเคลวินที่มีเดิมพันสูงกว่าใคร เพราะเขาคือความหวังสุดท้าย ผู้ซึ่งต้องมอบพลังให้โฟตอนเพื่อนำความสว่างกลับคืนมาสู่

จักรวาล... นอกจากเขาจะทำเพื่อทุกคนแล้ว ยังจะทำเพื่อตัวเขาเองที่กลัวความมืดยิ่งกว่าสิ่งใด และเพื่อความทรงจำที่สูญหาย อีกทั้งยังต้องช่วยน้องชายและครูซินิสตราที่กลายเป็นน้ำแข็ง โบฟอร์ตกับแอมแปร์และทุกๆ คนที่ถูกพวกแอ็บซอร์บจับไป... เหล่าเพื่อนๆ ที่ยังคงติดค้างอยู่ที่ด่านต่างๆ รวมถึงเขาต้องคืนชีวิตให้กับสองฝาแฝดที่ถูกทำลาย...

...และการที่เขาจะได้ทุกอย่างกลับคืนมา ขึ้นอยู่กับลูกแก้วเพียงชิ้นเดียว

ปัญหาอยู่ที่ว่า...***เขาหามันไม่เจอ!!!***

โฟตอน (photon): พลังงานของแสงที่ถูกปลดปล่อยออกมา ซึ่งโฟตอนจะออกจากแหล่งกำเนิดโดยแยกเป็นส่วนๆ แต่ละโฟตอนมีพฤติกรรมในการเคลื่อนที่คล้ายคลื่น

๒๖

โฟตอน

หลังจากนั้นโมลก็ได้แต่มองความหวังสุดท้ายด้วยความงุนงงที่เขากระทืบพื้นรอบๆ ติดๆ กันราวกับจะระบายความเครียด... และดูเสียสติยิ่งขึ้นเมื่ออยู่ดีๆ เขาก็ลงไปนอนเอาหูแนบลงกับพื้นแล้วทุบกำปั้นลงไปอีกสองสามที

โมลยังไม่ทันถามข้อสงสัย อีกฝ่ายก็พูดขึ้นมาเสียก่อน

"มีอะไรบางอย่างอยู่ข้างล่าง..."

แล้วเคลวินก็เดินวนที่เดิมอยู่หลายรอบจนดูน่าเวียนหัว ก่อนที่เขาจะเจอประตูกลบนพื้นในที่สุด เขาเลื่อนมันออกและพบช่องว่างรูปวงกลมรัศมีสักสองเมตรอยู่เบื้องหน้า

ชายร่างเตี้ยเดินเข้ามาดูใกล้ๆ ด้วยความสงสัย แล้วก็ต้องรีบหลบไปด้วยโรคกลัวความสูงที่กำเริบขึ้นมาทันที

เพราะข้างล่างนั้นเป็นเชือกหนาที่ร้อยเข้ากับรอกขนาดใหญ่โยงลงไปสิบชั้นกับสิ่งที่เขาคุ้นตา...

โคมระย้าขนาดยักษ์นั่นเอง...

...หรือว่าโฟตอน***จะอยู่ในโคมระย้านั่น!!!***

"จะไปไหน!! มาช่วยฉันก่อน!"

โมลเกือบจะไปถึงประตูอยู่แล้ว แต่สุดท้ายเขาก็หนีไม่ทัน

แถมยังต้องมาช่วยดึงรอกที่ใช้แรงมหาศาลอยู่นานสองนาน เหนื่อยแทบขาดใจกว่าที่โคมระย้ายักษ์นั้นจะขึ้นมาได้แต่ละชั้น และแต่ละชั้นก็ไม่ใช่ว่าจะดึงขึ้นมาได้ง่ายๆ...

หลังจากที่เวลาของความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าอันแสนยาวนาน ราวกับผ่านไปเป็นปีได้ผ่านพ้นไป... ในที่สุดความพยายามของพวกเขาก็สัมฤทธิผล...

"จะซ่อนแก้วก็ต้องซ่อนในโคมระย้าสินะ"

เคลวินพูดอย่างเพลียๆ พลางปาดเหงื่อด้วยความดีใจ เมื่อเขาเห็นแล้วว่าโฟตอนซ่อนอยู่ท่ามกลางแก้วระยิบระยับเบื้องล่างนั้นจริงๆ

"ล็อกเชือกไว้นะโมล... *ห้ามปล่อยมือเด็ดขาด!* ไม่งั้นฉันจะย่างนายจริงๆ ด้วย"

เด็กชายทำเสียงขู่แล้วยืนดูชายร่างเตี้ยที่ลนลานล็อกเชือกทุกเส้นที่ขึงกับรอกรอบๆ เอาไว้อย่างแน่นหนา แล้วดึงเชือกหลักไว้ในมือเพื่อความปลอดภัย

"ทีนี้...นายจะได้กลับตัวกลับใจซะที"

เคลวินยิ้มเศร้าๆ อย่างเตรียมใจ ถ้าเกิดสิ่งไม่คาดฝันขึ้นหลังจากนี้เขาคงต้องตกลงไปถึงสิบชั้น และอาจจะถูกเศษแก้วนับพันปลิดชีวิต มันไม่ใช่จุดจบที่เขาคิดเอาไว้เลย

และตอนนั้นโมลก็ได้รู้ว่า เด็กชายคนนี้มีพลังใจที่ยิ่งใหญ่นัก สมกับที่เป็นความหวังสุดท้าย... เขาพยักหน้า เพราะรู้ว่าคราวนี้เขาจะได้ทำในสิ่งที่คิดว่าถูกต้องเสียที

เด็กชายผมสีเพลิงสูดลมหายใจเฮือกใหญ่ แล้วหยิบดาบอัคคีขึ้นมา ก่อน

จะค่อยๆ ไต่ตามเชือกลงไปถึงโคมระย้า โครงเหล็กขนาดยักษ์เอียงทรุดลงไปหลายองศา เมื่อเขาลงไปยืนบนนั้น

ณ จุดนั้น เคลวินไม่กล้าแม้แต่จะมองลงไปเบื้องล่างถึงแม้ว่าเขาจะไม่กลัวความสูงมากมายนัก แต่ที่น่าสะพรึงกลัวเพราะว่าใต้เท้าของเขานั้นคือความมืดมิดราวกับมันคือประตูสู่ขุมนรก

สิ่งเดียวที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของเขาเอาไว้ได้คือ... ลูกแก้วใสเบื้องหน้าที่เคยให้พลังงานแสงสว่างแก่ทั้งจักรวาล ตอนนี้มันส่องแสงริบหรี่อย่างอ่อนล้าอยู่ภายในเขามีหน้าที่ต้องทำให้มันกลับมาทำงานได้อีกครั้ง

ในตอนนั้นเองที่เขานึกถึงบุคคลที่เป็นความหวังสุดท้ายแต่ละคน แอมแปร์มีพลังกระแสไฟฟ้าที่สามารถให้แสงสว่างได้... แต่อาจจะไม่มากพอ เธอจึงต้องร่วมมือกับโบฟอร์ตที่มีพลังลมเพื่อช่วยสร้างกระแสไฟฟ้า... **แล้วเขาล่ะ**

...ก็ต้องเป็น...***พลังงานความร้อนจากเปลวเพลิงสินะ***

คิดได้ดังนั้น...เคลวินก็ดึงดาบอัคคีออกมาทันที และรวบรวมพลังทั้งหมดเพื่อทำหน้าที่ให้สมกับเป็นความหวังสุดท้ายอย่างแท้จริง

...ใบมีดของดาบเพลิงลุกโชติช่วงอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน ราวกับมันคือไฟโลกันตร์ที่พร้อมจะกู้แสงสว่างคืนให้ทั้งจักรวาล... และเพราะนั่นคือจุดประสงค์ของเขา เคลวินจึงไม่ลังเลที่จะปักมันลงไปใ[illegible]โฟตอนที่กำลังอ่อนแสงลงทุกที

แต่เขาคำนวณผิดพลาด จังหวะที่เขาเหวี่ยงดาบอัคคีลงไปปักลูกแก้วนั้นกลับมีเปลวไฟลุกติดเชือกที่ขึงโคมระย้านี้ไว้กับเบื้องบน... และมันกำลังขาดรุ่ยลงเรื่อยๆ ส่วนดาบอัคคีก็จมลงมิดด้าม

ด้วยความที่ใบมีดของมันเป็นเปลวเพลิงไม่ใช่เหล็กกล้า จึงทำให้พลังงานความร้อนทั้งหมดจากตัวเขาไหลผ่านดาบลงไปกลายเป็นแสงสว่างของลูกแก้วที่ตรึงเขาเอาไว้ ทำให้ไม่อาจขยับหนีได้จนกว่าพลังงานแสงทั้งหมดจะกลับคืนมา

ในจังหวะนั้น โมลซึ่งกุมเชือกอยู่ข้างบนก็ตื่นตระหนกกับเปลวไฟที่กำลังเผาเชือกให้ขาดอยู่เช่นเดียวกัน... และไม่ทันไรเชือกเส้นนั้นก็ขาดลงพร้อมกับไฟที่

ยังคงลามไปเรื่อยๆ แต่เขาทำอะไรไม่ได้นอกจากเอาใจช่วยให้พลังงานของโฟตอนถูกเติมเต็มให้ทันก่อนที่พวกเขาจะต้องเสียความหวังสุดท้ายไปอีกคน...

และในช่วงนั้นเองที่ลูกแก้วแห่งแสงสว่างค่อยๆ กลับมามีพลังงานเหมือนเดิม สังเกตได้จากที่มันสว่างขึ้นอย่างช้าๆ พร้อมๆ กับหลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ไปทั่วทั้งจักรวาล

และพร้อมกันนั้นเชือกก็ขาดลงอีกเส้นเพราะทนรับน้ำหนักของเส้นเชือกที่ขาดไปไม่ไหว เคลวินจึงตัดสินใจเสียสละพลังงานของตัวเองเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป...

"โอ๊ยยยยย..."

พลังงานของเขาในครั้งนี้เป็นพลังงานขั้นสุดท้ายจริงๆ เมื่อเสียงตะโกนก้องของเขาจบลง...สติของเขาก็ดับวูบไปพร้อมกัน

ทันใดนั้นโฟตอนก็เปล่งแสงสว่างเจิดจ้าหลายล้านแรงเทียนราวกับพระเจ้าได้เปิดประตูสวรรค์ขับไล่ความมืดมิดให้หายไป และถ้ามองจากภายนอกปราสาทจะเห็นได้ว่าประตูและหน้าต่างทุกบานมีแสงสีขาวพุ่งออกมา พร้อมๆ กับแอ็บซอร์บที่เหลือทุกตัวที่ถูกแสงสว่างนั้นต่างหยุดนิ่ง...ทุรนทุรายอยู่ในความเงียบก่อนที่หน้ากากสีขาวของมันจะแตกออก

และเมื่อหน้ากากสีขาวซึ่งแสดงว่ามันได้ดูดกลืนแสงสว่างไว้แตกละเอียด... เหล่าปีศาจแห่งความมืดก็ไม่อาจจะทนอยู่ในอาณาจักรนี้ได้อีกต่อไป... และขั้วที่ตรงข้ามกับความมืดนั้นก็ทำให้มันจำต้องคืนทุกสิ่งที่ได้ดูดกลืนไปให้กับทุกชีวิตที่มันขโมยมา รวมทั้งความทรงจำของเด็กชายผู้เป็นความหวังสุดท้าย...

แต่เคลวินหมดสติไปแล้วตอนที่ความทรงจำของเขากลับคืน... ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังพอรับรู้ได้ว่าสิ่งสำคัญที่หายไปของเขาได้กลับมาอีกครั้ง ทุกฉากทุกตอนในชีวิตของเขา ทั้งสุขและเศร้า ถูกฉายอยู่ภายใน... ทั้งตอนที่เขาเกิด ตอนที่ได้เห็นหน้าน้องชายเป็นครั้งแรก... ตอนที่เข้าโรงเรียน... ตอนที่มีเพื่อน รวมถึงเพื่อนสนิทอย่างรอเบิร์ต หรือคู่กัดอย่างแดนและจูเลีย... แม้แต่ตอนที่เขาสอบตก ตอนที่ถูกครู

ว่ากล่าว ตอนที่ถูกพ่อแม่กักบริเวณ หรือตอนที่ทะเลาะกับน้อง ที่สำคัญตอนนี้เขารู้แล้วว่า แม้ว่าจะทุกข์หรือสุข ทุกความทรงจำล้วนสำคัญ...และเป็นส่วนที่เติมเต็มให้ชีวิตมีค่าพอที่จะทำให้คนเราอยู่ต่อไป...ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้าก็ตาม...

และตอนนี้แสงสว่างจากโฟตอนนั้นก็ยังคงเจิดจ้าต่อไปจนทำให้โมลมองไม่เห็นเลยว่า... ขณะนี้เชือกได้ขาดลงไปอีกสองเส้นแล้ว แต่เขาก็ยังพอรู้สึกได้ถึงน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติและตัดสินใจตะโกนบอกเด็กชาย

"เคลวิน...รีบขึ้นมา! ***เร็วเข้า!!!***"

เจ้าของชื่อก็ยังคงหมดสติอยู่ตรงนั้น... ไม่รู้เลยว่าชีวิตของเขากำลังอยู่ในอันตราย

ในขณะเดียวกันนั้นชีวิตของอีกหลายร้อยคนก็กลับคืนมา ต่างฟื้นคืนชีพหลังจากที่ถูกเหล่าแอ็บซอร์บดูดวิญญาณไป ลูกแก้วแห่งแสงสว่างนี้เป็นตัวแทนแห่งชีวิต ตรงข้ามกับแอ็บซอร์บที่เป็นตัวแทนแห่งความตาย มันจึงมีอำนาจทำให้วิญญาณตื่นจากการหลับใหลอย่างเช่นที่โมลเคยบอกไว้...

บางทีสองฝ่าแฝดอาจยังไม่สูญสลายไปตลอดกาล... และบางที...พวกเขาอาจจะยังมีหวัง

แต่สำหรับเคลวินตอนนี้ เขาคงต้องการความหวังบ้างเสียแล้ว หลังจากที่เขาเป็นความหวังสุดท้ายของคนอื่นมานาน เพราะตอนนี้เชือกครึ่งหนึ่งได้ขาดลงโดยสิ้นเชิง และโมลก็ไม่อาจช่วยอะไรได้เลย

"เคลวิน!!!"

และแล้วสิ่งที่พวกเขาไม่อยากจะคิดถึงก็เกิดขึ้น...เมื่อในที่สุดทั้งโมลทั้งเชือกก็รับน้ำหนักโคมระย้าและเด็กชายไว้ไม่ไหว... ชายร่างเตี้ยร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวดจากมือทั้งสองซึ่งต่อสู้กับแรงโน้มถ่วงที่ดึงโคมยักษ์มานาน แต่ความเจ็บปวดในเสียงร้องนั้นกลับถูกกลบด้วยความตกตะลึงเมื่อเห็นว่าทั้งโคมระย้าและเคลวินกำลังตกลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว

แต่ถ้าเด็กชายมาเห็นตอนนี้เขาอาจจะคิดว่ามันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่คิดไว้

เพราะสิ่งที่เขากำลังจะตกลงไปนั้นไม่ใช่ความมืดดั่งนรกโลกันตร์ แต่เป็นความสว่างราวกับประตูสวรรค์ที่เปิดอ้ารอรับเขา...

ทั้งๆที่มันก็คือจุดหมายเดียวกัน...

"ไม่...!"

เสียงร้องขอความเห็นใจต่อพระเจ้าของโมลคงดังไปไม่ถึงสวรรค์ และเขาก็ไม่อาจช่วยคนที่อยู่ตรงหน้าได้เลยสักนิด ความรู้สึกสมเพชตัวเองพลุ่งพล่านจนน้ำตาแทบไหล... อุตส่าห์คิดได้แล้วว่าเขาคงจะได้กลับตัวกลับใจก็คราวนี้ แต่สุดท้ายเขาก็ทำได้แค่มองความหวังสุดท้ายตกลงไปสู่จุดจบที่รอคอยอยู่เบื้องล่างเท่านั้น

...หรือในที่สุดแล้ว ความพยายามของเคลวินทั้งหมดที่ผ่านมานั้น

จะต้องสูญเปล่าโดยที่ไม่อาจจะต่อรองได้เลย!!...

๒๗

ความหวังสุดท้าย

แล้วทันใดนั้นแสงสว่างวาบก็กลับคืนสู่สภาพเดิม เช่นเดียวกับทุกสิ่งที่กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง... เพียงแต่ทุกภาพดูมืดมัวไร้รูปร่างราวกับเป็นภาพลวงตา...

เคลวินจึงคิดว่าเขาฝันไปเมื่อเห็นใบหน้าของแอมแปร์ โบฟอร์ต ครูซินิสตรา และน้องชายลอยอยู่ตรงหน้า... หลังจากรู้สึกตัวเพราะสัมผัสบางอย่างที่คล้ายกับถูกไฟช็อต

"ขอบคุณพระเจ้า!" ครูซินิสตราร้องขึ้นในขณะที่โรเมอร์ปล่อยโฮ และแอมแปร์ยิ้มอย่างโล่งใจ

"จะขอบคุณพระเจ้าทำไม ต้องขอบคุณแอมแปร์สิ" โบฟอร์ตพูดอย่างเคืองๆ แต่ริมฝีปากบางกลับกระตุกเป็นรอยยิ้มด้วยความรู้สึกเดียวกับอีกสามคน

"เกิด...อะไรขึ้น" เด็กชายผมแดงดึงแว่นออกมาเช็ดอีกครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าเขา

ไม่ได้ฝันไป สิ่งที่เขาเห็นคือภาพของทั้งสี่นั้นชัดเจนยิ่งกว่าเก่า

เด็กสาวใช้ตาสีอำพันของเธอบอกความรู้สึกเป็นห่วงพร้อมๆ กับเล่าเรื่องการมาช่วยชีวิตเคลวินไว้ได้อย่างหวุดหวิด และวีรกรรมของโบฟอร์ตที่ใช้พลังวายุเพิ่มแรงด้านแรงโน้มถ่วงให้โคมระย้าแสนวิจิตรนั้นไม่แตกละเอียดเมื่อมันตกลงถึงพื้น

"ครูซินิสตราบอกเรา... ทำให้เรามาช่วยเธอได้ทัน"

แอมแปร์ตบท้ายและยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน

ตอนนั้นเคลวินพยายามเงยหน้าเพื่อซ่อนน้ำตาที่กำลังเอ่อขึ้นมาอย่างกลั้นไม่อยู่... เป็นครั้งแรกที่เขาเข้าใจว่า *ความรู้สึกที่ได้มีชีวิตนั้นเป็นเช่นไร*

"เคลวิน..."

อยู่ๆ เสียงของใครบางคนก็ดังมาจากด้านหลัง... ทำให้พวกเขาต้องหันไปมอง

"...เจ้ารอดชีวิตมาได้งั้นหรือ"

ไม่ใช่แค่เคลวินที่กำลังร้องไห้อยู่ภายใน... แต่โมลก็กำลังร้องไห้อยู่เช่นเดียวกัน ท่ามกลางความงุนงงของคนอื่นๆ

"เยี่ยมๆ... เล่นละครได้หน้าตายมาก" โบฟอร์ตกลับมาบูดบึ้งเหมือนเดิม เพราะเขายังคงคิดว่าคนที่จับเขาขังในสตีเรเดียนนั้นยังชั่วร้ายไม่มีเปลี่ยน

"ไม่ใช่โมลหรอกที่เล่นละครอยู่น่ะ..." เคลวินลุกขึ้นมาด้วยร่างกายที่ปวดเหนื่อยเมื่อยล้า แต่เขาก็ฝืนทน "คนที่ซักใยอยู่เบื้องหลังจริงๆ น่ะ...คือ**อังสตรอมต่างหาก!!!**"

ริมฝีปากบางของราชินีแห่งแสงสว่างนั้นเห็นเป็นแค่เส้นตรงบางๆ ด้วยความโกรธแค้นเท่านั้น... และถ้าผิวที่เปล่งแสงสีขาวบริสุทธิ์ของนางสามารถเปลี่ยนสีตามอารมณ์ได้ นางคงจะกลายเป็นสีแดงดุจเปลวเพลิงไปเรียบร้อยแล้ว

"เจ้าหมายความว่าอย่างไร... อังสตรอม"

ชายชราคุกเข่าก้มหน้าด้วยอารมณ์ที่ยากจะคาดเดา... และนานนักกว่าที่เขา

จะตอบคำถามของลูเมน

"ข้า...ข้าแค่เพียงอยากจะช่วยอาณาจักรนี้เท่านั้น"

"การกระทำของเจ้าน่ะหรือที่เรียกว่าช่วย!!" ลักซ์ยืดตัวขึ้นด้วยโทสะ แต่น้ำเสียงกลับเย็นชาจับขั้วหัวใจ "พวกเราอุตส่าห์ไว้ใจเจ้ามาช้านาน แต่เจ้ากลับจะทำลายจักรวาลนี้เสียเอง!"

คราวนี้ฝ่ายราชาก็รู้สึกเห็นด้วยกับความเคียดแค้นของอีกฝ่าย... แต่เขาเก็บมันเอาไว้

"งั้นเจ้าลองบอกข้ามาสิ...ว่าเจ้าคิดจะช่วยอาณาจักรนี้เช่นไร"

อังสตรอมกัมหน้ากัดริมฝีปากเพราะแรงบีบคั้นจากคนทั้งสอง... และเขาก็คงต้องตอบเสียที

"ข้า...คิดว่าการปกครองอาณาจักรควรที่จะปกป้องคุ้มครองประชาชนด้วย... มิใช่เพียงแค่ให้แสงสว่างแก่โฟตอนเพียงอย่างเดียว..."

ทันทีที่เขาพูดจบ ลักซ์ก็ก้าวเข้ามาหาชายชราด้วยความโกรธาท้วมท้น แต่ลูเมนห้ามนางเอาไว้อีกครั้ง

"งั้นก็ว่ามาสิ... ข้าจะลองฟังเจ้าดูสักครั้ง"

"...มีใครกำลังมา..."

จู่ๆ ครูซินิสตราก็เปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็ว... พวกเขาเลยต้องรีบเคลื่อนตัวออกห่างจากพื้นวงกลมสีขาวโดยเร็วที่สุด เพราะตอนนี้พวกเขารู้แล้วว่าคำทำนายของหล่อนนั้นแม่นยำแค่ไหน

และเมื่อพวกเขาก้าวออกมาห่างจากพื้นที่นั้นแล้ว... แสงสีขาวก็สว่างวาบขึ้นมาทันที พร้อมกับร่างของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นรางๆ

"เคลวิน!!!"

"นายทำได้! นายทำได้จริงๆ"

ก่อนที่เด็กชายจะรู้ตัว เขาก็ถูกเพื่อนร่างอ้วนกอดหมับเข้าให้จนเขาเกือบหายใจไม่ออก และเมื่อรอเบิร์ตยอมปล่อยเขาให้เป็นอิสระแล้ว เขาถึงได้เห็นว่ากลุ่มคนเหล่านั้นเป็นใคร

...จูเลียยืนยิ้มยิงฟันอวดเหล็กดัดสีชมพูที่ไม่เข้ากับหน้าให้เขา ต่างจากแดนที่ยังยืนสุขุมอยู่ที่เดิม แถมยังมีร่างเหมือนของเขาติดตามมาด้วย ส่วนจิกะจังก็ตามติดรอเบิร์ตแจ ไม่ต่างกับสองฝาแฝดพลังแม่เหล็กที่ดูจะสนิทกันกว่าทุกครั้ง

และสองคนสุดท้ายนั้น...เขานึกไม่ถึงเลย

"นาย...แน่มาก!"

นักรบเหล็กกล้าเข้ามาแตะไหล่เด็กชายและพยายามเลียนแบบคำพูดวัยรุ่นๆ แบบงูๆปลาๆ ทำให้ไฮดราจีรัมแอบหัวเราะอยู่ข้างๆ ภาพที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันนั้นแม้จะให้ความรู้สึกแปลกๆ แต่ก็ดูลงตัวอย่างบอกไม่ถูก

"คุณ..." เคลวินพูดไม่ออกเมื่อคิดว่าเฟอร์รัมน่าจะถูกปรอทกัดกร่อนไปครึ่งตัวแล้ว แต่นี่เขากลับยังดูสุขภาพสมบูรณ์ดีอยู่... อาจจะยิ่งกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรกด้วยซ้ำ

อาจจะเป็นเพราะเจ้าของมือเรียวที่เขาเกาะกุมไว้ไม่ยอมปล่อยก็เป็นได้...

"หรือว่าคนที่คุณตามหาก็คือ...ไฮด์"

คราวนี้สองฝาแฝดหัวเราะคิกคักอย่างมีลับลมคมใน รอยยิ้มบนหน้าของจูเลียหายไปทันที

"หมาย-ความ-ว่า-ยัง-ไง!!"

ดวงตาสีเขียวของเด็กสาวจ้องนักรบเขม็ง แต่เมื่อเฟอร์รัมไม่มีคำตอบให้เธอก็หันไปจ้องคนอื่นๆแทน

ไฮด์แอบยิ้มนิดๆ...เช่นเดียวกับคำพูดของเขาเพียงสั้นๆ

"อย่ารู้เลยดีกว่านะ แม่หนู"

จูเลียกำลังจะกรี๊ดออกมาแล้ว แต่ยังดีที่มีบางอย่างดึงดูดความสนใจของเธอได้ทัน

นั่นก็คือราชาแห่งอาณาจักรแคนเดลาที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นสีขาวแบบไม่ทันให้ได้เตรียมใจ... ทำให้พวกเขาลงไปคุกเข่าคำนับแทบไม่ทัน

ลูเมนยืนอยู่กลางวงกลมสีขาวอย่างสง่างาม... เขาอนุญาตให้ทุกคนยืนขึ้น เขาเดินเข้ามาหาเหล่าความหวังสุดท้ายอย่างช้าๆ

"ขณะนี้อาณาจักรแคนเดลาของเราปลอดภัยจากการรุกรานแล้ว ต้องขอบคุณพวกเจ้าทั้งหลายที่ช่วยกู้แสงสว่างคืนให้จักรวาลในครั้งนี้ด้วย"

"มิได้เพคะ..." แอมแปร์ยิ้มรับและบังคับให้พวกเขาก้มหัวอยู่กลายๆ

ลูเมนมองไปรอบๆ และยิ้มตอบอย่างพอใจ

"ส่วนเรื่องของอังสตรอมนั้นเราได้ตัดสินใจแล้ว"

"ไอ้คนทรยศนั่น!!!" โบฟอร์ตเผลอโพล่งออกมาด้วยความแค้นเพราะเรื่องราวที่ได้ยินจากเคลวินเมื่อก่อนหน้านั้น โชคดีที่ลูเมนไม่ได้ติดใจอะไร

"ใช่ๆ... เขาเป็นคนทรยศ แต่เขาก็รู้วิธีการบริหารและปกครองบ้านเมืองอย่างน่าทึ่ง ซึ่งข้าเองก็ยังนึกไม่ถึง...และนึกเสียดายว่าข้าน่าจะรู้ถึงความคิดของเขาเร็วกว่านี้"

"แต่..." เจ้าชายวายุอ้าปากค้าง ราวกับเป็นใบ้ไปชั่วขณะ ก่อนที่จะพูดพรวดออกมาอีกครั้ง "แต่ถ้าพระองค์ให้โอกาสเขา... เขาก็อาจจะบ้าอำนาจคิดชิงบัลลังก์อีกก็ได้!!!"

"ลักซ์ก็คิดอย่างเจ้า... แต่ข้าไม่ อย่างน้อยข้าก็สั่งลงโทษเขาไปแล้ว และเมื่อเราต้องการคำปรึกษาเราก็จะเรียกเขามา เพราะข้าเชื่อว่าคนเราควรให้โอกาสคนอื่นสักครั้งจริงไหม เจ้าควรจะจำไว้นะในฐานะที่เจ้าต้องไปปกครองอาณาจักรวายุในอนาคต"

คราวนี้โบฟอร์ตถึงกับชะงักไปชั่วครู่ และอดคิดไม่ได้ว่าราชาพระองค์นี้น่าสรรเสริญกว่าที่เขาเคยคิด

"เอาละ...คงจะถึงเวลาดีแล้วที่พวกเจ้าทั้งหลายจะได้กลับอาณาจักรของตัวเองเสียที แต่ก่อนจะกลับ ข้าอยากมอบของที่ระลึกให้พวกเจ้า"

ลูเมนปลุกเจ้าชายวายุให้ตื่นขึ้นจากภวังค์เพื่อให้เขารับของที่ระลึกไว้ เช่นเดียวกับแอมแปร์ เคลวินก็รับไว้เช่นกัน

"เหมือนของที่ระลึกบนโลกเลย" โรเมอร์ยื่นหน้ามาดูและต้องเงียบไปเมื่อเห็นสายตาของพี่ชาย

"ข้าและอาณาจักรของข้าต้องขอขอบคุณพวกเจ้าจากใจจริง... และขอให้พวกเจ้าประสบแต่ความโชคดีตลอดไป"

เคลวินกระตุกยิ้มด้วยความตื้นตัน... และหลังจากนี้ แน่นอนว่าเขาจะไม่มีวันลืม...

ทั้งเพื่อนใหม่ ทั้งการผจญภัย ทั้งบทเรียนที่แสนมีค่าทั้งหลาย จากนี้...***และตลอดไป***

คะแนนวิชาวิทยาศาสตร์ของ
เคลวิน แคลอรี
โดย ซินิสตรา ลอเรนซ์
A+

๒๘

การกลับมาอีกครั้ง

"**พี่เคลวิน!!!** พ่อกับแม่กลับมาแล้ว!!!" โรเมอร์ร้องอย่างดีใจเมื่อเห็นรถสีเทาที่คุ้นเคยแล่นช้าๆ เข้ามาจอดในโรงรถ เด็กชายรีบวิ่งไปต้อนรับบุคคลที่เขาคิดถึงแทบขาดใจ

แน่นอนว่าผู้เป็นพี่ชายก็รู้สึกอย่างเดียวกัน... แต่ตอนนี้เขายังไม่ว่างหรอก ก็นิยายแฟนตาซีเรื่องใหม่ที่ยืมมาจากห้องสมุดนี้กำลังตื่นเต้นเกินกว่าที่เขาจะลุกขึ้นจากเก้าอี้ได้น่ะสิ!!!

"เธอจะไม่ไปต้อนรับพ่อแม่หรือไง" สาวรุ่นคางเหลี่ยมหันมาถามเขา แต่เด็กชายก็แค่ส่ายหน้าที่ยังคงซุกอยู่หลังหนังสือ

เพราะเขารู้ว่าไม่นานแม่ก็ต้องเข้ามากอดจูบเขาด้วยความคิดถึงเป็นพัลวัน ตามด้วยคำรำพันมากมาย ในขณะที่พ่อจะถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเพียงไม่กี่คำ

"*เคลวิน* แม่คิดถึงลูกเหลือเกิน โถ ๆ ๆ... แม่จะไม่ทิ้งลูกไปอีกแล้วนะ..."

"เป็นไงบ้างล่ะเรา"

...เห็นไหม เดาไม่ผิดเลย

แต่เด็กชายก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม เขาเป็นฝ่ายกอดพ่อแม่บ้าง ทั้งพ่อและแม่เข้าไปคุยกับพาเมลา ส่วนโรเมอร์ก็ยังคงตามติดและพยายามเล่าเรื่องราวให้ทั้งสองฟังไม่หยุดหย่อน

ถ้าจะพูดถึงสถานการณ์ในตอนนี้ ก็ต้องยอมรับเลยว่าเขามาช่วยทุกสิ่งทุกอย่างได้ทันเวลาอย่างหวุดหวิด ก่อนที่จักรวาลนี้จะมืดมิดไปตลอดกาล และนอกจากแสงสว่างแล้วเขายังทำให้กระแสลม กระแสไฟฟ้า และสนามแม่เหล็กโลกกลับมาเหมือนเดิมอีกด้วย

เพราะเหตุนี้...แม้หลังจากนั้นจะต้องรอถึงหนึ่งสัปดาห์กว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทาง กระทั่งนายแคลอรีและคุณนายแคลอรีจะสามารถกลับบ้านมาหาลูก ๆ ของพวกเขาได้...ก็เพราะลูกชายของพวกเขานั่นแหละ

ที่เป็นถึงความหวังสุดท้ายของจักรวาล

...และไม่ทำให้ใครผิดหวังแม้สักคน

"ติ๊งต่อง..."

เคลวินเงยหน้าขึ้นมาจากหนังสือทันทีที่ได้ยินเสียงกริ่งหน้าบ้าน เขารู้แล้วว่าเป็นใคร...

"แพมไม่ต้องเปิด! เดี๋ยวผมไปเปิดเอง"

เด็กชายวางหนังสือลงบนโต๊ะแล้วเดินไปเปิดประตู เขายิ้มกว้างเป็นการต้อนรับ

"หวัดดีเคลวิน"

"เฮ้...วันนี้จะไปทำอะไรดี"

เด็กชายผมสีเพลิงนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง

"ไม่รู้สิ"

เด็กชายผมสีบลอนด์จาง นัยน์ตาสีฟ้าสดทำท่าจะตบหัวเคลวินเข้าให้ ดีที่เจ้าของบ้านหลบได้ทัน เพราะรู้ว่าเพื่อนคนนี้ไม่ได้เอาจริง แค่ทำท่าขู่ไปอย่างนั้นเอง

"ไม่เอาน่า โบ..."

เด็กสาวอีกคนปรามเพื่อนด้วยรอยยิ้มที่แสนอ่อนโยน... ผมยาวสีบลอนด์และนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอทำให้เคลวินนึกถึงคนคนหนึ่งอย่างบอกไม่ถูก

"แอนน์...เธอก็รู้ ถ้าฉันยั๊วะจริง เจ้านี่ก็ไม่เหลือซากหรอก"

โบค้านอย่างขบขัน แต่ถึงเขาจะเอาจริงเขาก็ไม่ทำอยู่ดี

...ใช่แล้ว ท่าทางแบบนี้เคลวินก็แสนจะคุ้นอีกเช่นกัน

จะเป็นใครไปได้อีก ***ถ้าไม่ใช่โบฟอร์ตกับแอมแปร์!!!***

เพราะเขาเชื่อว่า...เพื่อนใหม่ที่เพิ่งย้ายเข้ามาในโรงเรียนทั้งสองคนนี้คือร่างในโลกคู่ขนานของเจ้าชายวายุและเด็กสาวแห่งกระแสไฟฟ้า... เช่นเดียวกับที่เขามีเคลวินอีกคนในอาณาจักรแห่งเพลิง

ส่วนพลังของเขาก็หายไปหมดเมื่อเขาไม่ได้อยู่ในอาณาจักรแห่งแสงสว่าง... แม้ว่าเขาจะไม่ค่อยอยากคืนดาบอัคคีให้เจ้าของสักเท่าไรก็เถอะ และเขาคิดว่าจิกะที่มาจากโลกมนุษย์คงไม่เหลือพลังขยายขนาดวัตถุเมื่อกลับมาที่นี่เหมือนกัน

แต่จะว่าไปแล้วเขาก็พอจะสังเกตเห็นคนอื่น ๆ อยู่เหมือนกัน เช่น ดาราเด็กแฝดสองคนที่กำลังโด่งดังอยู่ในตอนนี้ น่าจะเป็นเวเบอร์กับเทสลาบนโลกมนุษย์

ร้านขนมปังฝรั่งเศสในเมืองที่เพิ่งเปิดใหม่ก็มีพ่อครัวรูปงามร่างสูงใหญ่ กับพนักงานขายหน้าหวานร่างอรชรซึ่งเป็นจุดดึงดูดลูกค้านอกเหนือจากรสชาติชวนติดใจ

หรือแม้แต่ยามร่างเตี้ยหน้าเสี้ยมที่ประจำอยู่หน้าโรงเรียนนั้นก็ดูเหมือนโมลไม่มีผิด

ทั้งหมดนั้นทำให้เขารู้สึกว่าเพื่อนใหม่ที่เจอในแคนเดลานั้น ไม่ได้จากเขาไปไหนเลย...

"สรุปว่านายจะนัดพวกเรามาทำอะไรเนี่ย"

โบถามขึ้นมาอีกครั้งเมื่อเห็นว่าเคลวินเงียบนานเกินไปแล้ว คำตอบที่ได้ก็ไม่ได้น่าพอใจสักเท่าไร

"ไม่รู้เหมือนกัน...ลืมไปแล้วละ"

แต่ก่อนที่โบจะทำอะไรได้อย่างใจคิด แอนน์ก็ห้ามเขาไว้ได้ก่อน

"งั้นก็ลองไปถามคนอื่นๆ ดูแล้วกัน"

"ใช่ๆ! เดี๋ยวไปรับรอเบิร์ต จูเลีย กับแดนด้วย!" เคลวินร้องราวกับเพิ่งนึกได้

"แน่ใจเหรอว่าแดนจะว่าง"

"ไม่ว่างก็ต้องว่าง!" เด็กชายผมสีเพลิงยืนยันอย่างหนักแน่นจนเพื่อนอ่อนใจ

"ว่าแต่...จะพาน้องชายฉันไปด้วยดีไหมนะ"

เคลวินพูดขึ้นลอยๆ เพื่อนทั้งสองทำท่าสนใจขึ้นมาทันที

"ก็เอาสิ อยากเห็นหน้าน้องนายอยู่เหมือนกัน"

เจ้าของบ้านได้ยินอย่างนั้นก็รีบเรียกน้องชายให้เข้ามาหา

...โดยที่รู้อยู่แล้วว่าจะเกิดอะไรขึ้น

"ครับ... ***อ๊ะ!!***"

โรเมอร์หยุดชะงักไปทันทีเมื่อเห็นแขกของพี่ทั้งสองที่ดูแสนจะคุ้นเคย... ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพวกเขาถึงได้เหมือนกันขนาดนั้น

"นี่เพื่อนพี่เอง โบกับแอนน์"

"พี่เคลวิน..." น้องชายแอบกระซิบด้วยท่าทางน่ารักน่าเอ็นดูเสียเหลือเกิน และพี่ชายก็รู้อีกนั่นแหละว่าน้องชายจะถามว่าอะไร

สิ่งเดียวที่เขาไม่รู้คือคำบอกลาของโบฟอร์ตที่ให้ไว้กับน้องชายของเขาในวันนั้น

"คงต้องจากกันแล้วสินะ..."

ดวงตาสีฟ้าที่ยิ่งดูยิ่งเหมือน ยิ่งทำให้โรเมอร์หวนกลับไปนึกถึงคำพูดนั้นอีกครั้ง

"วันไหนที่รู้สึกถึงลมอ่อน ๆ แบบนี้... อย่าลืมคิดถึงฉันก็แล้วกัน"

ทันใดนั้นโรเมอร์ก็รู้สึกร้อนวูบ ๆ ขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ลมอ่อน ๆ กำลังต้องผิวเนื้อ... ราวกับโบฟอร์ตได้กลับมายืนอยู่ตรงหน้า

"โบฟอร์ตกับแอมแปร์ไงล่ะ"

เคลวินกระซิบตอบอย่างนึกสนุก และคว้าข้อมือน้องชายให้มาด้วยกัน

"ไปหาคนอื่น ๆ กันดีกว่า!"

แอนน์ยิ้มอ่อนโยนและโบเปรียบเทียบสองพี่น้องไม่ขาดปาก ก่อนที่พวกเขาจะเดินออกจากบ้านไป

"**เคลวิน!** จะไปไหนน่ะลูก"

เสียงแม่ดังมาจากบ้านด้วยความเป็นห่วง แต่ลูกชายดูจะไม่คิดห่วงตัวเองเลยสักนิด

"เดียวกลับมาคร้าบบบบบ"

แล้วร่างของเด็กทั้งสี่คนก็เดินลับหัวมุมไป แม่ส่ายหน้าช้า ๆ

"เราเพิ่งจะกลับมาแท้ ๆ น่าจะอยู่ด้วยกันอีกสักนิดก็ยังดี"

"อย่าไปว่าลูกเลยน่า... ยังไงเขาก็จะอยู่กับเราอีกนาน"

นายแคลอรีเข้ามาแตะบ่าภรรยา แล้วเดินลงนั่งบนโซฟาพร้อมกาแฟในมือเหมือนอย่างเคย ผู้เป็นแม่เลยได้แต่ถอนใจ เดินมาดูโต๊ะที่ลูกชายคนโตวางของไว้ระเกะระกะไม่เปลี่ยนแปลง

"เฮ้อ...นี่อะไรเนี่ย"

เธอปรารภอย่างสงสัยเมื่อเห็นกับตาว่าสิ่งที่ลูกชายตัวดีวางทิ้งไว้

...ลูกแก้วหิมะแสนสวยมีชั้นลอยอยู่ตรงกลางสามชั้น แต่ละชั้นเชื่อมต่อกันด้วยลำแสงสีขาว... และชั้นบนสุดคือปราสาทงดงามที่เปล่งแสงได้ในตัวเอง... ดูไม่เหมือนของที่ระลึกทั่วไป และยิ่งดูไม่เหมือนของที่ทำจากโลกมนุษย์เข้าไปใหญ่ มื่อเธอเห็นว่ามันเปล่งแสงได้เองโดยไม่ต้องใช้ไฟฟ้า

และเธอคงไม่มีวันรู้เลยว่า...ลูกชายของเธอได้มาจากที่ไหน ด้วยสาเหตุอะไร

เพราะเธอคงไม่เชื่อหรอกว่าลูกชายของเธอนั่นเองที่เป็นคนช่วยจักรวาลไว้ได้!!!

แต่เธอยังไม่ทันได้ถามความข้องใจนี้กับสามี เธอก็เหลือบไปเห็นกระดาษแผ่นหนึ่งเสียก่อน และกระดาษแผ่นนั้นก็ทำให้เธอต้องอุทานออกมาด้วยความดีใจ

มันคือเกรดวิชาวิทยาศาสตร์ของลูกชายที่เธอหวังไว้ เพราะเขาเรียนได้เกรดลุ่มๆ ดอนๆ มาหลายปี...

"โอ...เคลวิน..."

คะแนนวิชาวิทยาศาสตร์ของ เคลวิน แคลอรี โดย ซินิสตรา ลอเรนซ์

A+

The End

เกี่ยวกับผู้เขียน

Gaderiel

หลายคนรู้ว่าในคัมภีร์โบเบิล... มีปีศาจตนหนึ่งแปลงกายเป็นงูมาหลอกลวง*อีฟ*ให้กินแอปเปิ้ลในสวนเอเดน

แต่คงมีน้อยคนนักที่จะรู้...ว่าปีศาจตนนั้นชื่อ ***Gaderiel***

แล้ววันนี้ ก็มีคนใช้ชื่อปีศาจตนนั้นเป็นนามปากกาของตัวเอง...

คนคนนั้นก็คือ **สายพิรุณ ไชยเชียงพิณ** ...ผู้เกิดที่เชียงใหม่ เมื่อปี ๒๕๓๓ ใช้เวลา ๗ ปีในรั้วโรงเรียนเรยีนาเซลีวิทยาลัย ก่อนจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในปัจจุบัน

ในเดือนเมษายน ปี ๒๕๕๐ "Switch – ลุ้นรักสลับขั้ว" เป็นหนังสือเล่มแรกที่ได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ 1168 ส่วน **"แคนเดลา"** ที่เป็นเล่มที่สองนี้ ได้แรงบันดาลใจมาจากการเห็นตารางชื่อหน่วยทางฟิสิกส์แค่แวบเดียวเมื่อตอน ม.๑ ทำให้เกิดความคิดที่ว่า "น่าเอามาทำเป็นชื่อตัวละครในนิยายแฟนตาซี" ...แต่พล็อตเรื่องที่คิดไว้กลับถูกเก็บไปเพราะไม่มีเวลาเขียน จนกระทั่งสองปีต่อมา เมื่อได้รู้ว่า*สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์*จัดประกวดวรรณกรรมเยาวชน รางวัล "แว่นแก้ว" ...เรื่อง **"แคนเดลา"** นี้ก็เลยถูกปัดฝุ่นนำกลับมาเขียนใหม่อีกครั้ง ทั้งๆที่เลือกเรียนสายศิลป์ภาษา (ฝรั่งเศส) แต่กลับต้องมาโยงความเป็นวิทยาศาสตร์ให้เข้ากับความเป็น

แฟนตาซีให้ได้มากที่สุด เช่นนี้ ...มันก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

...ในวันนั้น คนคนนี้ไม่เคยหวังรางวัลอะไรเป็นสิ่งตอบแทน แต่ในวันนี้ คนคนนั้นคงได้แต่หวังว่า สิ่งที่ซ่อนไว้ลึกๆ ข้างในเนื้อเรื่องนี้จะถูกส่งผ่านไปยังผู้อ่านให้ได้รับรู้ ...แม้เพียงสักนิดก็ยังดี

นานมีบุ๊คส์ขอแนะนำ
วรรณกรรมเยาวชนคุณภาพ รางวัล **แว่นแก้ว**
ร่วมสนับสนุนงานเขียนฝีมือคนไทยได้แล้ววันนี้

วรรณกรรมเยาวชนรางวัลแว่นแก้ว ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๕๐

รางวัลชนะเลิศ ประเภทนวนิยาย

รางวัลรองชนะเลิศ ประเภทนวนิยาย

รางวัลรองชนะเลิศ ประเภทนวนิยาย

รางวัลชมเชย ประเภทนวนิยาย

รางวัลชมเชย ประเภทสารคดี

สิ่งที่ดูเหมือนไม่มีชีวิต แต่สัมผัสได้ถึงความเลือดเย็นนั้น คลุมด้วยชุดสีดำไปทั้งร่าง เคลวินรีบกลบความกลัว แล้วใช้ความเกลียดชังที่รวมอยู่ในมือนั้นเปลี่ยนให้มันเป็นเปลวไฟ ทันทีที่ฝ่ามือของเขาสัมผัสกับพื้นดิน ทั่วทั้งซอยตันก็กลายเป็นทะเลเพลิง อมนุษย์ตนนั้นรวบรวมทุกอณูเพลิงไว้ที่ตนจนดูเหมือนมันกำลังถูกไฟคลอก แต่ที่จริงแล้วมันดูดเปลวไฟไปสิ้น เคลวินรู้ทันทีว่าคราวนี้เขามายุ่งกับแอ็บซอร์บผิดตนเสียแล้ว และกลายเป็นเขาเองที่ถูกต้อนให้จนมุม...

หมวดนวนิยายเยาวชน

ISBN 978-974-94500-3-1

9 789749 450031

ราคา 155 บาท